

ROCKINFORM

Rockzenei szaklap

89. szám

Junkies

Nevergreen • Jamie Winchester • Tátrai Tibor
Deep Purple • Creed • Mötley Crüe
Marilyn Manson • Paradise Lost
Papa Roach • Jesus Christ Superstar
Sugarloaf • Monster Magnet
Hammerfall • P.Box • Carmen

CAT FOOTWEAR

Tartalom

A következő számunk 2001. április 4-én jelenik meg!

Csak röviden...	4-7
Nevergreen int., Radics Béla Emlékkoncert, Nightclubbing	8-9
Oldalfény: Jamie Winchester	10-11
Lemeztelenítés, Zene a Neten	12-23
Underground Híradó	24
Deep Purple	27
Blueslemez-bemutató	28
Tátrai Tibor interjú	29
Creed	30-31
Mötley Crüe interjú, Marilyn Manson koncert	32-33
Paradise Lost interjú	34-35
Papa Roach interjú	36
Terjesztőink	37
Jesus Christ Superstar, Sugarloaf interjú	38-39
Karrier: Monster Magnet, Junkies interjú	40-43
Carmen interjú, Rémember koncert	44-45
Hammerfall koncert	46
Rotor interjú	47
Meghallgattuk	48-49
Thetre Of Tragedy koncert, Könyvböngészde	50-51
P.Box interjú, Rolling Rock Fesztivál	52-53
Grencsó Kollektíva Plusz konc., Memory, Eleven konc.	54-55
Virtual Drum-turné, Rejtvény, Eredményhirdetés, Videólesen	56-57
Börze	58

+ Új e-mail: rockinform@chello.hu

Március végétől a Rockinform hivatalos honlapja a következő címen érhető el: www.rockinform.hu

Országos Rockzenei Szaklap

Kiadó/Főszerkesztő: Himer Bertalan

A szerkesztő munkatársai: Perényi Dénes, Vadászi László

Koordinátor: Horváth Tibor

Főmunkatársak: Dr. Heidrich Balázs, Szakács Gábor, Bánfalvi Ákos

Munkatársak: Nemes Nagy Péter, Váradi Ferenc, Simkó Péter, Jakubecz András, Fehér Antal, Fehér Tamás, Olasz Sándor, Lukács Attila Zsolt, Sebestyén László, Rakk László, Tolnay Ferenc, Gyurcsán Szabolcs, Bunda Attila, Dr. N. Pap Gábor, Tamasi Norbert, Spirkó Károly, B. Németh Balázs, Kresák Gergely, Szabó Gábor

Fotósok: Tyukodi László, Mocsári László, Becskerek Dusi, Dávid Zsolt, Totyik Róbert
Postacím: 3523 Miskolc 23. Pf.: 58.;

E-mail: rockinform@chello.hu és rockinform@matavnet.hu

Szerkesztőség: Miskolc, Görgey A. u. 42/A, 2/4.

Telefon/üzenetrögzítő: 46/561-586, 561-587, 561-588, Mobil: 20/9665-205, Telefon/fax: 46/315-341

Arculat és nyomdai előkészítés: MediArt Stúdió - Ágotha Péter 20/31-31-954,

Levélágítás: Micropress DTP Studio 46/311-301, Nyomda: Micropress Kft.

Kötészet: Papír Stúdió BT. 46/389-609

Terjeszti: a LAPKER RT. és alternatív terjesztők

ISSN 1216-2949

Figyelem! A Rockinform előfizethető az ország összes postahivatalában. Féléves előfizetés: 1.525 Ft, egyéves: 3.050 Ft.

röviden...

Az új **Tankcsapda** album megjelenése kapcsán telefonon kerestük meg - és épp borotválkozás közben sikerült elérnünk - Lukács Lászlót, aki dióhéjban így foglalta össze a közelmúlt történéseit: "Február 20-án jelent meg az 'Agyarország' című album, melynek kapcsán délután kétórai kezdettel - négy teljes órán keresztül! - Budapesten dedikáltunk. Egy ilyen akció amell, hogy fárasztó, érdekes is egyben. Amikor legelőször vettem a kezembe az első saját CD-nket, ez egyfajta kellemes izgalommal töltött el. Manapság viszont már nem ugyanez az érzés, amikor megjelenik egy friss lemezünk. Természetesen nem válik megszokottá, rutinszerűvé ez, mert ahhoz nem csinálunk elég gyakran lemezeket, hisz', pl. a legutóbbi is éppen két éve jelent meg. Emellett mindig újabb kihívásnak tekintjük az egészet, mert a korábbiaknál mindig jobb dalokat, hangzást és szebb borítót akarunk produkálni. Most bizalommal teli várakozás van bennünk, és rettentő kíváncsiak vagyunk arra, hogy az emberek mit szólnak majd az új dalainkhoz. Az első reakciók - a lemez meghallgatása után - mindenfelől pozitívak voltak..., de hasonlóan kedvező volt a fogadtatás a jelenleg is tartó kb. negyvenállomásos turné eddig lezajlott koncertjeinken, ahol alkalmanként öt-hat friss szerzeményt játszottunk el. És végül még annyit, hogy terveink szerint hamarosan elkészül egy videóklip, majd az év későbbi szakaszában ezt követi még egy." Interjú a következő számban...

A **Quiet Riot** énekese, Kevin DuBrow elmondása szerint az új anyaghoz már tizenegy dalt megírtak, melyek közül a Feed The Machine-t előben is kipróbálták.

Elkészült a **Horda** zenekar honlapja, így az érdeklődők a w3swi.hu/horda címen megtalálhatnak minden, a csapattal kapcsolatos aktuális információt. Emellett új e-mail címük is van: horda@swi.hu

Megjelent!!! **Cool Head Clan**: Szeresd a testem baby-je... Két fergeteges dal és egy bónusz videóklip! A Cool Head Clan most kedvenc lánycsapatának nagy slágerét dolgozta fel, megelőlegezve a készülő album újabb meglepetéseit. Addig is a Szeresd a testem baby-re bulizhatunk, mint a videóklipben ők és zenészbártaik: az Action, a Junkies és a Baby Sisters tagjai.

A **Roxette** a stockholmi Polar stúdióban rögzítette vadonatúj albumát, a "Room Service"-t, a masterelés pedig a híres londoni Abbey Road stúdióban zajlott. 2001. április 2-án a világ összes lemezboltjában kapható lesz a "Room Service"! Január 22-én, Per Gessle és Marie Fredriksson Los Angelesbe utazott, a világhírű videokliprendezővel, Jonas Akerlunddal (Madonna "Music", Prodigy, U2, Metallica, Roxette...), és leforgatták az első klipet "The Centre Of The Heart (Is A Suburb To The Brain)" címmel. A kislemez március 19-én jelenik meg...

VHK sajtóközlemény: "A **Vágtázó**

Halottkémek (VHK) zenekarból 2001 januárjában Molnár Lujó gitáros és Grandpierre Attila énekes-szövegíró kilépett. A zenekar számára pótolhatatlan hiányt jelentenek, őket helyettesíteni nem lehet. Ezért a zenekar régi irányvonalát megtartva, de új arculatot is felvéve Vécsei Tibor énekessel (a Korai Öröm frontemberével) és Both Miklós gitárossal (Kárpát Mőbiusz) folytatja tovább zenei tevékenységét. Márciustól országos turnéra indul a zenekar és őszre új VHK lemez várható. Szervezés: Mestyán Ádám: 06 20/9-138-949 email: ruru@matavnet.hu; Németh László Fritz: 06 30/9-969-722 email: fricilaci@matavnet.hu"

2000. december 26-án este gitárral a kezében szűk közönség előtt negyvenhét éves korában elhunyt a Balaton-part legjobb gitárosa, **Légrádi Antal**, aki a 80-as évek másodvonalbeli Hangár együttesnek volt a gitárosa. Egyetlen kislemez őrizi e korszaknak az emlékét a "Haverom a kalauz" című dallal. A lapátvégén levő zenekar soha nem került a tűz közelébe. Ennek ellenére Dél-Magyarország közkedvelt zenekara volt akik saját erőből bekalandozták Nyugat-Európát - nem kis sikerrel. Az együttes bomlását a hazai média érdektelensége idézte elő - mint sokaknak. Légrádi Antal - Tóni - az évek során Balatonboglár és a dél-balatoni régió pótolhatatlan egyéniségévé vált. Az új generációk tanítása jelentette életének egyik értelmét. Temetése január 4-én volt a boglári temetőben, ahol 2-300

barátja kísérte utolsó útjára. A gyászoló barátok január 20-án emlékkoncertet rendeztek tiszteletére, ahol fellépett mindenki (16 formáció), aki kapcsolatban volt a megboldogotttal. Az évente, március 15-én megrendezett tehetségkutató rockfesztivál a jövőben Légrádi Antal Rockfesztivál néven fog megrendezésre kerülni. R.I.P.

Május 7-én új **Megadeth** korong jelenik meg, 'The Worlds Need A Hero' címmel. A stílusát gyakran változtató banda ismét visszatért a rock gyökereihez, mivel a Risk-ből fele annyi sem fogott mint az azt megelőző, Cryptic Wingsből.

A gitárbűvész **Steve Vai** március közepén dobja picra a "Live - Around The World" című, a tavalyi turnéján rögzített koncertlemezét.

Devin Townsend február elején ismét stúdióba vonult, hogy rögzítse "Terria" című új lemezének zenei anyagát. Megjelenés június-július környékén...

Április 9-én Unholy Terror címmel jelenik meg a **W. A. S. P.** új, Los Angelesben rögzített, kilencszámos lemeze.

A május környékén napvilágot látó új **Fear Factory** anyag felvezetője a Linchpin c. kislemez lesz, egyébként ehhez a dalhoz január végén, Los Angelesben forgattak videóklipet; a Digimortal digipack verzióján négy bónusz dalt is fellelhetünk.

Peter Tagtgren electro/industrialis projectje, a **Pain** áprilisra harangozta be a Nothing Remains The Same c. új korongját.

A **Slipknot** júliusra ígéri a következő nagylemezét.

A Metal Church-ös Kurdt **Vanderhoof** a saját magáról elnevezett projectjének új anyagán már az utolsó simításokat is elvégezte...

A soronkövetkező **Machine Head** korong augusztus magasságában kerül a boltok polcaira.

David Bittrill (Nothingface, Ultraspank) irányítása mellett rögzíti a **Tool** a Systema Encephale-ra keresztelt új lemezét.

A hosszú idő után a brazil Rock In Rio fesztiválon visszatérő **Guns N Roses** kétóra-ötvenperces, huszonkét nótás műsorral lepte meg a kétszáz ezer fős tömeget. A programjukban öt új dal is helyet kapott: a címadó

A napokban kerül a boltok polcaira a "Just Push Play" névre keresztelt, tizenkét nótát tartalmazó új **Aerosmith** album. Az előzetes információk alapján a csapat anyaga igazi csontpropagató rock'n'roll, melynek első, bemutatkozó videoklipje a "Jaded" február 15-től látható a zenei Tv adók műsorán.

mellett a Madagascar, az Oh My God, (a) The Blues, és a Silkworm.

Úgy tűnik, a Metal-Is kiadó egyik aranybányája **Rob Halford**, mivel március végén egy dupla koncertlemez adnak ki. A Live Insurrection c. anyagot a húsz országot érintő, 94 állomásos világkörúli turnén rögzítették, amelyen a saját dalai mellett olyan Judas Priest számok kaptak helyet, mint a Stained Class, a Sad Wings, a Breaking The Law, a Tyrant, a Genocide, vagy az Electric Eye.

Az Anthrax gitáros **Paul Crook** szólóanyagát a Sharpnel Records jelenteti meg a közeli jövőben. A rengeteg énekést felvontató anyagon John Bush (Anthrax), Sebastian Bach (ex-Skid Row), és Glenn Hughes (ex-Deep Purple) is közreműködik, ide tratózó hírünk még, hogy a dalszerzés tekintében alaposan felpörgött gitáros Hughes és Sebastian szólólemezeire is szállított egy-két nótát.

A német Century Medianál ügködő **Skinlab** kilenc nótát már felvett a Revolting Room c. anyagához. Terveik szerint egy nagy kiadóhoz szeretnének csatlakozni, mivel jobb lenne nagyobb turnékon részt venniük és egy-két filmzenéhez is szívesen adnák dalaikat, emellett az óriási promóció sem az utolsó dolog szerintük.

A **Testament** legénysége a banda eredeti gitárosával - Alex Skolnick-kal - újra felvesz néhány klasszikust - C.O.T.L.O.D., The Haunting, First Strike Is Deadly, Into The Pit, Over The Wall - az első két nagylemezükről, (a) The Legacy-ról és a New Order-ról. A munkálatokat Andy Sneap producer irányítja majd, ahogy a csapat kilencedik stúdió anyagának felvételeit.

Az alapító Savatage, ex-Crimson Glory dobos, **Steve 'Doc' Wacholz** egy dobosoknak szóló honlapot hozott létre a www.drums4sale.com, emellett a www.realsavatage.com-on egy Savatage 'múzeumi' oldalt találhatunk.

A Flotsam & Jetsam-es **Eric AK** egy

country bandát hozott létre, The Corral AK névvel. Az első lemezükön egy nótában - Rickia - feltűnik a Sepultura-s Andreas Kisser is, emellett Eric zenésztársa, Mark Simpson három dalban is jeleskedik.

Az elmúlt nyolc évben nem koncertező **Britney Fox** egy tizennégy számos koncertlemez adott ki február elején Long Way To Live címmel, ahol egy Philadelphia-i és egy New Jersey-i fellépéséből kapunk ízelítőt.

Megjelent a magyar nyelvű "**Iron What?**" c. Maiden-fanzine 11. száma (A5, ff., 28 oldal + 4 oldal diszkográfia). Megrendelhető postautalványon, ára: 200 Ft (pkg-gel együtt). A tartalomról: Maiden-sztóri 1996-97, "Listen With Nicko!" 9-10. Rész, Maiden Tribute 3. rész, Bruce Dickinson össze-foglalója a 2000. évről, szövegek: dalszöveg-fordítások a "Powerslave" albumról stb. Megrendelési cím: Kollár Viktória, 9023 Győr, Kodály Z. út 33. V./1.

Három **Twisted Sister** lemez is

Egy 2001. január tizennyolcadikai bejelentés szerint, tizennégy év után **Jason Newsted** úgy döntött, hogy kilép a **Metallica**-ból. Jason elmondása szerint magán, és személyi problémák miatt határozta magát erre a lépésre. "Életem legnehezebb döntése ez, és úgy hoztam, hogy családom, jómagam és a Metallica érdekeit maximálisan szem előtt tartottam. A zene, amit imádok, és játszottam hosszú éveken át, egészségemre már káros kihatással volt. A legjobbat kívánom a többieknek, James, Lars, Kirk, sok sikert, fiúk!" Eleinte úgy hirtelt, hogy a megüresedett posztra Mike Inez-t (Alice In Chanis) szánják, ám erre hivatalos cáfolat érkezett. Szóba került viszont egy New York-i arc - Frank Bello?, Dan Lilker? -, továbbá már egy esetleges Dave Mustainnel történő reunion-ról csiripelnek a madarak, bár ez utóbbi nem tűnne logikus lépésnek. Azt viszont közzétette a banda, hogy a soron következő - az év végére, vagy a jövő év elejére várható - stúdióalbumuk produceri teendőit ismét Bob Rock-ra bízzák

megjelenik a közeli jövőben, igaz egyik sem új. Az első egy koncertanyag, mely a Stay Hungry turnén került rögzítésre, a második szintén egy élő album, mely az 1975-79 közötti klubkoncertek anyagából készült, a harmadik pedig egy tribute lemez, ahol az Anthrax a "Destroyer"-t, a Motörhead a "Shoot 'em Down"-t, a Lit az "I Wanna Rock"-ot nyomja, érdekességként felkerült egy feldolgozás a Twisted Sisteről, akik az AC/DC "Sin's City"-jét pengetik el.

A többnyire az elektromos zenékben utazó **XL Recordings** a 2001-es évben a következők nagylemezeit tervezi megjelentetni: Etienne De Greycy, Ugly Ducking, Lemon Jelly, Andy Votel, Capitol K, The Avalanches. Hazánkban

az anyagokat a HMK terjeszti...

A békéscsabai **Middlewave** zenekar (Kuttor Géza - dob, Varga András - ének, Varga Krisztián - gitár, Friderikusz László - basszus) még tavaly november folyamán rögzített két új számot, mely további négy felvételükkel egyetemben letölthető a honlapjukról. Hír még a csapat házatájáról, hogy egy kis kényszerpihenő után nyár elejétől ismét teljes erőbedobással nyomul a banda. Várják a koncertmeghívásokat is! Middlewave: 30/22-92-466 E-mail: middlewave@freemail.hu Web: www.extra.hu/middlewave

Minialbumot jelentetett meg az **Iced Earth**. A 'Melancholy' Ep-n a címadó nóta mellett a Watching Over Me, az I Died For You, illetve a görög koncertalbumról lemaradt Colors élő felvétele is megtalálható. Három feldolgozást tartalmaz a lemez, egy Paul Rodgers szerzeményt, a Shooting Star-t, egy Black Sabbath nótát, az Electric Funeral-t, és a Judas tribute-ról már is-

merős, The Ripper-t.

Megjelent **John Frusciante** "To Record Only Water For Ten Days" c. szólóalbuma. A Red Hot Chili Peppers gitárosa öt évre teljesen kivonta magát a forgalomból csaknem végzetes drogfüggősége miatt, de végül sikerült felhagyni ezzel az életmóddal és rögtön visszatért a régi zenekárhoz is. Az új RHCP album, "Californication" szellemi atyja volt a nagyszerű gitáros, melynek sikere igazolta Frusciante alkotóerejét, zenei kreativitását. Az új szólóalbuma tükrözi azokat az emlékeket, tapasztalatokat, amelyeket Frusciante a zenekartól távol töltött időszakban élt meg. "Amikor abbahagytam a drogozást észrevettem, hogy ugyanabban a dolgok-

ban hiszek, mint a drogfüggőségem alatt. Ám azt is megértettem, hogy csak ekkor lettem képes bizonyos összefüggő rendszerben elhelyezni ezeket a gondolatokat. Képes lettem megérteni, értelmet adni a dolgoknak, nem úgy, mint azok az emberek, akik, amikor felhagynak a drogozással, úgy gondolják, minden, amit addig tettek az érték-telen."

Az EMI Records egyben, újra piacra dobta a **Red Hot Chili Peppers** első három CD-jét (az 1985-ös "Freaky Styley"-t, a '87-es "The Uplift Mofo Party Plan"-t és a két évvel későbbi "Mother's Milk"-et). Azoknak, akik csak a funk rocker kvartett későbbi munkáit ismerik, mindenképpen érdekesek lehetnek ezek a korai, néhol még kiforratlan kiadványok. Egyrészt azért, mert az első két lemezen még az időközben elhunyt gitárosuk Hillel Slovak pengetett, mellesleg közelebbi ismeretséget köthetünk többek között Bob Dylan "Subterranean Homesick Blues"-ának feldolgozásával. Ezenkívül nagy nemzetközi áttörésüket annak a kevésbé pszichedelikus, illetve kevésbé punkos, 1989-es "Mother's Milk" korongjuknak köszönhetik, amin először szerepelt Slovak utódja, John Frusciante, s melyen olyan jól ismert slágerek sorakoznak, mint Jimi Hendrix "Fire"-je, vagy Stevie Wonder "Higher Underground"-ja.

Megjelent CD-n az **Eleven Hold** vadonatúj kislemeze, a "Sehol", melynek címado dalából januárban készített egy új videoklipet (ezúttal Székesfehérváron, a zenekar szülővárosában) az irish-pop-grunge társulat. Ezen a kiadványon egyébként szerepel egy másik dal is, a "Hóból takaró", mely eddig sehol sem volt fellelhető.

A hajdani Extreme és Van Halen énekes, **Gary Cherone** Bostonban a Jesus Christ Superstar című musicalben énekl Judas szerepét...

Némi késéssel, december közepe helyett január végén Megjelent kollégánk, Bánfalvi Ákos "**Trendzavarrók** és karrieristák - A '90-es évek új hangzású divatzenekari" című második könyve. A rock lexikon kétszázötven helyett háromszázhusz oldalon került kereskedelmi forgalomba, az eredeti ár helyett 1699 Ft-ért. A kiadó ezúton kér elnézést a nyomdai munkák elhúzódsáért az előzetes megrendelőktől!

Az "**A Perfect Circle**" tavalyi bemutatkozó lemeze, a "Mer De Noms" Franciaországban újra megjelent, meg-hozza egy bónusz koncert CD kíséretében...

Ice, ice baby. **Vanilla Ice**, a hajdani fehér rapper úgy meglepte a nagyjérdeműt, hogy az máig sem tért magához. Vanilla tudniillik következő CD-jére, a "Skabz"-re olyan illusztris rockereket invitált meg közös együttműködésre, mint Lenny Kravitz, Dave Navarro gitáros (ex-Jane's Addiction, Red Hot Chili

röviden...

Peppers), továbbá az ex-Slipknot hat-
húros, Josh Brainard. Mindjárt elolva-
dunk!

Gondok akadtak a **Primus** táborban.
Egyes pletykák szerint Les Claypool
bőgős istenség mostanában nem na-
gyon jön ki Larry Lalonde gitárossal.
Ezenkívül dobosuk Brian is kiválását
fontolgatja, mert jó ajánlatot kapott
Axl Rose-tól. Eközben a korábbi dobos
Tim Alexander hajlandó visszatérni
anyazenekarához, csak meg kell vár-
nia, míg Les és Larry félreteszik a prob-
lémáikat. Les viszont egyelőre nem
kapkodja el a dolgot, inkább egy új
projekttel, a **Les Claypool's Frog
Brigade**-del üti el az időt. Ebben el-
sősorban Pink Floyd feldolgozásokat
játszanak, és a felállásban egy jazz-zon-
gorista, valamint egy szaxofonos is
szerepel. Mint a gyerekek...

Április 23-án kerül kereskedelmi forga-
lomba a **Fear Factory** friss sorle-
meze, az ismét Rhys Fulber által pro-
ducelt "Digimortal". A cím alapján a
digipack verzió sem kizárt, ha más-
hogyan nem, a promó változatnál...

Zachary Stevens énekes és a floridai
Savatage útjai nyolc év után elvált-
tak. Zachary, az újdonsült családapa
több időt szeretne tölteni kislányával,
és a Savatage esedékes, hosszú turnéja
ennek útjában állt. Mindenesetre a csa-
pat új albumát, a "Poets And Madmen"-t
még felénekelte, s társai nem zárkóz-
nak el az esetleges későbbi újabb
együttműködéstől. Johnny: "Bármikor
visszajöhet, ha komolyan gondolja." El-
jön még az az idő, de az is, mikor Jon
Oliva áll a mikrofon mögé...

A **Tesla** "egyszeri" újjáalakuló kon-
certjei annyira jól sülték el, hogy a
Sacramento-i hard rockerek további
amerikai dátumokat is bevállaltak, s
egy koncertalbum megjelentetését sem
tartják kizártnak. Végre megjött az
eszükl!

A **Bad Religion** énekese, Greg
Graffin idén egy szólóalbum elkészíté-
sére adta a fejét. Még mindig jobb,
mint egy általa írt biológia könyv...

Alex Chandron új horrorfilmjéhez, a
"**Cradle Of Fear**"-hez felvett egy
dalt ("Dance Macabre") az angol Cradle
Of Filth, sőt énekesük Dani Filth még
szerepet is kapott a filmben. Az adott-
ságai megvannak hozzá.

Alice Cooper nem télenkedik. A
horror mester máris kiszivárogtatta
legközelebbi albumának munkacímét
("Spirits Rebellious"), amin már tavaly
év vége óta dolgozik a stúdióban. Ko-
rán kezd.

Miután az ex-Dokken gitáros George
Lynch kolosszális bukást mutatott be
rap-metal kísérletezgetésével, életre

Az **Iron Maiden** legénysége a brazil Rock In Rio fesztiválon egy gi-
tárral lepte meg a Led Zeppelin gitáros **Jimmy Page**-et. Bruce
Dickinson a következő szavakkal adta a hangszert a legendás bárdistá-
nak: "Egy olyan valamit adunk neked, amire igazán nincs szükséged:
egy újabb gitárt!" Page a hathúrost még véletlenül sem törte apró dara-
bokra, hanem egy, a hajléktalanokat segítő alapítvány számára ajánlot-
ta fel, akik a kincset rövidesen elárverezik.

hívott egy új projektet **Stonehouse**
néven. Ebben társa az egykori Saigon
Kick énekes Matt Kramer. A társulat
hangzása keveréke a Nine Inch
Nailsnek, a Marilyn Mansonnak és
David Bowie-nak, szóval Mr. Lynch
megint a divatot próbálja meglovagol-
ni.

Még ez év első felében lát napvilágot a
Slipknot-os DJ Sid első szólóalbuma
DJ Starscream fedőnév alatt.
Maszk nélkül amúgy sem ismernék fel.

Az igényes zenét játszó, a Dream
Theater és helyenként a King Crimson
nyomdokain - de nem azok másolója-
ként - lépdélő, paksi **Behinia** új
anyaggal szeretné köszönteni a harma-
dik évzredet. Koncertjeik alapján úgy
tűnik, hogy a napjainkra kissé sterilizá-
lódott D.T.-vel ellentétben nekik sike-
rült megőrizni az érzelmdús, nem
agyonkombinált, eredeti vonulatot.

Március 10., szombat, Bem Rockpart (I.
Bem rakpart 6.), 19 óra: **V.
BluePop** Fesztivál! Fellépők: Sick of
Silence (Ausztria, HC/punk); Enola
Gay (punk rock); Bankrupt (punk
pop); Superbutt (modern metal)
Internet: <http://bluepop.cjb.net/>

A **Heaven Street Seven** már
harmadik dalát adja ki maxin a zene-
kar számára igazi kiugrást hozó, ta-
vasszal megjelent, Cukor című albumá-
ról. A "Mozdulj" c. kislemezen a szelle-
mes, ironikus és táncos dal albumvál-
tozatán kívül helyet kapott a "Mozdulj"
Anima Sound System- és Neo-remixe.
Továbbá megtalálható még a HS7 bil-
lentyűsének elektro-projektje, a ZIL ál-
tal készített Mozdulj-mix valamint a
Heaven Street Seven és a Pararádió ne-
vű internetes rádió által meghirdetett
Mozdulj-mixverseny győztes munkája.
Külön ritkaság, hogy a kislemez két
mp3-as formátumban elhelyezett
mixet is tartalmaz, melyek a már emlí-
tett mixverseny dobogós produkciói.

Áprilisban közös turnéra indul a
Cadaveres De Tortugas, az Ektomorf, a
Replika, illetve az előzenekar szerepét
betöltő Warpath. Az **Only The
Strong Survive** néven futó,
nyolcállomásos koncertsorozat Zala-
egerszegen indul, majd Pécsen folyta-
tódik, de eljut Budapestre, Győrbe,
Miskolcra, Békéscsabára, Debrecenbe
és Székesfehérvárra is. Érdekesség,
hogy minden egyes állomáson az első

száz jegyvásárló egy ti-
zenöt zenekart felvo-
nultató kazettát kap
ajándékba. A CDT éne-
kes/gitáros, Körmí sze-
rint: "Ez egyfajta arcul-
csapás lesz, bizonyítéka
annak, hogy igenis van
igény a súlyos zenékre.
Együtt ugyanis kib.szot-
tul erősek leszünk."
Egyébként a Cadaveres
De Tortugashoz kapco-
sódó hír még, hogy el-
készült "Diablo De
Luxe" című számuk
videóklipje, s ehhez tár-
sul egy maxi CD is, az emlí-
tett nótá négy remixével.

Értesüléseink szerint jól fog a várpa-
lotai **Septicmen** bemutatkozó ka-
zettája, a "Dogma", s ezért márciustól
az anyag CD-n is kapható lesz a
Nephilim gondozásában. Eközben a
srácok minden tőlük telhetőt elkövet-
nek, így tavasszal forgatnak majd egy
videóklipet az "Idegen vagyok" című
dalukra, illetve egy huszonnégy állo-
másos országos turnét is leköltöttek.
Ennek fontosabb állomásai: márc. 10.
Mór, márc. 17. Sárvár, márc. 24.
Pétfürdő, márc. 31. Budapest, ápr. 6.
Símeg, ápr. 7. Pápa, ápr. 13. Várpalota.
A Septicmen honlapjáról
(www.extra.hu/septicmen) zenei ré-
szek is letölthetőek, illetve megválto-
zott E-mail címük, az új cím: septic-
men@levele.hu

A New York-i **Anthrax** legénysége
javában írja az új dalokat, további info
a www.anthrax.com honlapon találha-
tó.

A **Hades** legénysége a Big Blue
Meenie stúdió mélyén dolgozik a
DamNation c. új anyagán, megjelenés
nyáron.

A **Motörhead** huszonöt éves fenn-
állásának jubileuma alkalmából egy
DVD jelenik meg április magasságá-
ban.

A **Machine Head** négyesének
Johnny K-t sikerült megnyernie a
Supercharger c., június/július tájéka
megjelenő, új anyagának produceri fel-
adataihoz.

A **Blue Öster Cult** legutóbbi
Anaheim-i (Kalifornia) fellépése alkal-
mával bejelentette, hogy júniusban új

lemezt adnak ki, amelyről az Old God,
a Pocket, az Eye Of The Hurricane-t, és
a Dancing On The Stilts-t el is nyomták.

Az **Asia** következő, Aura c. következő
nagylemezen igazi nagygűyk muzsi-
kálnak majd, hiszen a billentyűk mö-
gött a Yesből ismerős Geoffrey
Downes áll, a gitárt a Sagas Ian
Chrington tépkedi, a dobos pedig
Chris Slade, aki az AC/DC, és Gary
Moore együtteséből lehet ismerős, a
mikrofon mögött a basszeros John
Payne áll. Néhány név a lemezen köz-
reműködő vendégek közül Steve
Lukather, Simon Phillips, Pat Thrall,
Steve Howe, a producer Simon
Manhart lesz.

A hardcore egyik keresztaipja, **Henry
Rollins** következő húzása a Rollins
In The Wry c. spoken-word, azaz be-
széd lemez lesz, a Rollins Band új
anyagáról nincsenek híreink.

A rock veterán **Ted Nugent** beje-
lentette, hogy a következő lemezét
Marco Mendoza (ének/basszus) és
Tony Aldridge (dob) segítségével rögzí-
tí.

A sikertelenség miatt pár éve jobb lét-
re szenderült **Flotsam & Jetsam**
ismét életre kel, melynek kézzel, bo-
csánat, füllel fogható eredménye a My
God címmel, júniusban megjelenő, ti-
zenkét számos anyag. Ízelítőül néhány
dalcím: Learn To Dance, Nothing To
Say, Killing Time, Frustrate, Dig Me Up
To Bury Me.

A **Pantera**/Soulfly/Morbid
Angel/NothingFace legutóbbi turnéja-
nak Los Angeles-i, és Las Vegas-i állo-
máson a Pantera frontember, Philip

Anselmo a Day Of Suffering c. Morbid Angel nótát duettben énekelte a bandával.

Lapunk megjelenésével egyidőben vonult a szolnoki, Denevér stúdióba a **Mood** ötöse (a) The Fourth Ride Of The Doomanoids című, új anyag rögzítése végett, lemez megjelenéséig április elején. A lemezbemutató koncertre április 14-én az egykori Blue Box helyén nyílt klubban kerül sor, vendég a Testimony és a Korog.

A **Coal Chamber** négyese Amir Derahk (Orgy) producer irányítása mellett tizenkét dalt rögzített az ez idáig cím nélküli lemezére, a megjelenésről nincs hírünk.

Március végén turistaként hazánkba érkezik James Whitting, akit **Sugar Blue** néven ismer a blues és rockzenei világ. Sugar Blue 1978-ban vált széles körben ismertté, amikor közreműködött a Rolling Stones együttes Miss You című toplistás dalán. Sugar Blue március 31-én a pécsi Ifjúsági Házban adja első koncertjét a helyi **PMD** kisérétében. A mecskaljai együttesből távozott a két Katona Tamás. Helyükre a szintén pécsi Jezernitzky Tamás, a Coda egykori gitárosa és Smith Attila érkezett. Sugar Blue-ról a www.dunantulinaplo.hu Internet címen március 1-jétől folyamatosan olvashatók hírek, továbbá hangminták is hallhatók. Sugar Blue pécsi fellépésével egyidőben tervezik megjelentetni Fekete Kálmán harmadik blueskönyvét Blues expedíció Chicagóban címmel.

Március 13-án az Akácós Udvarban (Bp., VII., Akácfa u. 61., tel.: 322-5084) lép fel **Dr. Valtér & the Lawbreakers** együttes. A nem túl régen működő zenés hely további márciusi műsora lapzártánk idején még kialakítás alatt áll, de a szervezők ígérik, hogy többfajta zenei stílusnak is ott-hont adnak.

Március 12-től dolgozik stúdiójában új albumán a **Bomber**. A "Legjobb a hülyéknek" című album megjelenése természetesen április elsejére esik, majd közös turné kerekedik a Junkies társaságában.

Ismét aktivizálta magát a "slágerez jazz-best" sajátos zenei hadi ösvényén haladó **SNDÖÖÖ** (Esendők) együttes. Új, hat tételből álló EP-jük egyelőre csak promóciós céllal jelenik meg, de néhány támogató bevonásával kereskedelmi forgalomba is kerülhet.

Április 12-én a **Sepultura Est** kerül megrendezésre az E-klubban. A házigazdák szerepét az Ektomorf, a Replika és a Cadaveres de Tortugas tölti be.

Április elsején, vasárnap hatalmas **Iron Maiden** banzájra kerül sor a népligeti E-klubban. Az idén 25. születésnapját ünneplő Vasszúz hazai fanatikusi videóvetítéssel, kiállítással és természetesen koncerttel emlékeznek meg kedvenceik jeles évfordulójáról.

Házigazda az Iron Maidnem zenekar lesz, vendégként olyan művészekkel megspékelve, mint Kalapács József, Rudán Joe, Maróthy Zoltán, Sárközi Lajos, Oroszi Iván, Szizsó és még sokan mások. További info: www.extra.hu/ironmaidnem

Március 12-én jelenik meg az új **Gary Moore** album "Back To The Blues" címmel, amely ismét egy tradicionális blues lemez lesz. A négyzamos lemez elzötesből leszürhető, hogy nagyon jót tett Chris Tsangarides producer ismételt felbukkanása Gary oldalán. Erötjeljes és föleg változatos a basszus és dobjáték (a Primal Scream dobosa, Darrin Mooney került ezúttal a dobos posztra). Az anyagot szinte teljes egészében élöben játszotta fel a zenekar, így igen dögös bluessound-ot sikerült elérniük. Feldolgozásképp egy kötelező darab, a "Stormy Monday" is felkerült az albumra, továbbá egy B.B. King nóta, mely kisebb változásokon

bólintottak egy közös maxi megjelenítésére. "Ez csak akkor lesz valóság, ha majd kezünkben lesz a lemez." - mondják az animások, de a közös dalnak szánt szerzemény már a tarsolyukban van. A napokban nyugat.hu/animacimszo alatt elindult egy, az Animáról napi frissítésű hírek közlő internetes honlap is. Az Anima Sound System tag-sága márciustól újra megpróbálja felrázni a szunnyadó szombathelyi partyszcenát, s útjára bocsátják a SWEET-BEAT rendezvénysorozat, melynek keretében a Szombathelyi Képtár kisebb koncertteremnek is beillő kávézó-jában fiatal tehetségeknek és ismert jazz-zenészeknek is bemutatkozási lehetőséget kívánnak adni.

Február 26-27-én, a Budapest Kongresszusi Központban, "30 év zene" címmel került megrendezésre **Lerch István** jubileumi koncertje. Hamarosan napvilágot lát a helyszínen készült hangfelvételt tartalmazó album, vala-

bolos, zúzós zene hallható minden szerda este hatvan percen át. Az adások végén a betelefonálók, ill. e-mail-beküldők között lemezek kerülnek majd kisorsolásra. A Tombolában minden alkalommal megfordul egy szakmabeli is, így vendégként zenészek, kiadók emberei és újságírók is mikrofonközelbe kerülnek, a sort Szekeres András, a Junkies zenekar éneke-se nyitja. A hallgatók a műsor ideje alatt kérdésekkel, kérésekkel is bombázhatják majd a stúdióban ülőket.

Június 16-án a PeCsa szabadtéri színpadán zárja aktuális turnéját a **Mantra** zenekar. Ezt követően azonnal hozzálátunk szeptember-október környékén megjelenő friss albumuk anyagának rögzítéséhez, eközben azért a nyári fesztiválokon is feltűnnek majd Németh Jenőék. Jó hír az is, hogy a debüt albumból, az "Embert játszani"-ból már több mint ezer példányt adtak el.

Hamarosan megjelenik **Derek Sherinian**, egykori Dream Theater billentyűs tízszamos, "Rhapsody In Black" c. szólólemeze. A társszerzők és közreműködők között nem kisebb neveket találunk, mint Simon Phillips, Tony Franklin, Al Pitrelli, Steve Lukather, Zakk Wylde. Pimasz...

Koncertmenü: Március 9. - Deftones, Bécs; 10. - The Sisters Of Mercy, Bécs; 27. - Everlast; április 6. - Placebo, Bécs; Május 22. - Rammstein, Bécs; 29. - Die Ärzte, Bécs; június 2. - Il-lés, Metró, Omega, Bp., Népstádion; 9. - Mark Knopfler, Bécs; 29. - Bon Jovi, Bécs.

Az **AC/DC** a napokban vehette át Amerikai Lemezgyártók Szövetségének díját annak alkalmából, hogy az USA-ban immár hetvenmillió albumuk talált gazdára, ezzel egyébként a minden idők legjobb eladásait produkáló zenekarok között (The Beatles, Led Zeppelin, Pink Floyd, The Eagles mögött) az előkelő ötödik helyen állnak. Gratulálunk!

A múlt évszázad magával rántotta a **Zeus és Dyas** projectet. Ugyanis sok sikeres koncert, és egy AC/DC feldolgozás felvétele és lemezre kerülése után különváltak. A jelenlegi Dyas tagok - Neukum Nóra (hegedű, vokál), Horák Attila (fuvola, fúvósok), Vanicsek Viktor (ütős hangszerek) és Kormos Ferenc (ének) - mindenkit szeretettel várnak koncertjeiken, így március 17-én a Woodoo Klubban is! Kontakt: 20/435-03-59, Kormos.

Újra hallat magáról az 1974-ben alakult miskolci **Reflex** együttes (Bárdos István ének, akus. gitár; Báthori László - gitár, ének; Kolencsik Imre - bill. hangszerek; Kovács Kálmán - b.gitár, ének; Regös Zolt - bill. hangszerek, ének). Közel húszéves "pihenő" után megjelent Madárijesztő c. CD-jük, melynek érdekessége, hogy egyetlen hangot sem változtattak az eredeti dalokon. Nevükhöz fűződik a diósgyőri

A német hon elsőszámú sokk-rockerei, az erőteljes germán nézeteket valló **Rammstein** vég-re valahára kiizzadta harmadik albumát, mely a "Mutter" címre hallgat. Anyakomplexusban szenvedő terroristáink tizenegy húzós dalt nyögtek ki magukból, melyek feszes, ipusztíriális ízekkel fűszerezett elektro metalt produkálnak, megőrizve sajátos védjegyeiket. Az album húzó nótái közül kiemelkedő a "Feuer Freil" és az "Adios". Jézus anyám!

ment keresztül. Az albumot egy egészen márciustól a nyár végéig tartó turnén mutatja majd be rajongóinak a mester. További infó: www.extra.hu/gary-moore

A napokban került a televíziók játsszási listájára az **Anima Sound System** legújabb klipje, a "Tekerd", melynek érdekessége, hogy a főszereplője Prieger Fanni, Prieger Zsolt zenekarvezető kilencéves kislánya, aki már a lemezre is felénekelte a dalt. Megvalósulni látszik az Anima Sound System-Asian Dub Foundation-együttműködés terve is, hiszen a londoni zenészek rá-

mint egy a muzsikusz pályafutását taglaló könyv is.

Június 23-án az ózdi Városi Sportcsarnokban kerül megrendezésre az **"I. Vasember Rock Fesztivál"**, amelyre jegyek elővételben áprilistól lesznek kaphatók. Fellépnek: Tankcsapda, P. Mobil, Pokolgép, Deák Bill BB, Hobo BB, Remorse, S.K., Riff-Raff, Strolling Kox, valamint Maczó Henrik gitárvirtuóz. Bővebb infó: 48/480-461

"**Tombola**" címmel március 7-től metal műsor indul az internetes Indexrádión - www.indexradio.hu -, ahol az elnevezésnek megfelelően csupa tom-

A magyar dark-doom vezér, a Nevergreen nemrég jelentette meg negyedik, 'Új sötét kor' című nagylemezét. Kisebb változások történtek a banda zenéjében, és felállásában is. Az biztos, hogy az album a magyar eladások éллоvasa lesz rövid időn belül, és az is, hogy hatalmas az érdeklődés a már folyó turné iránt. Volt tehát miről beszélgetni a mindig készséges Bobby-val.

NEVERGREEN

Rockinform: Talán a legfontosabb kérdés jelenleg a banda körül, hogy miért volt szükséges, esedékes a tagcsere a gitárosi poszton...

Bob Macura: Glaug Iván, az előző gitárosunk már nem tudta vállalni azt a fajta munkát, amit a Nevergreen megkívánt. Tulajdonképp közös megállapodás volt ez a kiválás, hiszen mind a két oldalon szóltak érvek mellette. Családi és üzleti problémák is adódtak Iván részéről. Nem volt teljesen elégedett azzal az életstílussal, amit a zenekar miatt kellett élnie. Sok volt ez neki, nem volt már szent számára a banda. Mi sem láttuk benne azt a tüzet, amit kezdetekkor. Ez nem csak, hogy mérséklődött, hanem teljesen ki is hunyt. Nagyon sajnáljuk, hogy elment, hiszen jó barátunk volt. Az új gitáros, Ruszity Vladimir már régi cimboránk. Két-három éve ismertük meg abban a szabadkai stúdióban, ahol a Nevergreen lemezek készülnek. Ő ott a főnök, és már dolgozott velünk az új lemezen, amikor felmerült ez a probléma. Tudtuk, hogy nagyon jó gitáros, hiszen már a stúdióban is játszott, mutogatta, hogy mit, hogyan változtatna meg az egyes nótákban. Láttuk, hogy ügyes, úgyhogy adott volt a helyzet. Egyébként most már száz százalékosan beilleszkedett, két koncertünk volt eddig, felvette a stílust, hozza a formát. Nyugodtan állíthatom, hogy csak nyertünk vele.

R.I.: Vannak kisebb változások a zenétekben. Ilyen például egy-két nóta váratlan tempója...

B.M.: Igen, gyorsabb, tempósabb az új lemez, de nem tudatosan, vagy szándékosan változtattunk. Mindig azt a tempót keressük az írásnál, ahogy a legjobban húz a szám. Próbáljuk gyorsabban, lassabban, de mindig a jól bevált középtempó jön ki belőle. Igaz, hogy most elsült egy-két gyorsabb ritmus is, de hidd el, ez már ennek a stílusnak a legfelső határa. Így süttöttek a nóták. Megszoktuk már ezt a munkastílust. Mi ki írja a nótákat otthon Szabadkán, én itt Szegeden, összeülünk, és meg születnek a dalok. Máshogy ez nem is lehetne. Annyira egy hullámhosszon vagyunk, hogy ezen már változtatni nem lehet. Akárhogy tudunk dolgozni, csak görcsölve nem. Ha valami nem jó meg sem csináljuk. Ezért mondom, hogy nem erőltetett volt a tempóváltás. Ez jött belőlünk, és kész.

R.I.: A billentyűs részek összetétele is, mintha kicsit más lenne...

B.M.: Igen, több lett a zongorás rész, és az alapot is kissé megváltoztatta Miki. Az eddigi Nevergreen lemezekben csak azt a bizonyos két-három hangszint használta, ami már mindenkinek ismerős volt a számok kezdeténél, és a refrének előtt. Mindig mondtam, hogy több zongora kellene. Eddig végig ellenállt, de most valahogy beadta a derekát, de nem bánta meg. A több zongorás rész miatt változatosabbak a témák. Így lett igazán jó a lemez, hiszen az új darkosabb vonal így kívánta meg. Ez a hangzás nem lett volna megfelelő az első két lemeznél, meg különösen az 'Ámok'-nál, mert ott a súlyos, durva zene megkövetelte a keményebb hamond-os hangzást, de most így tökéletes.

R.I.: Jó, hogy említetted a hangzást, hiszen az is változott az előző lemezhez képest. Azt is a darkosabb stílus miatt változtattátok meg?

B.M.: Így van. A zene struktúrája miatt változtattunk rajta. Így lettek funkcionálisabbak a számok. Nem is szólóának úgy ezek a dalok ha mondjuk annyira durva lenne a gitár, mint az előző lemezen. Épp ezért vettem vissza a hörgésből is. Mindig is követtem az akkordfelbontásokat, a riffeket az énektémáimmal, ez történt az új lemeznél

is. Csupán az volt a különbség, hogy az új nóták ezt a stílust vonták maguk után. Nem tudnám például elképzelni az Árnyékot monoton hörgéssel. Nem tudom, hogy más hogy van vele, de én örültem neki, hogy egy kicsit énekelhettem.

R.I.: Ami viszont nem változott, az a zene alaphangulata...

B.M.: Ez így van, és nem is fog soha. Már akkor meg van az alaphangulat amikor elkezdünk négyen játszani a próbán. A zene alapvetően nem változhat egy bandán belül. Finomabbak, érettebbek lettünk zeneileg, ennyi az egész, a Nevergreen hangulata azonban mindig ugyanaz lesz.

Radics Béla emlékkoncert a Petőfi Csarnokban 2001. február 1.

Hatalmas érdeklődés mellett került sor a legendás, harminchat éves korában elhunyt gitáros, Radics Béla ötvenötödik születésnapja alkalmából rendezett koncertre. Az első részben a Backing Group (Sándor "Cucu" Károly - gitár, ének; Kun Tamás - basszus; Németh "Nemecsek" Tamás - dob) játszott nyolc számot RB kapitány repertoárjából. Szakács Gábor kollégánk a Nyomorból nőnek című dalával tisztelgett. Őt az esztergomi Tűzkerék xT követte. Néhány számban közreműködött Strausz "Csibu" Tibor gitáron, aki a Sírátó című dalt írta Radics emlékére. A dalt sorszámozott maxi CD-n árusították a helyszínen. A Tűzkerék xT egyébként az emlékkoncert napján dobta piacra Éjjelkor megszólal egy blues című kazettáját, melyen zömében Jimi Hendrix számait játsszák magyar nyelven. A szél kiált: Mary! című felvételükön Török Ádám is közreműködött fuvolájával, és itt is színpadra lépett velük.

Az est második része a Póka Egon - Závodi János - Döme Dezső alkotta trióra épült. A Cream dobszólós számával, a Toad-dal indítottak, amely Bélának egyfajta szignálja

R.I.: A Eurythmics-feldolgozás ötlete honnan jött?

B.M.: Mindig is terveztünk feldolgozást, és szeretjük is a jó adaptációkat, de valami merészebbet szerettünk volna. Nem akartunk egy rock, vagy heavy metal átiratot készíteni, mert az nem lett volna különleges. Aztán valakinek, már nem is emlékszem, hogy kinek, eszébe jutott ez a dal. Először nagy röhögés volt próbán, de amikor mindenki hazament, és otthon elkezdte játszani megváltozott minden. Megszerettük a dalt, és a más-napi próbán elsőre hiba nélkül elnyomtuk. Állat lett. Kicsit féltünk a reakciótól, amit a rajongókból kivált majd, de azt kell mondanom, mindenkinek tetszik. Ez az egyik leginkább várt nóta a koncerteken.

R.I.: Külfölddel szemben mennyire érzed sikeresnek a stílust itthon? Mi változott mióta elkezdtek?

B.M.: Igaz, hogy itthon elsőként játszottuk ezt a stílust, ezért is kerültünk olyan hamar a köztudatba, és jutottunk gyorsan lemezszereződéshez. Azonban, most, ahogy az országot járjuk azt figyeljük meg a koncerteken, hogy egyre több az ilyen stílusú, fiatal zenekar. Nemrég játszottunk Fehérváron, ott például a négyből három zenekar ezt a gothic/doom vonalat követte. Külföld persze más. Ott rengeteg zenekar van, bár nem nagyon mozogok otthonosan ezen a téren. Szeretem a Borknagar utolsó anyagát, nagyon bejött az utolsó Kovenant lemez is, és tetszett a HIM is. Amit szívesen meghallgatnék még, az az új Nephilim anyag. Úgy hallottam összeálltak...

R.I.: A plusz lemezen angol nyelvű változata hallható pár nótának. Gondolom nem csupán a rajongók szórakoztatása miatt rögzítették őket...

B.M.: Ha a külföldi terjesztésre gondolsz, akkor tévedsz. Semmilyen lépést nem tettünk ez ügyben. A ki-

adónknak vannak kapcsolataik, ők majd próbálkoznak...

Egyébként több dalnak is van angol változata. Amint esély adódik rá, szeretnénk kimenni Németországba egy pár koncertre, egy barátunk révén. Nagyon jó lenne, ha lenne visszhangja a dolognak. Örülünk, ha külföldön is terjesztésre kerülne a Nevergreen lemezek, de hát...

R.I.: Miki szólólemez mennyire van kész állapotban? A megismert dalok nagyon biztatóak...

B.M.: Úgy gondolom, egy olyan 90%-os állapotban van a dolog. Szinte minden zenei rész kész van, a két lány felénekelte a vokális részeket is. Szerintem egy hónapon belül kiadható állapotban lesz. Egyébként tett ajánlatot az Universal és a Hammer is. Majd kiderül.

R.I.: Beszéljünk kicsit kényesebb dologról. Fel van írva, de nem került rá...

B.M.: Nézd, minden ember hiú. Nem esik jól, el kell mondanom, pláne úgy, hogy nem csak beigérve lett, hanem fel is tüntették. Sokan jönnek oda koncert után, hogy ez a Buddha! nem is annyira különbözik Matlári Miki szólólemezének stílusától. Csalódott vagyok, de talán ki lesz javítva a baki, azonban pontosat nem tudok.

R.I.: Az éppen zajló turné hogy halad?

B.M.: Nagyon jól, köszönjük szépen. Helyi bandákkal játszottunk mindenütt, és óriási a hangulat. Miskolcra majd március 23-án megyünk, és a Zord-dal (ex-Catheter) játszottunk. Deni régi jó haverom, Miskolcon, pedig eddig nem sikerült összehozni egy önálló koncertet sem. Nagy szeretettel várunk mindenkit. Nagy öröm lesz újra nálatok játszani, hisz Miskolc a szívem csücske...

Greg

Závodi - Bill - Som

Fotó: Dávid Zs.

volt. Előbb Mogyorósi László csatlakozott hozzájuk, majd a Same Old Story el-éneklésére jött Takáts Tamás. Török Ádi visszajött a Kereszteslovaggal és a Sunshine Of Your Love-val. Sipeki Zoli és Rudán Joe Led Zeppelin-blokkot varázsol. Schuster Lóri és Herpai Bejöveteleivel két Mobil-nóta került terítékre, majd további énekesek, Bill és Varga Miklós színrelépésével A zöld, a bíbor és a fekete - egy újabb emlékdal jött. Tátrai is előkerült és lassan Hendrix-számokra is sor került. A Highway Chile-től Tóth János Rudolf került az ének-mikrofon mögé, de Bill se vonult le. Előkerült Balázs Fecő, Som Lajos és Brunner Győző is. A Zöld csillag előadásában csaknem mindenki közreműködött, a Johnny B. Goode-ban meg valóban mindenki ott tolongott. A második részt televíziósok rögzítették, és február folyamán a Magyar Televízió műsorra is tűzte a felvételt. Hangfelvétel is készült és a lemezt a Radics Béla Emléktársaság készíti kiadni. Az est bevétele az emléktársaság kasszájába vándorolt, így valószínűleg hamarosan állhat RB kapitány szobra.

-s-y-r

NIGHTclubbing

Bem rockpart 6.

Az ország egyik legrégebben, úgy 1966 óta működő klubja túlzás nélkül az "ősrégi Bem rockpart 6" - ahogy azt Török Ádám énekl. Történetéről már két monográfia is megjelent: Ómolnár Miklós - Rózsa Péter: Bem-rockparty (1989) és Göbölös N. László: Parttalan Rakparty (1998)

A 60-as évek második felében Radics Béla különböző zenekarai, a soul műfajt első között népszerűsítő Kék Csillag, a Liversing, a Kex, Tolcsvayék, majd a progresszív rock legkitartóbb kis csapata, a Mini játszott (ez utóbbi a mai napig is játszik) itt, csak ízelítőül néhány a sok banda közül.

Jelenleg minden szombaton este héttől éjfélig üzemel a klub olvasóinkat érintő zenei szekciója. A klub műsor szerkezetében jól megférnek a fiatalok és öregek, minden generáció megtalálhatja a kedvenceit. A hónap első szombatján Török Ádám és a Mini, a másodikon a Blue Pop Fesztivál mindenkor vendégei a házigazda Bankrupt együttesel közösen, a harmadikon a TRB, a negyediken a Tátrai Tibusz vezette Magyar Atomé a színpad. A márciusi ötödik szombaton, 31-én Bahia Fesztivál lesz a Tudósok, a Fine Arts, Pop Iván, valamint a Tito Quartett részvételével.

A Blue Pop Fesztivál ebben a szezonban az oszt-rák kulturális intézet segítségével hat zenekart láthatott, ill. láthat vendégül. Március 10-én a Sick of Silence, április 14-én a Lesson Life érkezik a budai klubba. A tervek szerint ősszel, illetve a következő tavasszal a budapesti Cseh Kulturális Centrum segítségével cseh zenekarok fellépése várható. A Blue Popról bővebben a világhálón tájékozódhattok: <http://bluepop.cjb.net>

A "Ház" kompetenciája a tabáni rendezvények szervezése is. Április 28-május 1-je között Budai Majális, május 25-26-án Green Pop Fesztivál (ez a Blue Pop szabadtéri változata lesz tervek szerint a Másfél és a Korai Öröm szerepeltetésével), július 10-11-én a WOMUFE, hogy csak a lapunk profilját érintő eseményekhez ragaszkodjunk.

De vissza a klubhoz! A közönséget a büfé csapolt sörökkel, széles ital választékkal, "zsíros deszkával" várja. A fellépőket a ház saját technikája segíti, de nem árt az előzetes egyeztetés. A szervező Marsi László (tel.: 201-0324 vagy e-mail: bem-marsi@matavnet.hu)

A klub megközelíthető (ha lenne olyan "elvetemült", aki még nem járt ott!) a Batthyány tértől gyalog öt, a Lánchíd budai hídfőjétől két percre. Tudjátok: "vár az ősrégi Bem rockpart hat!"

NNP

Jamie Winchester

Új rovatunk első szereplője Jamie Winchester, aki különböző formációkban vokalista-ként tűnt fel. Nemes Nagy Péter február 5-én az Old Man's Music Pub stúdiójának előterében beszélgetett vele arról, hogy került ide, hogyan tört be a magyar zenei életbe. Időnként sajátos, ízes megfogalmazásait változatlanul hagytuk, vállalva, hogy valamely nyelvművelő műsor pelengérré állít. Mert Jamie magyar nyelven adta az interjút.

Jamie Winchester: 1970-ben születtem Bangor-ban, Észak-Írországban. Ez Belfast mellett van, "vérileg" skót és ír keverék vagyok: anyukám ír, az apám skót. Szép emlékeim vannak, hogyan énekeltem az ágyban anyukámmal dalocskákat. Később iskolai kórusban is énekeltem, meg megpróbáltam "zongorát is tanulni", de nem nagyon ment. A gitárra tizennégy évesen "kattantam rá", amikor Angliában jártam iskolába. Vett valaki egy elektromos gitárt, és elkezdtem rajta játszani. Hetekig megállás nélkül csüngtem rajta, és egyre többet foglalkoztam a hangszerrel.

Cambridge-ben jártam gimnáziumba, nem az egyetemre. Bennlakó voltam. Előtte hét éves koromig Észak-Írországban voltunk, ezután a családom Bécsbe költözött és én kilencéves koromtól először Dublinban jártam egy bentlakásos iskolába, utána meg Cambridge-ben. Szóval rendes régi, angol vörös téglás nagy ház volt, nyakkendőben jártunk és hasonlók.

R.I.: Mint a Ha (If) című filmben, ugye?

J.W.: Aha. Tizennégy éves koromig slágerlista követő voltam. A Duran Durant szerettem, meg hasonlókat, de új barátaim lettek az iskolában, akik nagyon sok Led Zeppelint, Hendrixet, Neil Youngot hallgattak, és kezdtek így jönni a dolgok. Meghallgattam azokat a zenéket is, meg újabbakat is. Mike Oldfieldet nagyon szerettem, de főleg - amikor gitározni kezdtem - az alap rockegyütteseket, a Deep Purple-t nem, de a Led Zeppelint azt nagyon, a Beatlest nem, de a Rolling Stonest bírtam. Szóval a keményebb vonalra hajlottam inkább.

Volt zenekar is, azzal két koncertet adtunk. David Bowie-t játszottunk, meg a Johnny B. Goode-ot, ilyeneket. Aztán vége lett az iskolának, szórakoztam fél évet, nem nagyon csináltam semmit. Akkor az apám már itt dolgozott - 1986-tól - Budapesten, és amikor kicsit darabokra esett az életem Angliában, akkor idejöttem. '88 szeptemberétől lakom itt. Jártunk már ide iskolai szünetekben, '83-ban voltam itt először, amikor apám még Bécsben dolgozott és foglalkozott Magyarországgal, mert itt akart nyitni egy bankot.

R.I.: És hogy sikerült ilyen jól megtanulnod magyarul?

J.W.: '88-tól egy banknál talált nekem munkát az apám. Föztem kávékat az embereknek és "dobtam föl" a hangulatot. Nem nagyon találtak nekem feladatot, és én sem találtam igazán bele. Az az öt hónap arra volt jó, hogy a szüleimnek bebizonyítsam, most rendben vagyok. Utána a Multimédiához, Hegedűs Lacihoz

mentem dolgozni. Az első munkámmal leküldtek Athénba két hétre Pink Floyd koncertet szervezni. Akkor még semmit sem tudtam magyarul, de egyfolytában magyar emberekkel kellett dolgoznom. Nagyjából másfél évig csöndben voltam, csak utána mertem az első teljes mondatot összerakni. Sikerült és onnan kezdve építettem rá, de teljesen passzív módon. Soha nem foglalkoztam a magyar nyelvvel, hallás után jött az egész, meg tanítottak az emberek.

Itt is volt egy hobbi-zenekarom, amivel játszottunk a Józsefvárosi Művázban. Train volt a neve, két koncertet adtunk.

A Multimédiában egyik feladatam az volt, hogy magyar zenekarokat eladjuk külföldre. Egyszer a KFT-t beszervertük egy szicíliai fesztiválra. Az volt az első magyar zenekar, ami igazán tetszett nekem. A KFT nem nyugati "nyúlás" volt és jött egy felkérés. Lementem Sziciliába a KFT-vel, és ott összefutottunk egy orosz népi énekes csapattal. Kitaláltunk egy produkciót az oroszokkal. Az volt a Baba Yaga kezdete. Volt a KFT plusz hat orosz. Laár meg Bornai énekelt, és én voltam a lemez producere, szövegírója, mert úgy döntöttünk az elején, hogy ezt angolul kell megszínálni. Amikor Laár abbahagyta a popzenélést, akkor beléptem a helyére a Baba-Yagába. És ez azóta is meg időnként. Soha nem akart igazán beindulni a Baba-Yaga, de néha vannak bulik. Tavaly decemberben voltunk Moszkvában egy hétvégén, egy ultragazdag orosz üzletember születésnapján játszottunk, mert mi vagyunk a kedvenc zenekara. De ilyen ritkán van.

Sokáig voltam szoros munkakapcsolatban Bornaival, ő vitt Koncz Zsuzsa műsorába '92 körül, ahol zenei igazgatóként működött. Vokalista és ritmusgitáros lettem Mórincz Misi mellett. Igazából ott indult be az egész: koncertek, BS, és egyre többet fordultam elő a Tom Tom stúdióban.

R.I.: Milyen volt idegen nyelven vokálozni?

J.W.: Nehéz volt. Időnként találók régi papírokat, amit az első Koncz Zsuzsa próbákön írtam le, hogy milyen hangnemben van, meg mit kell vokálozni. Ilyenek vannak leírva, hogy "nem mondhatom el senkinek, elmondom hát mind kinek". Szóval így értettem, próbáltam énekelni, és sokáig nem értettem, miért nem jön ki. A Tom Tom-ban azért volt jó forgolódni, mert akkor millió produkcióban lehet előfordulni. Valaki átjön egy másik produkcióból, pl. Dész valamelyik musicaljére kell valaki, ott vagyok, tudok akusztikus gitározni, vokálozni. A következő nagy lépcső, amire emlékszem az, amikor Révész Sanyi csinálta a 92-es lemezét. (Révész 1993, Rózsa Records - NNP) Felhívtak, hogy van egy Beatles-nóta, amit Sanyi

szeretne feldolgozni. Nem nagyon tudtak vele mit kezdeni, így odaadták nekem ezt a számot, hogy nézzem meg. Egész szép lett a dal, az Oh Darling, ott van a lemez végén. Eléggé televokálóztam, és amikor Sanyi meghallgatta, akkor megkért, hogy a többi nótában is működjem közre. Miközben csináltuk a lemezt, szó volt a koncertről és megkérdezte, hogy mennék-e a fellépésekre is? Mondtam, hogy szívesen, de csak akkor, ha gitározhatok is. Ez mindig kikötés volt, mert nem tudok hátul állni egy dobogón két szép csajszyval és lobogtatni a kezem, meg táncolni. Lehet, hogy ennél is pofátlanabb voltam, és bementam neki, hogy nem kell egy vokalista-ritmusgitáros? Így odakerültem Révész BS-koncertjére, ami egy elég nagy pillanat volt. Az unplugged-blokkban - amiben hárman játszottunk - én énekeltem az egyik nóta verzejét. Nekem ez nagyon fontos volt: huszonkét éves voltam, és ültem a BS közepén, énekeltem, ami "meleg volt". Egyre több felkérés jött, mert hallották, hogyan dolgozom stúdióban. Gyors, így gazdaságos vagyok, lehet velem haladni. Ez így elterjedt, de kellett szerencse is, hogy az emberek halljanak.

A Tom Tom-ban csinált lemezt a Tátrai Band is, és elhívtak a lemezükre vokálozni. Ez volt A Hold szerelme, ha jól emlékszem. Az első albumnál még megmutatták, mit énekeljünk, de közben látták, hogy van fantáziám is. A lányokkal nagyon jól dolgoztunk együtt, így, amikor jött a következő lemez, akkor odaadták nekünk a számokat kazettán. Elvonultunk egy kis stúdióba, kitaláltunk mindent, fölénekeljük, és azt mondták, köszönjük szépen, vagy időnként azt, hogy talán itt egy kicsit hosszabban és ennyi. Szóval nagyon egészséges munkafolyamat alakult ki már rögtön az elején.

Itt ismét fölmerült az a kérdés, hogy elmennék-e a koncertre is vokálozni? Megint mondtam, hogy persze, ha gitározhatok is, ami a Tátrai Band-nél nem volt kis ügy. Tibusz nem igazán szerette ha mellette gitározna. Pálvölgyi Géza mondta, hogy jó, elgondolkodunk rajta. Egy pár hétig izgultam és vártam, hogy mi lesz. Agárdon egy Charlie-bulin, összefutottam velük. Egyszer csak odajött hozzám Tibusz és belesúgott a fülembe: "Gyakorolj, geci!" Onnan tudtam, hogy bekerültem a zenekarba. Megszerettük egymást, bírjuk, amit csinálunk. Tibusz úgy látszik, megkedvelte a játékomat, mivel egyáltalán nem vagyok tolakodó gitáros, nem akarom megmutatni, hogy mennyire ügyes vagyok. Csak azt akarom, hogy jó nagy, széles legyen az alap. Szeretek ráülni a dobra meg a basszusra és rájátszani, amire aztán szárnyalnak azok az emberek, akiknek az a dolguk.

Én kifejezetten ritmusgitárosnak tartom magam. Hallgatom, "mi a zene", mi az, ami belefér. Innentől kezdve játszottam a Magyar Atomban is. Tibusz tudta, hogy szoktam szólóban énekelni, voltak a régi Kyrú Gotta Humble koncertek, és egy párszor lementünk vendégként beszállni egy-egy számra. Olyan dalokba, amit még a mai napig játszunk a Boom-Boom műsorban, amiket én is ismertem meg Tibusz is, meg a többiek. Nagy jajgatás, Tibuszék észrevettek, és akkor létrejött a Boom-Boom...

R.I.: Ez csak Tibusszal három csapat, de láttalak Almási Enikő együttesében is.

J.W.: Van Koncz Zsuzsa, de ő ritkán turnézik. Holnap játszom Pierrot-val az Articsókában, és ha a Tolcsyay játszik, akkor vele is... Négy éve vokálozom Ákos lemezein, hasonló a zenei ízlésünk, így már az előző lemezére írtam egy számot, a Gyilkos ezüstgolyót, a mostanira pedig a Keresem az utamat. Nála csak a stúdióban működöm közre, ez várhatóan a későbbiekben is így lesz. Hrutka Robi gitáros barátom írt egy számot a Pannon GSM reklámhoz - mostanában futott a televíziós csatornákon -, azt is én énekeltem, nagyon bejött...

R.I.: A Boom-Boom állandó zenekarod?

J.W.: A Boom-Boom azért más, mert az az egyetlen zenekar, amikor én vagyok közepén.

R.I.: A készülő Boom-Boom lemezről mondjál valamit!

J.W.: Nem nyilatkozhatok mások nevében, de úgy néz ki, hogy mindenkinek ez eddigi legfelhőtlenebb, legjobb lemezfelvétele. Konkrétan nekem - mivel sokat dolgozom zenei rendezőként, hangmérnökként a stúdióban - volt egy képem, hogy Amerikában miként nézhet ez ki, igazából hogyan kéne csinálni. Életemben először összejött egy olyan helyzet a stúdióban, hogy minden stimmel: a stúdiónak a feljártó helyisége k... jó, oda volt rakva egy király erősítő, a másik végén egy jó gitáron játszik egy kiváló zenész. Nagyon jó a mikrofon, az belemegy egy egymillió forintos kitűnő, dán csöves kompresszorba, ami felküldi egy kifogástalan minőségű kétcsatorna analóg magnószalagra, ami visszaküldi utána egy ötvenhat csatornás SSR pultra, ahol egy olyan hangmérnök ül, aki nagyon-nagyon tudja a szakmáját.

Minden összejött, és közben nagyon jó volt a hangulat. Szerettük a számokat, nagy-

on be voltak próbálva, hiszen már játszottuk őket pár hónapja koncerten. Mindenki tudott mindent. Az éneklés az úgy ment, hogy, bekapcsolták az elején, a végén meg lekapcsolták, és akkor megkérdeztem, hogy megvan?

R.I.: Hallottam, te írtad a dalszövegeket. Miről szólnak a dalaid?

J.W.: Különböző dolgokról, hát most ezekben a szövegekben van... (elneveti magát) A zenekar nem nagyon szokta megkérdezni, hogy miről szólnak a szövegek. Egyszer kint hagytam a stúdióban a szövegeket, és valaki elővasta, aki tudott angolul. Elkezdte lefordítani a zenekarnak és nagyon jól mulattak rajta. Van egy olyan nóta, ami dúros, happy hangulatú. Úgy indul el, hogy szerelmes szám, csak aztán az történik, hogy aki be én szerelmes voltam, az férjhez megy valakihez, aki utána megöli a nőt, amitől én "bebolondulok", és megölöm a férfit... Van minden, mert eléggé színes volt az életem most egy pár évig, és volt miből meríteni. Szóval különböző embereknek különböző üzeneteket küldök. Akkor jó nekem énekelni, ha olyat írok, ami tényleg belőlem fakad.

R.I.: Beszélgetésünk előtt mondtál valamit, hogy mi is legyen a rovat címe?

J.W.: Oldalfény. Én szeretek elhúzni oldalt a sötétben. Nagyjából így fogalmaztam meg...

R.I.: A Boom-Boomban frontember vagy, de az összes többi produkcióban - ez nem sértés akar lenni! - mellékszereplőként működsz. Melyiket szereted jobban?

J.W.: Mind a kettőt szeretem. Igazából az, ami nagyon nagy érzéseket, meg örömekeket okoz - amitől kiráz a hideg - az a Boom-Boom. Egyébként nem is annyira szereplési szempontból, hanem az éneklés miatt. Egyre jobban kezdek rákattanni arra, hogy szeretek énekelni, és hogy ez hatással van emberekre. Mostanában jönnek a sikerélmények, nagyon jó, amikor itt lenn csinálunk egy igazi bulit, akkor visszakapsz hatszáz embertől nagyon sok mindent. Azért szeretek annyira oldalt állni, mert az kényelmes. Addig, amíg jól csinálom a dolgomat, de mégis bukik a buli, akkor az nem az én bajom, nem kell azzal foglalkoznom. Szóval az annyiival langyosabb, mint amikor tudom, hogy na, most én kis neurotikus író lelkemmel ki kell állni sok ember elé, és úgy csinálni, mintha egy nagyon nagy popsztár lennék.

T.C. FINALIZER PLUS
DIGITECH STUDIO-400
YAMAHA SPX 90 II.
APHEX 104 BIG BOTTOM
BEHRINGER XR2400
DIGIDESIGN SESSION 8
FOSTEX D90

ALESIS, AKAI, AKG, ATARI, CRATE, DOD, EMUATOR, FENDER, GALLIEN-KRUEGER, MARSHALL, SHURE, SONY, YORKVILLE, stb

PONT MI STUDIO

Hittudás master és utómunkák,
 Reklám-spotok és zenék készítése,
 CD-írás, kazetta szívrostítás,
 Helyszín felvételek,
 Olcsó szállás
 és étkezési lehetőségek.

Tel.: (22) 323-939
 Mobil.: (30)9364-484

PONT MI STUDIO
 8000 Székesfehérvár,
 Olaj utca 41.

Lemezteleenítés

Rick Wakeman: Recollections - The Very Best Of... (1973-1979) Universal

Ha valaki újat tud mondani erről a billentyűs fenoménról, akkor szélesben jelezze! És ez itt nem a rosszindulat hangja, hanem a realitásé. Rick Wakeman már mindent kiírt magából, ezeket - az egyébként grandiózus - elképzeléseket variálja mérhetetlen ügyességgel. Ez a gyűjteményes kiadvány első hét albumáról szemezget, miközben a színes leperellő melléklet értékes információkat ad az egyes tételek keletkezéséről. Közéjük tartozik a The Six Wives Of Henry VIII., amely annak idején a maga instrumentalitásával csupán annyira nyerte meg az A&M kiadó tetszését, hogy 12000 példány kinyomásával azon imádkozott, hogy csak a befektetés megtérüljön. Öt év alatt hatmilliót adtak el belőle. Wakeman jó érzékekkel sejtette meg, hogy a robotok világában is szükség van Arthur király legendájára, a No Earthly Connection albumban megjelenített UFO-kra, a reinkarnáció misztikájára, a Journey... szimfonikusaira. Az elmúlt években ez utóbbi elképzelést már a metálások is magukévá tették. Hihetetlen az a változottság és lelki ráhangolódás, beleérés, ahogy az egyes címek mögötti tartalmat a zene nyelvén ki tudja fejezni. Amikor az embernek nagyon elmegy a kedve az élettől, és elkeseredésében már-már leteszi a hangszert, akkor érdemes a polcra nyúlni ezért a válogatásért. Meghallgatása után szellemileg és lelkileg megújulva, felfrissülve lehet nekimeenni újból az élet állította akadályoknak. Ez Rick Wakeman egyik legnagyobb adománya az emberiség számára.

78'36"

Szaki

Jack Frost: Gloom Rock Asylum Last Episode/Nephillim Rec.

Az egyszerű stílus meghatározás érdekében az osztrák Jack Frost négytagú legénysége egy Saint Vitus nótá címéből kölcsönözött

nevét öt évvel ezelőtt. Ez az első két nagylemez idején - Eden, Elsewhere - huen tükrözte a banda lassú stílusát, ám a 2000-ben, negyedikként megjelent, Gloom Rock Asylum-ra keresztelt anyagra részben igaz csak, mivel a gótikus rock és a pszichedelia jegyei ugyanúgy fellelhetők a nyolc számban, mint a klasszikus doom akkordmenetek. A tömény, vaskos megszólalással sincs semmi gond, hiszen ha nem lenne a német kiadó neve feltüntetve, egyszerűen azt mondanánk, amerikai csapattal van dolgunk. Csorbát csak a Type 'O Negative-ra hajazó ének ejtethet eredetiségükön, de ennyi meg bőven belefér, elvégre ez csak egy - az eredetiségéről nem éppen híres - németajkú csapatok közül.

39'00"

- norbitam

Company Of Snakes: Here They Go Again - Live SPV/MusiCDome

Ördög tudja miért, de úgy érzem, hogy ez a rendkívül profi koncert egy hangyányit hiteltelen. Hiába sorakozott fel a Whitesnake legendás tagsága - Micky Moody, Bernie Marsden, Neil Murray - mellé Don Airey, John Lingwood és a svéd torok, Stefan Bergren, pont az a személy hiányzik közülük, akitől a Fehérkígyó az volt, ami. Blackmore nélkül még csak működik a Purple, de Coverdale nélkül nincs Whitesnake. Az Oslo-ban és a Wacken fesztiválon rögzített húsz felvétel baromi jól szól meg, már csak azért is, mert részben az eme örökzöldeket eredetiben is feljátszó muzikusok szóltatták meg ismét. A gond az énekkel - és nem az énekessel - van. Kiváló hangadottságú, vérbeli frontember, aki azonban hol Coverdale-t próbálja meglehetősen élethűen koppintani, hol Paul Rodgers, Dio, John Lawton jelleget ölt, magyarárn, nincs önálló profilja. Illetve, amikor saját magát adja, az kissé színtelen-szagtalan. Még a konferálás stílusát is Coverdale szótárából veszi: 'Here's a song for ya!' Ha egy újszülött ezzel a koncerttel teszi meg első lépéseit a zene országútján, egy szava nem lehet a hallottakra. Aki viszont a nagy előd senki máséval össze nem téveszthető, súlyosan érzi, már pusztán beszédtonussal is igéző danolása után adná át magát eme élvezetnek, biztosan elkomorulna. Kicsé furcsa, hogy néhány zenész éppen egykori főnöke sikeréből akar saját maga számára úgy tőkét kovácsolni, hogy annak nevét meg sem említi a két óra alatt. Arra meg külön kíváncsi vagyok, hogy milyen önálló nő-tákat szerveznek, ha majd lefutott ez a reunion eufória.

55'58" és 53'26"

Captain Cook

UB40: The Very Best Of... (1980-2000) Virgin/EMI

A reggae valaha ugyanolyan rebellis műfajként indult, mint a blues, csak utóbbi az Egyesült Államok gyapotföldjeiről, előbbi a Karib-tenger térségéből. Noha mindkettőnek megvannak a vidámságot, boldogságot megéneklő epizódjai, nagy általánosságban egyik sem arról szól, hogy 'sej, haj, sose halunk meg, vagy legalábbis nagyon ritkán'. Ennek ellenére úgy a bluest, mint a reggae-t tekintve ma már olyan mutások aggatják magukra eme feliratokat, hogy az csak szégyen a műfaj őszinte híveire. Az angol UB40 nyolc zenésze húsz év óta változatlan felállásban terjeszti a kultúrát, és lavíroz mérhetetlen ügyességgel azon a határon, amely a komolyt és komolytalant elválasztja. Odáig nem merészkedtek, mint a Third World markáns megnyilvánulásai, elég nekik egy-két epizód erejéig - King, Tell Me Is True - Bob Marley megidézése, de tartózkodnak a rasztaháj Inner Circle folyamatosan vigyorgó bárgyúságától is. A CD 20 dala tökéletes keresztmetszete pályafutásuknak, ám egyben jól jelzi az általuk képviselt közepes vonal korlátait. Pongyolán fogalmazva, úgy a felétől kezdve unalmas. Egyik legnagyobb sikerük, a sokak - így Joe Cocker - által is feldolgozott Jimmy Cliff szerzemény, a Many Rivers To Cross önmagában is ásitásra ingerel. Az általában Elvistől ismert Can't Help Falling In Love viszont bizonyítja, hogy jó dalválasztással mozgalmassabbá tehető az egyfajta ritmusok sora, az ilyen epizódok nélkül bizony nagyon hosszúnak tűnne a csaknem 80 perces játékidő.

77'43"

Captain Cook

Michael Brecker: Time Is Of The Essence Verve/Universal

Nem árt, ha néha klasszikusokat is hallgat az ember, mert az esetek túlnyomó többségében kapásból bebizonyosodik, hogy az általuk kivívott hírnév és elismerés - ellentétben némely popsztárával - nem alaptalan. A recenzió tárgyát képező CD-t jegyző ifjabbik Brecker brother, a tenor(szaxofon)-király kifoghatatlannak tűnő energiája talán még ma is a dzsessz-rockból táplálkozik, ám a lemez, stílusát tekintve a dzsessz klasszikusának számító szvinges mainstream-ig nyúlik vissza. Ez önmagában nem lenne elég ahhoz, hogy odafigyeljünk rá. Mindenél fontosabb a megoldás módja és minősége, márpedig azokban nincs hiba! A felállás sem piskóta: bőgő nincs, orgona ellenben van a hangszerek között! Tény,

hogy az utóbbi időben valóságos Hammond orgona revival figyelhető meg a dzsesszben, de így, kvázi basszusgitar helyett (is, meg nem is) még érdekesebb a szerepe. Kivált, ha hozzáteszem, hogy a harmadik dallamhangszer gitár (basszusgitár helyett is, meg nem is), és a tulajdonosát Pat Methenynek hívják! A meglepetések sorozata nem ért véget, hiszen a triót kvartettre kiegészítendő a kilenc számban - egyenletes váltásban - három dobos tevékenykedik! Mondanom sem kell, hogy az eredmény stílusanulmánnyal ér fel. Egyikük élő legenda: Elvin Jones jó hetvenes fazon, a legnagyobbak közül-melől való. A vibráló Jeff "Tain" Watts a Marsalis-fivérek oldalán tűnt fel, a nyugis Bill Stewart pedig az új fehér reménység, illetve máris több annál.

A lemezanyag maga: különös játék az idővel. Talán az a legszebb benne, hogy éppúgy rácsodálkozhat az is, aki régóta kedveli a dzsesszt, csakúgy, mint aki most szándékozik behatóbb ismeretséget kötni ezzel a zenével. Mintha már említettem volna: nem árt, ha néha klasszikusokat is hallgat az ember!

70'03"

olasz

David Holmes: Bow Down To The Exit Sign Go Beat!/Universal

Rock körökben a Thrapy? Infernal Love c. korongjának producereként nevet szerzett ír DJ, David Holmes tavalyi kiadású Bow Down To The Exit Sign c. anyagán olyan változatos, tarka dalokat hozott össze, amelyhez képest a festőművész színkavalkádjára a vihar előtti sétő éghézh hasonlítható csak.

Az íjedségtől nem kell rögtön a szívünkkhöz kapni, a rendkívüli teljesítményt nem csak lemezjátszójának, hozzá értésének, a stúdiótechnikai ismereteinek, hanem a néhány neves közreműködőnek is köszönheti. Itt van például Tricky barátja, a kiváló hangú Martina Topley-Bird, Bobby Gillespe, a Primal Scream énekese, és Jon Spencer is. Ezek után nem meglepő, hogy a tizenötös számos lemezen a hiphop, a depressziós triphop, a filmzeneszerű elszállások különös hangulata, és a zajos gitárral operáló

garázsrock a legváltozatosabban keveredik össze.

A majd' egy óras repülés egy kicsit hosszúnak tűnik, almasnak azonban korántsem nevezhető. Szóval ez egy kellemes, háttérzeneként tökéletesen funkcionáló "csalamádé".

54'00"

-norbitam

Gerots Synthesiz Group:

Utolsó háború

Stereo Kft.

Komolyzene, jazz, rock - ez a definíció. Gerots Zoltán billentyűs és Fáy Krisztina csellista, bögös, hol trióban, hol kettesben közvetíti azt a zenét, amelynek alapjait a konzervatóriumban sajátította el. Koncertjeiken a rock klasszikusait - pl. Kansas, Purple, Doors - dúsították fel egyedi szólóikkal, ezúttal végre saját instrumentális történetet adnak elő. Az egyes tételek a megadott címek hangulatát elevenítik meg, így a Vae victis, a győzelmi dal akár minden, zenére érzékeny fül számára befogadható, míg a B-15-ös szektor megemésztéséhez roppant komoly tudás szükséges. A Radarzóna a kettő közötti átmenet, amelyben hol Hammond hangszín jelenik meg, hol a cselló ad fricskát az Apocalyptica-nak. A Praelodium szintetizátor dübörgése akár egy diszkó klubban is beindulást generálna, csakhogy a rákövetkező eseményeket agyilag már biztos nem bírják követni, mivel bizonyos pillanatokban felsejlik Gerots egyik kedvencének, Keith Emersonnak varázsa is. Őszintén szólva, nem tudok ilyen jellegű zenéről az országban, de lehet, hogy csak hozzáam jutott el az információ. Ez a lemez semmiképp sem a felhőtlen kikapcsolódás perceit nyújtja a hallgatónak, viszont evangéliumot, azaz örömhírt jelent azok számára, akik a lengyel SBB, a cseh Blue Effect, a szlovák Collegium Musicum mellett a hazai progresszív rock minőségben ideillő meg nyilvánulásait várták és várják.

45'54"

Captain Cook

Katatonía: Last Fair Deal Gone Down

Peaceville/MusiCDome

A svéd zenekar (ami csak nevében azonos a női énekesrel felálló brit alter-rock csapattal) minden egyes lemezével magasabb szintre helyezi metalhangzással párosított, gótikus-darabos muzikáját. A "Last Fair Deal Gone Down" album végighallgatásához ismét csak nagy levegőt kell vennünk, mert igen szívbemarkolóan kong az a bizonyos lélekharang. A Katatonía zenéjében az elmúlás, a véget nem érő reménytelenség húrjai pendülnek meg fájlón és szépen. Ahogy minden évszázadnak megvan a maga varázsa, úgy a halandóságot, az élet alkonyát megjelenítő ősz is már számos kiemelkedő műalkotáshoz szolgált ihlető erőként, akár az irodalom, akár a zene területéről említek példákat. Ilyeténképp ez a zenekar is az ősz birodalmába zárkózva írja meg mely érzelmektől fűtött, szenvedélyes dala-it.

Amennyi változást eszközölt a csapat a tavalyi "Tonight's Decision" korongon az elődjé-

hez képest, arányában úgy lehetne konstataálni az aktuális alkotás másságát az előző fényében. A Katatonía mindig is híve volt a haladásnak, ezen programon belül eleinte nagyobb léptékben védte le a black-death metalos jegyit, majd megállapodott egy szinten, és inkább már csak finomításokat eszközöl. Ez 2001-ben egy lekerekített, letisztult formát jelent, a metalos hatások egyre inkább háttérbe szorulásával, és bizonyos elektronikus hangok felerősödésével. Ennek egyik jele, hogy a riffek már nem érzeknek olyan hatékonysággal a refrénekben sem, bár a dalok szerkezetét még mindig meghatározzák az akusztikus és torzított gitárok váltott játéka és ezek katarikus hullámzása (a csendesebb előjáték után a tömény gitársound-dal megspékelt refrénekben való kiteljesedés). Meg kell még említenem Jonas Renske teljesítményét, aki egyre szebben énekel, bár hangjában továbbra is ott lappang egy lelkizős Robert Smith.

A korongon tizenegy, hangulatilag és érzelmileg egymáshoz szorosan köthető dal követi egymást, azzal a fajta melankolikus kisugárzással, amit csak ez az együttes tud dalaiba oltani. Sajnos, a címen kívül egyetlen információt nem kaptam az anyagról, így azt sem tudom, hogy Dan Swanö ültette-e fel session dobosként a lemezt, illetve, hogy az hol készült. A hangzás azért tökéletes. Egészen nehéz feladat a "Last Fair Deal Gone Down"-t ajánlanom, mert vagy átérzed annak lényegét vagy megszöksz. Az együttes ezúttal is művészi átélessel közelített a témához, a lélek teljes megnyílásával.

51'05"

Simkó

Style Council: Café Blue; Our Favourite Shop;

Greatest Hits

Polydor/Universal

Teljes értetlenséggel állt a szakma Paul Weller döntése előtt, midőn feloszlatta elképzelésű sikeres zenekarát, a The Jam-et. 1982-ben. Ettől már csak az volt nagyobb meglepetés, hogy mit is akar zenei szabadságával kezdeni. Sokan már azon is könnyesre nevettek magukat, ahogy az ex-punk öltözött. Pedig az elegáns, de legfőképp igényes öltöztet maximalisan illett az újonnan elképzelt muzikához. Nem könnyű skatulyákba szorítani a Style Council zenéjét, de a visszafogott finomság minden szerzeményüket jellemzi.

Weller popzene definíciójához Mick Talbot

billentyűs illet a legjobban, ráadásul öltözködésbeli és gondolkodásbeli hullámhosszuk is azonos volt. Ebben az is belefért, hogy a nyolcvanas évek egyik legjobban eltalált popzenéjére ráeresztették a Hammondot. Rendkívüli frissességgel és magabiztossággal játszották a soul-os, funky-s, jazzes popzenéjüket. Ebben két állandóvá vált segítő-társuk volt, a szemtelenül fiatal dobos, Steve White és D.C. Lee, a sötétbőrű énekesnő, aki aztán Weller számára a zenésztársón kívül mássá is vált. (Ez egyébként nem tett túlzottan jót a csapatnak.)

A most digitálisan újrasterilizált anyagok közül a Café Blue az el-

Elegy: Forbidden Fruit

Noise/MusiCDome

tanám elmondani az Elegy dolgaiban kevésbé járatos olvasóknak, hogy a zenekar több mint tízéves működését két fejezetben célszerű tárgyalni, hiszen a negyedik albumtól kezdődően E. Hovinga énekesi teendőit az ő hihetetlen hangmagasságába kevésbé merészkedő Ian Parry vette át (aki, mint tudjuk, alkalmasint Szekeres Tamásnak is bedolgozik). A negyedik album azért is tölt be kulcspozíciót a zenekar kronológiájában, mert onnantól fordultak egy drasztikusabb, keményebb, metalosabb irányba. Az pedig már az aktuális anyag szigorúra vett nyitóriffeléséből is nyilvánvaló, hogy ez sem merendő más mércével. A határozott, kemény alapok végig jelen vannak, és ezen talajon eresztenek gyökeret a tipikusnak nevezhető Elegy vonások: a dallamos énektémák, a virgás szolók (csipetnyi klasszikus ízzel vegyítve), vagy a mindehhez desszertként szolgáló fenséges szintiszolók. A lemezen két új arc is beköszön, az egyik a már nálunk sem teljesen ismeretlen szőlőgitáros, Patrick Rondat, Günter Werno billentyűs pedig a német Vanden Plas-ból társult ideiglenesen a bandához.

Az Elegy ezzel az anyaggal teljesítette a tavalyi penzumát, amely egy minden szempontból megbízható, feddhetetlen munkát takar. Nem tartozik a legnagyobb durranások közé, de aprólékos kidolgozottságával, zenei kultúráltságával joggal vivhatja majd ki a hallgatóság elismerését.

52'20"

Simkó

ső, mely debütáló albumuk 1984-ben jelent meg és nehéz lenne róla rosszat írni. Óriási spektrumú zenei választék, mely mégsem torkollik eklektikus szétszórtságba. Nagyon is egységes hangulatú a lemez, pedig itt már felbukkan minden, később körbejárt stílus, a rap-tól a sanzonig. Weller szövegei nagyon is hétköznapi pillanatokat rögzítettek bravúrosan.

Az egy évvel későbbi Our Favourite Shop folytatja a zeneileg megkezdett utat és szintén klasszikusnak számít. Itt azonban már nagyon élesen megjelent Weller harcos baloldali elkötelezettsége és (ebből következően) Margaret Thatcher iránt érzett olthatatlan ellenszenv. Ennek ellenére, vagy épp ezért még ez a lemez is produkált nagy slágereket (Internationalists, a Stones Threw Away, Walls Come Tumbling Down stb.) A Greatest Hits-en megfelelő számban, és sikerességükhöz mérten találhatók szerzemények későbbi albumaikról is, de zeneileg egyik sem érte utol az első kettő lendületét és ötletességét. A kiadványokhoz jó felvezető szövegek tartoznak, de sok apróság lemaradt (zenészek nevei stb.) és különösen feltűnő a

válogatásalbumnál, hogy nem derül ki melyik nótá honnan került oda és melyik változatban.

A nyolcvanas évek egyik legértékesebb zenekarának lenyomatai ma sem elavultak, jó hallgatni. És egyébként is érdemes a jugó nyomású albumokat kicserélni...

I: 44'02" II: 49'07" III: 76'42" Balage

Annihilator: Carnival Diablos

SPV/MusiCDome

Jeff Waters egy állandó megújulásra képes figura. Tavaly visszahozta az

Annihilator első lemezén szereplő

Rampage-et, és visszatért a gyors, reszelős

thrash-hez.

Bár a

Hangyaszorgalommal serénykedő együttes a Hollandiából származó Elegy, hiszen a "Forbidden Fruit"-tal már pályafutásuk hatodik albumát adták ki. Népszerűségük sohasem veredte az egetek, de egy bizonyos rajongói kör mindig kitartott mellettük. Hogy a kiugró sikerek miatt kerültek el őket, arra többféle választ szerkeszthetnénk, de állapodjunk meg most annyiban, hogy ez a fajta, progresszív ízzel felruházott metalzenei stílus sosem volt képes tömegeket megmozgatni, pláne nem az underground, tehát az Elegy szintjén.

Mindenestre az öttagú brigád mindig kényesen ügyelt arra, hogy albumai magas színvonalúak legyenek. Ez érthető akár a dalok minőségére, akár a produkcióra. Azt is lényegesnek tartanám elmondani az Elegy dolgaiban kevésbé járatos olvasóknak, hogy a zenekar több mint tízéves működését két fejezetben célszerű tárgyalni, hiszen a negyedik albumtól kezdődően E. Hovinga énekesi teendőit az ő hihetetlen hangmagasságába kevésbé merészkedő Ian Parry vette át (aki, mint tudjuk, alkalmasint Szekeres Tamásnak is bedolgozik). A negyedik album azért is tölt be kulcspozíciót a zenekar kronológiájában, mert onnantól fordultak egy drasztikusabb, keményebb, metalosabb irányba. Az pedig már az aktuális anyag szigorúra vett nyitóriffeléséből is nyilvánvaló, hogy ez sem merendő más mércével. A határozott, kemény alapok végig jelen vannak, és ezen talajon eresztenek gyökeret a tipikusnak nevezhető Elegy vonások: a dallamos énektémák, a virgás szolók (csipetnyi klasszikus ízzel vegyítve), vagy a mindehhez desszertként szolgáló fenséges szintiszolók. A lemezen két új arc is beköszön, az egyik a már nálunk sem teljesen ismeretlen szőlőgitáros, Patrick Rondat, Günter Werno billentyűs pedig a német Vanden Plas-ból társult ideiglenesen a bandához.

Az Elegy ezzel az anyaggal teljesítette a tavalyi penzumát, amely egy minden szempontból megbízható, feddhetetlen munkát takar. Nem tartozik a legnagyobb durranások közé, de aprólékos kidolgozottságával, zenei kultúráltságával joggal vivhatja majd ki a hallgatóság elismerését.

52'20"

Simkó

sőt...

Nem sokat búslakodott hősünk, ismét lapátára tette az iszákos thrashert, és újfent nagyot alkotott. A "Carnival Diablos" megint egy eklektikusabb lemez, a "King Of The Kill"-hez, és a "Refresh The Demon"-hoz hasonlóan. Minden, ami Annihilator, megtalálható a korongon. Gitárosi adottságait természetesen ismerjük Mr. Waters-nek, pontos, technikás, élvezetes játéka az átlag fölé emeli. Az, hogy oly jól bevált, sokszor elsütött trükköket, és fogásokat alkalmaz a lemezein riff, és szóló téren, szinte már védjegyévé vált a bandának. A nyitó Denied, illetve a záró Hunter Killer, olyan brutális thrash robbanások, melyek az első lemezt jellemezték. Tekerős, nyaktörő tempók, kegyetlen, fészes riffek, kiabálás refrének, minden, ami kell egy kiadós léggitározáshoz. A Perfect Virus, és a Time Bomb lassú, szaggatott dalok torzított énekekkel, a The Box, Voices And Victims. Van két rock alapú dal is. A The Rush a City Of Ice stílusában íródott, elbrutalizált és felgyorsított rock'n'roll. A Shallow Grave pedig egy akkora BOC/DC boogie, hogy a hangfalak is bagyolni kezdenek, amikor megszólal. Az új énekes, az Overkill gitárosi posztjáról érkezett Joe Cameu igazán feldobja a lemezt. Hangja

igen változatos (a Shallow Grave-ben még Bon Scott-ot is tökéletesen reprodukálja), rekedtes rock torok, ha kell brutálisan mély, néha szinte hörögve üvölt. A címadó dal az egyik legjobb hangulatú tétel a lemezen, akusztikus refrénje, és szomorkás dal-lama teszi hangulatossá. Az Epic Of War-ban akkora Maiden témák vannak, hogy még az év lemezének kikiáltott 'Brave New World' is elbírt volna egyet-kettőt. Talán a legkiemelkedőbb dal a Stonewall második részének is nevezhető 'Insomniac'. Egy nagyon eltalált, fogós riff, visszatérő, akusztikus, dallamos témákkal kombinálva. Óriási!

Az Annihilator is azon bandák közé tartozik, melyek soha nem változnak meg gyökeresen, de nem is kell, amíg ilyen színvonalú lemezeket adnak ki.

59'40"

Greg

John Lennon & Yoko Ono: Double Fantasy Capitol/EMI

A korongon egy házaspár dalai váltják egymást. Többéves hallgatás után éledtek újra művészi hajlamaik. John Sean-t nevelgette eddig otthon, Yoko pedig az üzleti dolgokat bonyolította. Azonban egy bermudai kirándulásuk megadta a kezdő löketet. 1980. augusztus 4-én bevonultak a New York-i Hit Factory stúdióba.

A lemez Yoko csengettyűzésével kezdődik. Érdekes visszautalás a '70-es megjelenésű John Lennon/Plastic Ono Band LP Mother című kezdőszámára, ahol egy lassú temetői harangszó hallatszik, így alkotnak egyetlen ívet Lennon szólómunkái, a lélekharangtól a vidám csengettyűig.

A "Starting Over" megadja a Lennon szerzemények alaphangulatát. Újra kezdeni mindent, és újra megtalálni egymást. Hogy miképpen arra a "Cleanup Time" ad választ. Takarítsunk ki az életünkől minden felesleget, éljünk tisztán. A "Woman" a legszebb szerelmes dalok egyike. Így jutott el a lánykától (Girl) az érett, felnőtt szerelemig, egy nőt szeretni férfiként. A "Dear Yoko" egy tökéletes szerelmi vallomás, a maga vidám kis zenei hangulatával. A "Beautiful Boy" egy gyönyörű altatódal fiának Seannak. (Ez utóbbit Paul McCartney tíz kedvenc dala közé tartozik.) Az optimista hangulatot csak az "I'm Losing You" töri meg a maga kétségbeesett tépelődésével, az elvesztés rémké-

pével. "Sokkal több történet, akkor, ha éppen nem csinálsz semmit, mintha úgy tennél, hogy csinálsz valamit, Watching The Wheels".

És most Yoko. Sokan egyszerűen nem vettek róla tudomást. Pedig ott volt ő is Lennon mellett, néha vezette a kezét, néha megkötötte. És itt vannak a számai, melyek úgy illettek erre a lemezre, mint Ono asszony Mr.

Lennon mellé, egymás részei. A "Kiss Kiss Kiss" maga a szerelmi szenvedély. "Give Me Something" is a szerelemvágáról, a kapni és a cserébe mindent odaadásról szól. Az "I'm Moving On" szinte egyenes folytatása az "I'm Losing You"-nak, mint egy ok-okozati összefüggés sorrendi cseréje. De megnyugodhatunk, mert a "Yes I'm Your Angel" musical betétdal-szerű kupléja mégis szétszlatja a borongós felhőket. Yoko is teret ad anyai érzéseinek a "Beautiful Boys" gyönyörű énektemájában.

A lemezt két Ono szerzemény zárja. Az "Every Man Has a

Woman

Who Loves Him"

nyugtat meg minket, férfiakat. Érdekes, ahogy a nyugodt énektema találkozik a kicsit pattogós reggae ritmussal, de agy biztos, a nehéz napoknak vége (Hard Times Are Over), hitte Yoko, akkor optimistán.

A CD-n szerepel három bónusz felvétel. Az egyik Lennon sok házfelvétele közül egy, "Help Me To Help Myself" című, zongorán előadott darab, tipikus Lennon szerzemény. Ezt ismét Yoko követi a "Walking On Thin Ice"-szal. Az életet és a halált egy vékony jég választja el, amin sétálgatunk. Bármikor beszakadhat, és ez beteljesedett. A szám felvételéről indultak haza 1980. december 8-án, amikor huszonhárom óra hét perckor David Chapman öt lövéssel lelőtte John Lennont...

54'05"

Gyusza

Pretty Maids: Carpe Diem Massacre/MusicDome

A '99-es "Anything Worth Doing..." albumuk után - amivel a dán csapat visszakanyarodott eredeti vonalához, azaz a dallamos metalhoz - itt a friss korong, amely immár (válogatásokkal együtt) a tizennegyedik a sorban. Ronnie Atkins és Ken Hammer (illetve két fiatalabb társuk, Kenn Jackson baszszista és Michael Fast dobos) ezúttal sem bízott semmit a véletlenre, így ez alkalommal is a legendás producer, Flemming Rasmussen ült a produceri székben. A zenekar rajongói és a műfaj kedvelői nem csalódnak majd az új szerzemények hallatán, hisz' minden megtalálható itt, aminek segítségével a Pretty Maids a '80-as években Eu-

rópa metal életének élményébe verekedte magát. Emellett a divat szelei számukra is kedvező irányba fújdognak manapság, ám e megállapítással nem akarom őket "trendlovagoknak" kikiáltani.

Dereks munkát vé-

Neck Sprain: True Soul Dead Body Hammer Rec.

Ha valaki arra számított volna, hogy a modern metalban járatos tabi zenekar valami divatos dologgal fog előrukkolni második hivatalos CD-jén, az csupán ködképeket hajszolt. Az esélye ennek is meg volt, hiszen az első anyagon már tapasztalható volt olyan felhangok (például a Korn-os, lelkizős énekeknel), aminek tovább kigyózáására itt joggal lehetett számítani. Arról se feledkezzünk meg, hogy a srácnak szívügye a karrierista erőnyeit nem titkolt Machine Head, az utolsó lemezükön egy dalt feldolgozásként még a koncertprogramba is be szoktak iktatni.

Ami viszont az előjelekből leszűrhető volt, annyira más lett a "True Soul Dead Body". Mondhatnánk azt is, hogy a zenekar a sarkára állt, bár ezt nagyképűség lenne egy olyan csapattal kapcsolatban hangoztatni, akik többé-kevésbé éveken keresztül kitartottak zenéjük mellett. Inkább a bátorság jelző dukálna ide, mert egy igazi underground gyermek született a Neck Sprain dohos műhelyében. Nyolc olyan nóta, amikben az úgymond előrelépés lehetőségének legkisebb szikrája sem pislákol, viszont azok érzéssel lettek megálva, feljásztva. Hasonlókat magyar szinten a Mood esetében szoktak mondogatni. Ez a példa azért sem "légből kapott", mert a feeling mellett zeneileg is találni kötődéseket a két csapat zenéjében. Ez annak az eredménye, hogy Leviék nemcsak lehangoltak, de jelentősen le is lassultak. Az album nagyobb részét a középtempók veszik uralmuk alá, de nem számítanak idegen elemnek a Crowbar-szerűen zsiros, összeszorított fogakkal kisajtolt riffmasszázs sem.

Magát az anyagot rendkívül spontánnak érzem, valószínűleg a dalok vázai jamlések során alakulhattak ki. Nincsenek cícmák, se feleslegek, az egész anyag egy megállíthatatlanul lépegető Gölem. Az ének is némileg vissza lett vonva, hogy még inkább teret biztosítson a gitárok fennhatóságának. Biztosnak lesznek majd olyanok, akik ezt egyhangúnak, szürkéné fogják találni, de talán még többen, akik értékelni fogják a mai trendek közepette egy rap-ek, effektek nélküli atomsúlyos albumot, ami ismét a legoptimálisabb helyen, a HSB stúdióban lett feljásztva. A digis csomagos nagyon tetszős, a dizájn már kevésbé: a mindenféle testnedvvel telepakolt turmixgépet inkább beadhatták volna a pocsek áruk fórumára, mint hogy a komolyabb, lelki dolgokat boncolgató szövegeket ennyire komolytalanul illusztrálják. De ez csak a körítés, esetünkben a lényeg az, hogy a "True Soul Dead Body" a magyar metalelit imáron megkérdőjelezhetetlen tényezőjévé avasztotta a Neck Sprain-t.

36'43" Simkó

gezetek, tizenkét vadiúj tételt pakoltak fel a CD-re, és egyértelműen a változatosságra törekedtek. Erre jellemző példa mindjárt a nyitó nóta (Until It Dies), amely balladaként indul, majd fokozatosan "bedurvul", aztán ismét lágyabbra veszi a figurát, megint beke-ményíti stb. Már-már eklektikába hajlik... Érdemes megemlíteni a lemez címadó dalát is, mely magán hordoz minden Pretty Maids jegyet, fogós refrénje révén egy kis "szerencsével" bekerülhet klasszikusaik közé. A "Wouldn't Miss You" amolyan vidám, könnyed tétel, akik ismerik a zenekar korai albumait, azok találoztak már ezzel a hangulattal. Érdekesség még az is, hogy két tételben, a "Time Awaits For Noone"-ban és a záró "Invisible Chains"-ben meglepnek egy árnyalatnyi, a Def Leppard 'Slang' albumáról elcsent ízzel (ez alatt Ronnie énekét értem). Persze van itt igazi túsírás is, letaglózóknak néhány sodró, fémtüstű kompozícióval, ilyen pl. az "Unwritten Pages" is, amely igazi koncertnóta. Ennyi év után is szemrevalók maradtak a "Csinos Csajok", hamvasságukat érettséggé váltotta fel, miközben energikusságukból mit sem vesztek.

51'28"

Deni

Lord: Ragadozók

Hungaroton

A LORD is, akárcsak a legtöbb korabeli csapat, több év folyamatos koncertezésével érte el azt az ismertséget, ami a dallamos hard rock zenekarok között a legnépszerűbbé tette őket annak idején. Csak nekik egy kicsit nehezebb volt onnan az ország nyugati sarkából... A lemez megjelenése csak több évvel elkésve követték népszerűségük felfelé ívelését.

Már sok éve közkezen forogtak

szombathelyi ismerősöktől kézen-közön másolt kazeták a Big City Lights című - de magyar nyelvű - osztrák anyagukból, amikor végre megjelent első hazai albumuk. Zenéjükben természetesen támaszkodtak a műfaj külföldi nagyjainak mankóira, de sosem bántóan. (Nagy kedvencük volt a Pretty Maids, de ezt be is vallották.) Nem is kellett, mert volt egy szenzációs gitárosuk, Erős Attila, aki gyakorlatilag bármit lejátszott kisujjból és egy aranytorkuk Pohl Mihály. Utóbbinak nem igazán kellett másolni senkit annyira eredeti az orgánuma. Ez, együtt a többiek lelkesedésével, majd Gidófalvy zenei és szinkpadi rutinjával, híresen jó koncertekbe "torkollott". Élmény volt LORD bulikra járni.

A Ragadozók, a csapat második hazánkban megjelent albuma, melyet azonban Ausztriában vettek fel, így a korabeli magyar anyagokhoz képest jól szel. Érdekessége, hogy a címadó nóta szövegét Geszti Péter(!) követte el, de ez csak a borítóról tűnik fel. A már említett nulladik lemezről pedig a nagy koncertszám a Kisfiú szerepel. A CD-re bónuszként feltették még a következő album két sikerét, a Rossz fiúk-at és a Megváltás nélküli. Jóllesik hallgatni a tízéves felvételeket. Már meg is jelent lelki szemeim előtt a miskolci Gárdonyi Ifjúsági Park, Vida "Vadölő" Feri mackós színpadi mozgása, Pohl Misi riszálása és az izzadó tömeg...

41'37"

Heidrich

The 69 Eyes: Blessed Be Roadrunner/Record Express

A HIM sikerein felbuzdulva gombamód nőnek ki a fagyos finn termőtalajból a hason-szörű csapatok. Ékes példa erre a Helsinkiből szabadjárva eresztett The 69 Eyes sötét gárdája, akiket nyugodtan tekinthetünk a finnek válaszáának a Type O Negative-ra. Vagy egyszerűen csak arról van szó, hogy a Roadrunner megirigyelte a HIM - B.M.G.-nek szerzett - sikereit? Akár ez is lehetséges. Mindenesetre a The 69 Eyes nem éppen egyéni hangvételével fog elhiresülni, az már egyszer biztos. Megtévesztően közelítenek a Type O Negative felé, slágeres, elsőre megjegyezhető dallamaikat a HIM-től örökölték, romantikus hajlamukat szintúgy. A különbség maximum annyi, hogy egyes pilanataiban (pld. "Velvet Touch") a The 69 Eyes nem fél bekeményíteni, előveszik pengeés riffjeiket, hanyagolják a kompromisszumokat, és az erőre, erőteljességre koncentrálnak.

A felmerülő hasonmás vádak ellenére birtokában vannak annak a tudásnak, ami megakadályoz bennünket abban, hogy félresöpörjük őket (miként tettük azt korábban a Pist.On-nal), s hogy örömmel leljük dark wave-be ágyazott gótikus metaljukban. Persze nem vakít meg szépségük annyira, hogy ne vegyük észre leendő slágerük, a "Sleeping With Lions" háttérében a Type O "My Girlfriend's Girlfriend"-jére hajazó törekvést, de ugyanígy javukra írható az elektronika bevonása is mondjuk a nyersebb "Angel On My Shoulder"-ben, a melankolikusabb, felszabadultabb "Stolen Season"-ben, vagy az indusztriális jellegű "Wages Of Sin"-ben. Egy újabb várható sikernótát köszönthetünk ez utóbbiban, mely már a Moonspell "The Butterfly Effect"-es időszakától sem áll messze. A másik ehhez fogható elektro-s beburkolás a záró "30"-ben következik be, felzaklatva a komor, visszafogott hangvételhez szokott neo-romantikus hallgatóságot. Hiába, erre is kell vállalkoznia valakinek. Internet = <http://www.poko.fi/69eyes>

44'52" Bánfalvismerős

PJ Harvey: Stories From The City , Stories From The Sea

Island/Universal

Két éve jelentkezett utoljára Polly - közben filmezett, koncertezett - egy népszerűbb stábbal készített lemezzel, melyen Marius de Vries segítségének köszönhetően az elektronikus programzenéket is szolidan magáévá tette. Most első látásra úgy tűnt, hogy visszatért a minimálhoz. PJ Harvey, Mick Harvey és Rob Ellis zajongták fel a zenei anyagot és Thom Yorke (Radiohead) is közreműködik három szám erejéig. Bár van a lemezen egyetlen gitárral kísért szám

(Beautiful Feelings), mégsem a minimalista hozzáállás az uralkodó. Szinte a '95 -ös "To Bring You My Love"-hoz fogható, változatosan hangszerelt dalközpontú alkotás született. A gitárok, dobok, ütőhangszerek mellett billentyűsök sokaságával, tamburinnal, tangóharmonikával is elbűbélődtek.

Velvetet idézően nyers gitárhangokkal nyit a fegyverrelenes "Big Exit". A klipslágér "Good Fortune" és a "Place Called Home" - a lemez címével nem kifejezetten összhangban - kvázi szerelmes dalok, sőt ez a fő irány végig. Az érzékiség, lázas vágy és vibrálás egyébként is egyet jelent számomra PJ Harvey rakoncátlan hangjával.

Az imázsa al-

A múltkor a Full Circle albummal visszakanyarodtak az eredeti főcsapásra kanadai barátaink, és ezt hallhatón nem akarják elhagyni. Jól is teszik. Lelkendeztem eleget a tavalyelőtti lemez kapcsán, de a House Of Cards még közelebb kerül a hallgatóhoz. Zeneileg is összeszedettebb elődjénél, de ami még fontosabb, minden eddiginél több teret engednek az érzelmeknek a zenészek. Teszik ezt nagyon finoman és természetesen, de nem lírai lassúkról van itt szó.

Az elmúlt évtized (vagy több) elidegenedése után, hangulatában is legjobb korszakához tér vissza a csapat, sőt még is haladja azt. Mindezt úgy érik el, hogy zeneileg semmi gyökeres változás nincs a legutóbbi albumhoz képest, és még-

A nyitó két nótá megint beköszön, és tisztába teszi az egész lemezt: még mindig tudjuk azt a, csak a SAGA-ra jellemző lüktetést kisujjunkból kirázni, amit Ian Crichton védjegyszerű gitárjátéka tesz összetéveszthetlenné. A remek zenészek, köztük Crichton is, azonban ezúttal mindent alárendelnek a daloknak. Nem egy-egy hangszere ötletre húznak fel szerényeket, hanem nagyon jól megírt darabokat színesítenek bravúrosan. Michael Sadler énekes pedig lubickol a korlátlan lehetőségek tengerében.

Az Always There mutatja meg először merre is mozdul el a csapat. A meglehetősen akusztikus középtempós dalt csak úgy húzza előre az énektema, amit csak finoman fest alá az akusztikus gitár és a billentyű, miközben a dob szépen cifrázza a háttérben.

A Generation 13 fejezetei ezúttal is gazdagodnak kettővel (Ashes To Ashes és a We'll Meet Again), egyszer már érdemes lenne egymás után felvenni őket, hátha van valami plusz mondanivalója...

A lemez egyik csúcspontja az Only Human, ami abszolút újdonság a SAGA-tól, de telitalálat. Igazi gyöngyszem, ami lehet, hogy nem válik koncert számmá, de óriási sláger, a szó legjobb értelmében.

A House Of Cards igazi esszenciája a kanadai kvartett munkásságának. Friss rockzene, nagyon érett zenészekről. Tudatosan vállalják évtizedes stílusjegyeiket, de szó sincs portörőléstől. Ebben a műfajban idén nehéz lesz őket megelőzni. (Új TOTO nem nagyon várható ugyanis...)

48'54"

cRICHton

lan-

dólsut:

az egyko-

ri indie-

Madonna, majd

a "végzet aszszonya"

attitűd régen lekoppot

róla, nyers önmagát csodál-

hatjuk teljes fényében. A lemez kö-

zépén a " The Whores Hustle And The

Hustlers" könyököl ki legjobban a

hangszórókból. Aki hallotta már a "Long

Snake Moan"-t, azt a feszültséget és intenzi-

tást, tudja, miről beszélek. A "This Mess

We're In"-ben inkább Thom York-é a pálya,

aki talán a Kid A lemez egyetlen számában

sem énekelte ki így magát. Itt már "témánál"

vagyunk. Nagyvárosi fények és árnyak, szaj-

hák, heroin és speed, mohóság és az egész

mocsok, amiben lapátolunk itten, csak a szív

dolgai tartanak fent ideig-óraig. És béke

van, féktelen. A delejes, kétperces

"Kamikaze" és a "This Is Love" még felidézi

a kiabálós, kántálós korszakát - a '91-es "Dry"

és a '93-as "4-Track Demos" zenéit -, hogy végül

a "Horses In My Dreams" és a "We Float"

gondoskodják róla, hogy ellebegjek a cd-ját-

szoíg, ha ostoba módon nem állítottam

repeat-re.

Egy rusztikus és letaglózó dalsokrot kap-

tunk megint. A lemezeladási listáktól füg-

getlenül is a kortárs rockzene legfontosabb

és legöntörvényűbb előadói közé tartozik

PJ Harvey. Ezt a tényt már nehéz lenne Patti

Smith emlegetésével eltakarni. És valami

súlyos titok is lappang itt még...

Is This Desire? This Is Love.

47'24"

- Birds sings bass -

Mountain:

Super Hits

Columbia/Legacy/Sony

A Mountain együtttest gitárosáról, Leslie Westről nevezték el, akit termete miatt "Hegy"-nek szólítottak. A banda az egyik első súlyos metál csapatnak számított Amerikában. West mellett Corky Laing dobos, a Cream környékén is tevékenykedő Felix Pappalardi basszeros, billentyűs, producer (szomorú vé-

zött. 1976-os Breezin' albuma volt az, amely egyformán első volt a pop, ill. a r&b albumok listáján. Ez a két lemezt tartalmazó exkluzív kiadvány Benson 1964-98 között megjelent lemezeiről nyújt áttekintést időrendileg. Hat felvétel az ún. single, vagyis kislemez változatban került fel a válogatásra.

Benson a Wes Montgomery-féle vonal egyenes folytatója. A március 22-én ötvennyolcadik életévét betöltő muzikus nyelvenhat éves (!) karrierje során több mint harminc albumot készített, melyek közül egy háromszoros platina, három platina és öt aranylemez könyvelhet el magának. Egyedülálló karrier, az ortodox jazz(pisták nem is szívlelik. Tény és való, hogy mindig a jazz könnyedebb vonalát követte, de ezt nem tartanám elítélendőnek, mert ezzel inkább több hallgatót vonzott a műfajhoz. Benson ráadásul nem elégedett meg pusztán a húrok pengetésével, hanem időnként dalra is fakadt. Ezt a változatosságot lehet megtalálni az antológián is. Mindig nagyszerű zenésztársakkal vette körbe magát. 68-as albumán, pl. Herbie Hancock (zongora) Ron Carter (bőgő) és Billy Cobham (dob) voltak partnerei. De a részletes stáblistán olvashatjuk a Count Basie Orchestra, Jeff Porcaro és/vagy Steve Gadd (dob), Aretha Franklin (ének) nevét, de hadd ne soroljam föl a telefonkönyvet. A Jefferey Airplane egyik sikerét, a White Rabbit-ot, melyet flamencósra hangszerelt Don Sebesky. És hadd említsek még egy pop/rock slágert, a kései Beatles balladát, a (The) Long And Winding Road-ot a Mester némiképp édeskés énekével, vonószenekari aláfestéssel. Jó élettörténeti áttekintés negyvennyolc oldalas könyvcskével, ritka fotókkal, lemezbőrítőkkel. Nekem a Breezin' album mellett ennyi elég is Bensontól a gyűjteménybe.

get ért: 1983-ban felesége, Gail Collins szövegíró (előtte) és a későbbiek során Steve Knight billentyűs alkotta. 1969-72 között működtek, majd 1974-ben újraalakultak, de ez a felmelegítés már nem közelítette meg az első korszakot. E második felvonásból egy felvétel található a sorozatban megszokott tízszámú kiadványból. Négy felvétel a 70-es Climbing!, három pedig a 71-es Nantucket Sleighride nagylemezről került fel a válogatásra, demonstrálva a Mountain legjobb korszakait. Leslie Westet akkoriban a legjobb gitárosok között jegyezték. Agresszív játéka, erőteljes éneke - mely engem némiképp Jack Bruce hangjára emlékeztet - uralja az együttes hangzását, a többiek csak kiszolgálják a főnököt. Újra dübörög a Mississippi Queen, a Never In My Life, a Flowers Of Evil, ismét elandalodhatunk a woodstocki fesztivál emlékére írt For Yasgur's Farm-on. Alapjában véve jó válogatás, minimum ennyi jár egy rocker lemezpolcára.

44' 03"

Dick Hill

George Benson:

Anthology

Rhino/Warner Archives

George Benson az a virtuóz gitáros, aki le-döntötte a falakat a jazz, a pop és a r&b kö-

Branford Marsalis:

Contemporary Jazz

Columbia/Sony

Bevallom, engem a cím becsapott. Úgy vol-

tam, mint az a filozófus, aki látta a lovat, de a "lóságot" nem. Kortárs jazzt vártam, helyette azt kaptam, amit a szaxofon-zongorabőgő-dob klasszikus kvartett felállástól várni lehet: az 50/60-as évek mainstream jazzét. Nincs ezzel bajom, csak hát félvezet-

tek... A hét témából négyet Marsalis, egyet egyet a dobos Jeff "Tain" Watts, ill. a bőgős Eric Revis jegyezt. A "maradék" Irving Berlin Check To Check-je, amit inkább a régi szvinges jazz képviselői játszottak szinte a lejáratásig. Itt úgy fújja el Marsalis, mintha Sonny Rollins tette volna négy évtizeddel ezelőtt. Branford Requiem-je a hosszú ideig volt zongoristája, Kenny Kirkland emlékére íródott. A téma fellevezetésekor John Coltrane Alabamáját véltem hallani, és itt jutottam a felismerésre: ez az album engem az 1959-63 közötti nagy John Coltrane Quartet zenéjére emlékeztet. Joey Calderazzo zongorista játékát egy pianista biztos inkább hasonlítaná Kirkland-hez vagy Hancockhoz, nálam azonban sokszor McCoy Tyner jutott eszembe. A bőgős Jimmy Garrison, a dobos Elvin Jones idézte. Egy vaktesztben "benyaltam" volna Coltrane-kvartettnek a lemezt. A dobos Countonious Rex szerzeménye meg inkább Charlie Mingus Wednesday Night Prayer Meeting-jét vagy Haitian Fight Song-ját hozta elő bennem. Ez utóbbi számmal van egy becsapás is: 8'54-re van jelezve a szám, utána úgy egy perc után megy tovább egy szép kis ballada. Ez egy "rejtett" darab. Nincs a lemezzel bajom, csak miért "kortárs" ez a jazz 2000-ben? Szerettem ezt a zenét, csak azt nem, ha átvágnak.

73' 50"

enenpé

Gardenian: Sindustries

Nuclear Blast/MusiCDome

A svéd Gardenian tavalyi, második albumának igencsak kitett magáért, és úgy tudta, sok-

szor három-négy perckbe sűríteni a dallamos, skandináv death metal lényegét, hogy azt tanítani kellene. Hogyan lehet remekbe-szabott, ragadós dallamokat az extrém zene, például szaggató, ultrabrutál riffek fogásában magasabb hőfokra izzítani és ezt a forrángó, szenvedélyes hangulatot egy teljes lemeztől tartani? A "Soulburner" ezt mutatta meg.

Amíg viszont ott kis helyre zártak sok mindent (például énektipusok széles tárházát), és ez keltett pozitív feszültséget, addig itt a dolgok pont fordítva történnek. Megnyúltak az időkeretek, és hat-hét-percnyi vallumban nem történik annyi minden, és főleg nem úgy, mint az extrém metal tavalyi iskola-példáján. Talán a

"Sindustries" cím is mutatja, itt kísérletek mennek, még ha nem is túlzó mértékben (például effektek az éneken). De ez egyáltalán nem probléma, sokkal inkább gond, hogy ezúttal nem rendelték a mikrofon mögé azt az Eric Hawk-t, aki Dickinson-os orgánumával vendégként hatalmas szölamokat énekelt tavaly több dalban is. Az ő és a tiszta vokálok helyét Jim Kjell gitáros/hörgös vette át. Ám mivel neki messzi nincs olyan erőteljes hangja a normál énekhez, így nem képes megalkotni saját maga és a szigorú muzsika kontrasztját. Akadnak kimondottan erős, slágeres dallamok a korongon (Long Snap To Zero vagy The Heartless), de a dalok nyújtottsága folytán ezek is megolvadnak az időben. Összességében persze így is nagyon kulturált a felhőzatal és a banda kiemelkedik az átlagból. A "Soulburner" izgalmaiktól egyszerűen erősebben vert a szívem, és ahhoz képest ez tíz százalék mínusz jelent.

63' 06"

Simkó

Korál: A túlsó part

Hungaroton/Gong Express

A Korál második lemeze 1982-ben jelent meg. Címe - "A túlsó part" - már nem azt a világlátást idézi fel, amelyet az első album szövegei képviseltek; nem a "másik oldalt". Azt elhagytuk, átjutottunk a túlsó partra - miként az egyik dal címe is mondja. Az album borítója is ezt sugallja: elől az együttes egy vasúti hídon áll, éppen halad valahová. A hátsó borító fényképe megmutatja, az együttes átért a hídon, eljutott a modern, konzolidált és hideg nagyvárosba.

A dalok is erről szólnak: a túlsó oldal, a konzolidált világ ridegségéről, részvétlenségéről. A zene is ehhez igazodik. A "vad" Korál konzolidálódott, megszűlőült.

"A túlsó part" az átmenet albuma. Szerkezete még az első lemezt idézi fel az instrumentális "Előhang"-gal és "Utóhang"-gal, bár ezek már jelentősen lerövidültek, és témájuk sem illeszkedik az album egészének világához.

A zenei megfogalmazás kevésbé rockos, különösen az album második része elhajlik a

Roger Waters: In The Flesh

Sony

két nagyobb nevet emelnék ki, a már korábban is a Pink Floyd háttérembereként - majd szólístaként is - tüsténtedő Snowy White gitáros és Andy Fairweather Low gitáros/basszusos, a többiek viszonylagos ismeretlensége azonban semmit nem jelent. Ahogy ez a huszonégy dal megszólal, amilyen megyőző erővel és hipnózással csap le áldozataira, azt szavakkal nem igazán lehet jellemezni. Waters végigfutja az életpályát, és még olyan kövületeknél is megáll levegőt venni, mint a Set The Controls For The Heart Of The Sun, de csak azért, hogy a célegyenesben Each Small Candle címmel egy új témával is kedveskedjen barátainak. Egy biztos, úgy a Floyd, mint a "tökézőlő fiú" egymás nélkül is boldogul, és ennek a véget nem érő párviadalnak, nem ők, hanem mi vagyunk a nyertesei. A bizonyítási kényszer a két felet jobbnál jobb produkciókra sarkallja, és csak remélhetjük, hogy ez most már így is marad az idők végezetéig.

72'32" és 75'09"

Szakács G.

popzene felé. De tartja azt az egyensúlyt, amiért ezen lemez stílusát még mindig kemény rocknak nevezhetjük.

A legtöbb számban nem feszülnek a rock ki-robbanó energiái. A tempók közepesek, a témák többnyire lágyak. A hard rock világától leginkább a hangszerezéssel tért el a Korál. A Hammond-orgona kifejező hangját - a "Kaland és harc" kivételével - nem hallhatjuk. Lágyan bűgö vagy csilingelő szintetizátorok vették át a helyét. Persze ezeket igen jól be lehet illeszteni a hard rock hangzásvilágába, de Balázs Fecó inkább a popzenére jellemző színeket használ. Éneklése is mel-lőzi azt a fiatalos energiát, ami korábban sajátja volt. Fischer szőlőgitárja ritkán tömörít, a lemez második felében a rocknál szokatlan epizód szerepe lett kárhóztatva.

"A túlsó part" az érzelmek lemeze. Néha egy hajszálnyi választja el a giccsőtől. A lemezen olyan számok is vannak, amiknek hallatán a rakoncátlan csöves kamasz nagymamája sem kapcsolta ki a rádiót.

Az egész lemez nagyon profi munka. Igen szép hangzás és megszólalás, remek előadás, gazdag hangszerezés élvezői lehetünk. A CD két bónusz száma a "klasszikus" Korál-tól származik: "Válaszra várva" és "Van egy őszinte dal". Mindkettő nagyban emeli a CD értékét, különösen, hogy az utóbbi sajnálatosan lemaradt a "Homok a szélben" c. válogatásalbumról (Hungaroton HCD 37724).

45'03"

N. Pap Gábor

Roxy Music: The Early Years

Virgin/EMI

Bryan Ferry: Slave To Love-The Best of

Ballads

Virgin/EMI

Két vélet a két album. Az egyik tele energiával és frissességgel, míg a másik a higgadt, sőt sok mindenbe beleunt bárenekes panaszait tartalmazza.

Bryan Ferry, hiszen róla szól a történet, sok jelzőt kapott már, ezek közül a "halvérű playboy" az egyik legtalálhatóbb. Ennek mindig meg is felelt, aktuális barátnőt (Jerry Hall) és feleséget (Lucy Helmore) még albumborítókön is szerepeltette. (Előbbi a Siren, utóbbi az

Avalon lemezen.) A hetekben pedig a Miss World versenyen énekelte tőle megszokott szenvtelen arccal a Let's Stick Together-t.

Mielőtt a külsőben elvesznének, azért azt szabadon megemlíteni, hogy Ferry nagyon jó dalszerző és úgy általában zenész. Jó példa erre az első három albumból, The Early Years

(Roxy Music, For Your Pleasure, Stranded) készült válogatás. Történetük 71-ben kezdődött és már a következő évben meglelt bemutatkozó lemezükkkel népszerűkké váltak Anglia szerte. Amerika soha nem harapott rá teljesen a Roxy Music, számukra túlságosan kifinomult, dekadens és nagy adag ironiát tartalmazó zenéjére. Ferry segítőitársai olyan nevek voltak ezidőtájt, mint Paul Thompson (dob), Andy Mackay (szaxofon), Brian Eno (zajok stb.) és Ray Manzana (gitár). A későbbiekben megfordult itt Eddie Jobson (Curved Air, UK) és John Wetton (sok minden...) is. A tizenhat szerzemény (egy-től-egy Ferry tollából) nagyon jól rögzíti a kor hangulatát és azt is el lehet képzelni, micsoda meglepetést okozott a tradicionálisabb zenéhez szokott közönségnek a felbukkanásuk. (Az Egyesült Államokban például a Jethro Tull előzenekaraként turnézta anno. Telitalálat a párosítás!) A lemeztől kiderül, hogy nemcsak a Virginia Plain, Do The Strand és a Street Life jellemezte a pályakezdetüket és talán leginnovatívabb korszakukat.

Ferry lírai oldala és védjeggyé vált szenvelő hangja dominál értelem szerűen a másik válogatásalbumon. A 9 és fél hét méltatlanul mellőzött, pedig telitalálat dala, a Slave To Love, mint címadó indítja a merengést. Aztán felbukkannak a híresen jó feldolgozások, melyekben Ferry gyakorta jobban ráért a dal karakterére, mint az eredeti előadó (Jealous Guy, Smoke Gets In Your Eyes, These Foolish Things stb.). A válogatás igazi értékei azok a különlegességek, melyek eddig nem szerepeltek a válogatásalbumokon (This Love, Is Your Love Strong Enough, Crazy Love, és a 18. szonett megzenésítése, melynek avatott szövegírója valami William Shakespeare...) Nagy kár, hogy ezekről a

nem feltétlen sorlemezekről származó dalokról semmi információt nem tartalmaz a kiadvány. Természetesen megjelennek, a zenekarnak indult másik szólóprojektjének, a Roxy Music-nak a dalai is (More Than This, Oh Yeah, Avalon). Jó válogatás, de több gondoskodással hangulatosabb lehetett volna. Kizárólag esti zene. Konyakot, szívt a kézbe!

I:7'25" II:74'48"

-rich-

Enya: A Day Without Rain

Warner

Enya-nak nem túl jó a memóriája. Ezt az is mutatja, hogy legutóbbi lemeze egy Best of volt, erre most készített egy másikat... Lehet a kijelentést pozitívan és negatívan is értelmezni. Egyrészt az A Day... erős anyag, ha a Best of-fal mérhető, másfelől semmi újdonságot nem tartalmaz.

Enya eddigi albumain, nehezen ugyan, de észre lehetett venni valami változtatásra törekvést. Ez mostanra teljesen kihalt a művésznőből. És még az sem biztos, hogy ő ezt észreveszi. Teljesen kontrol nélkül dolgozik ugyanis. Valószínű kijár neki ez a szabadság, de esetleg, ha nem ő írta, énekelte és játszotta volna fel az összes számot (tényleg nem volt más zenész a stúdióban, a borító tanúsága szerint!) el lehetett volna kerülni ezt a belterjességet. Csak Nicky Ryan producere engedte a lemez közélébe. Vele már a Watermark-on is együtt dolgoztak, így megint csak nem az, aki objektív véleményt adhatna.

Az A Day Without Rain egyáltalán nem rossz lemez, csak szinte minden dalnak megvan a párja Enya régebbi albumain. Ugyanazok a zenei megoldások köszönnek vissza, amelyeket már hosszú évek óta megszokhattunk az ír énekesnőtől.

Enya ezzel a munkájával belépett az AC/DC, ZZ Top, Chris Rea stb. által fémjelzett kasztba, akik mindent megtesznek azért, hogy egy hang alapján felismerhető legyen új anyaguk, és ádáz harcot hirdetnek bármennyi innováció ellen. Ettől még nagyon lehet őket szeretni, csak izgulni nem érdemes.

37'33"

Balaegoe

Yes, Friends And Relatives: Vol 2.

Eagle Rec./B.M.G.

Amennyire szenzációs ez az összeállítás, legalább annyira szomorú. A magyarázat ropant egyszerű. Miközben a hűs felvétel készítője az 1997-2000. Közötti kiadványok-

ból - közülük mindössze öt a Yes - pecázza ki az ínyére való finomságokat, egyben önkéntelenül is rávilágít arra, hogy ezen idő alatt micsoda zenék sikkadtak el úgy, hogy a kiadók azokat ki sem ajánlották a Rockin'formnak. Miközben nem győzünk hadakozni a ránk tukmált, a rockidegen tucatzenékkel, Cris Squire bögös, Esquire, Steve Howe gitáros, Night Trade, John Anderson énekes saját, Chris Squire és Billy Sherwood pedig kettejük neve alatt jelentetett meg albumokat. Arról meg legmerészebb álmaimban sem hallottam, hogy a Portraits Of Bob Dylan cí-

David Glen Eisley: Stranger From The Past

Frontiers

Egy jó izmos anyagot hozott össze David Glen Eisley. A zenébe belehallgatva rögtön kiderül, hogy nem valami kezdeti szárnypróbálgatásról van szó. Egy bórós AOR veterán kapta össze magát egy album erejéig. A lemez úgy is szól, a dalok és a zenei megoldások olyanok is, semmi meglepetés, profi hangszerezés tudás annál inkább.

Az, hogy nagyfokú rutin sejlik fel már az első dalnál is, nem véletlen, hisz David az amerikai kultusz dallamos rockzenekar, a Giuffria első két lemezén rezegtetette hangszálait. Ezt itt is megteszi rendszeren. Tipikusan az a "nekieresztem a refrént, aztán had szőljon" típusú dallamos rock nóták ezek. David a nyersebb, hard rockosabb korszaka - melyet a Stream zenekar (Bob Daisley-vel és Eric Singer-rel) fémjelzett - tért vissza a melodikusabb ösvényekre.

Munkájában olyan segítők vannak, mint Craig Goldy gitáron (Guiffria, Dio), Chuck Wright (Quiet Riot, Giuffria), Stephen Ellis (Survivor) és Ricky Phillips (Bad English, Babys) basszuson és Ron Wikso (Storm, Foreigner) dobokon. Ezekkel a nevekkal nagyjából el is mondtam milyen a zene.

Az úriemberek ugyanis nem tudnak és nem is akarnak kibújni a bőrükből.

A munka dandárját persze David végezte, aki az éneklésen kívül teljes egészében írta, hangszerelte és producete az albumot. Ezen kívül minden számban énekel, gitározik és billentyűzik. Úgyhogy csak magát okolhatja, ha nem jön be a lemez. Ilyen veszály azonban nem fenyegeti. Nem árul ugyanis zsákamacsát. Aki a nyolcvanas évek dallamos amerikai rockzenéjének rajongója volt anno, az örömmel csodálkozhat rá Eisley munkájára.

58'00"

Balage

mű,

gyűjteményes lemezen többek között Howe, Anderson, na meg Annie Haslam (ex-Renaissance) nyüstöli a Dylan örökzöldeket. Lehet, hogy nem ebben van az üzlet, de legalább jelzés értékkel oda kéne vakkantani az ízléscicamban nem szenvedőknek, hogy ez is létezik. A dupla CD valamennyi felvétele magától értetődő módon magán viseli a Yes családtagok jellegzetes, senki mással össze nem téveszthető stílusát. Ettől eltérő módon viselkedik Adam Wakeman tradicionális jazz felvétele - Madman Blues - és persze a Bill Bruford's Earthworks, bár ez utóbbi mintha megjelent volna a Rockinformban.

60'18" és 58'42"

Szaki

Nevergreen: Új sötét kor

Hammer Rec.

Nem tétlenkedik Magyarország első számú dark-doom metal bandája, a Nevergreen. A sikert aratott előző album, az 'Ámok' után itt az új lemez, mely méltó folytatása elődjeinek. Nem aprózták el Bobyk a dolgot, és egy dupla lemezt jelentettek meg. Bár kisebb változások akadnak az előző anyagokhoz képest, az 'Új sötét kor' tökéletesen beleillik a Nevergreen életmibe.

Az első CD az új album, a második pedig érdekességeket tartalmaz az együttesrel és tagjaival kapcsolatban. Az 'Új sötét kor' alapvetően tempósabb, és dallamosabb, mint elődjei. A nyitó, Én az árnyék egy tipikus Nevergreen dal, lassú, sötét és misztikus, azonban a címadó dal az első meglepetés. A bandától szokatlan gyorsaságú szerzemény, a középtempó legfelső határait súrolja. Zakatolós riffen alapuló, dallamos és pesszista hangulatú szerzemény. Nagyszerűen megalkotott refrénje, illetve szerkezete miatt talán a legjobb a sorban. Itt találkozunk először az ének stílusának változásával is.

Bob témái egyrészt sokkal melodikusabbak, másrészt sokszor használnak tisztá éneket. Kevesebb a mélyről jövő hörgés, a mély, tompított énekhang. Ezáltal kicsit szellősebbnek, finomabbnak tűnik a lemez, mint azt eddig megszokhattuk. Ez persze nem azt jelenti, hogy a Nevergreen elveszítette volna eddigi bórós, sötét hangulatát. Csupán egy kicsit más oldalról közelítik meg a "sötét gótika" világát. Matlári Miklós billentyűjátékában is találhatunk kisebb változást. A régi, megszokott, telt, oratórium-szerű, lélekre ható stílusát jóval több zongora részlettel egészíti ki. Így a barokk orgona-hangzás, mely eddig tulajdonképpen a dalok hangulatát adta meg, most egy "dallam-vivó" hangszerral egészül ki, így még változatosabbá téve a zenét. Jó ötletnek bizonyult a Eurythmics nótája, a Here Comes The Rain Again átdolgozása. Hangulata amúgy is tökéletesen illik ebbe a világba, így Nevergreen-esítve pedig egészen más értelmet kapott. A lemez csúcspontja számomra a Sötét győzelem hőm-polygése és a Tűz jöjj velem kegyetlen hangulata. Érdekesség, hogy a jellemző módon cinikusan Ábelnek dedikált Káin című nótában egy jóbarát, Roberto Dzivanovic játszott fel a flamenco gitár intrót.

A "Cedeum Bonus"-on találhatunk egy kiadatlan Nevergreen dalt (Lesz még hajnal), három angol nyelvű átiratot (Forever-Mindörökké, Hungry For Blood-Szerelmed vágya vér, No Judgement-Ítélet nélkül), illetve két dalt a készülő Matlári szólólemezről (Nekromanta, Rex Infernum). Sajnos a Bob Macura projekt, a Buddha! száma technikai okok miatt lemaradt a lemeztől, és egy másik Matlári szerzemény került a helyére. De azért így is érdekes ez a lemez. Bár Glaug Iván gitáros kiszállt a zenekarból (Helyére Rusztyi Vladimir került.), a Nevergreen erősebb, mint valaha. 'Az új sötét kor' egy változatos, élvezetes lemez ismét, mely több ponton felülmúlja három elődjét.

41'38, 34'19"

Greg

Orgy: Vapor Transmission

Reprise/Warner

Olyan az egész, mint egy számítógépes játék. Idegenül csendő női robohang tájékoztat a szabályokról, ott kint a fene nagy űrben, választgatnánk játékos is, Jay Gordont

(énekes, amúgy Coal Chamber producer is), Amir Derakh-ot (gitáros, olyan '80-as évekbeli hajmatlant bandák hőse, mint a Rough Cutt vagy a Jailhouse), meg a többieket. Nekünk azonban együtt kellene, mert egységben az erő. Az Orgy pedig erős. CD-re préselt bemutatkozó csatározásuk ("Candyass") nem volt meggyőző, azóta még jobban kiképezték magukat, ezáltal letaglózóak lettek, ellenállhatatlanok. Főnyesen győznek.

Benyőghetném, hogy a "Vapor Transmission" játék ott folytatja, ahol a "Candyass"-szel véget ért a kaland, de nem teljesen. Emlékezetesebb ez a vállalkozás, lényegében egy industrializált slágergyűjtemény, egy futurisztikus kirándulás az emlékeinkben. Orgy-ék hatásai - amerikai létük ellenére - európaiak, a Bauhaus (érd tetten a "107"-ben, a tökéletességben!), a Joy Division (rábukkansz többek között a "Dramatic"-ban), és/vagy az elektronikus David Bowie ("Eyes-Radio-Lies" - önmagáért beszél...). Beléjük ütközünk folytonlyást, ám úgy is fogalmazhatnánk, miszerint a Duran Duran súlyos verziói. Maradjunk viszont a - szűkebb értelemben vett - múlt megidézésénél, mert felrémlik előttünk a Skinny Puppy ("Fiction - Dreams In Digital"), a Nine Inch Nails ("Opticon"), a Marilyn Manson ("The Odyssey"), a Rammstein ("Suckerface") szép emléke, a Duran Durant (például az "Eva" miatt) pedig már csak kötelességből is kénytelenek vagyunk újra csak megemlíteni. Ezt a stílust keresztelték el művészi death popnak, ami a '80-as évekbeli wave elemek vegyítését jelenti a heavy-s zinti-gitárokkal, illetőleg a Nine Inch Nails lemezek tradíciójával. Összehozzák az angol rockot a hardcore-thrash-sel, meg az industrialis törekvésekkel, a Star Warszal és James Bonddal. Áthághatatlan határok, mint olyanok nem léteznek, ha mégis, androgün hőseink feléjük emelkednek, s elkápráztatnak. Ugyanis szép ez az album, érzékeny, gyengéd, romantikus, s ezt nem is szégyellik. Kellemesebb és hatásosabb a "Candyass"-nél, ámbár az erő is megvan benne. Akárcsak a hangzásban, nem véletlenül producer három tag is a csapatban. Hatalmas orgia van kilátásban!

Internetes orgiázás= <http://www.orgmusic.com>

47'40"

Bánfalvildgür

MxPx: The Ever Passing Moment

A&M/Universal

Megfogadtam, hogy nem jövök lázba, és nem is esik nehezemre ellenállni. Akinek volt szerencséje (?) az amerikai MxPx előző két albumához, már tudja, mire számíthat. Ezzel le is zárhatnánk a témát, csak hát akadnak, akiknek még nem keresztezte az útját ez a fiatal trió, és nekik vannak elvárásai ezzel a recezióval szemben. Nos következhet az erőlködés, a görcsölés és izzadás, mert sok újat róluk, tőlük, nektek, nehezen megy. Maradjunk annyiban, hogy az MxPx megmaradt annak a poszt-punk bandának, aminek megismerhettük őket, dallamosak, energikusak meg minden, csak hát a sablonokon nem tudják túltenni magukat.

Ami még a Green Day-nek jól állt, az már náluk nem üt akkorát, és a körülöttük - a kiadójuk által - mesterségesen gerjesztett hullámok (mert, ha a Warner-nek van egy Green Day-je, a Universalnak miért ne lehetne egy válasza rá?) persze folyton a sziklás parthoz csapnak bennünket. Nem rossz csapat az MxPx, de semmi különleges. Egy kaptafára megírták lendületes, slágergyanús nótáikat (csak illendőségből tegyünk említést a fogós "My Life Story"-ról, esetleg a kislemez "Responsibility" menetelő himnuszszerűségéről), nekünk pedig feladják a leckét, hogy tegyünk különbséget köztük. Hát köszönjük szépen, de nem. Elhallgatjuk, toleráljuk, ennél többet ne várjanak! Rendben, megnézzük még a multimédiás mellékletet is, amiben a tagság nyilatkozik lehetőségeiről és magáról a lemezről, befigyelünk egy '99-es koncertjük felvételébe, azonban több tényleg nem telik ki tőlünk.

Internetes MixPixelgetés =
<http://www.mpxx.com>

39'59"

Bánfalviszonylagos

Mouthwash...: 1000 Dreams

Hellcat/HMK

Álmodik a Mouthwash, sikerről, pénzről, eredményekről, ám ezek a dolgok egyelőre meg is maradnak az álom szintjén. Ezzel a zenével ugyanis nem lesznek képesek akkoráig tolmácsolni maguk mögé állítani, hiányzik egy multinacionális kiadó megfelelő támogatása is, na meg a potenciális slágerek írása sem bír elsődleges fontossággal náluk.

Mindenekelőtt tisztázzuk azt, miszerint a Mouthwash nem egy tipikus poszt-punk banda, távol állnak a Green Day-től és társaitól. Hanyagolják a vidámabb, ártatlanul lázadó pörgős témákat, a művészet. Inkább

törekednek egy egyéni hangvételre, ami bár ez esetben nagyon nehéz, nekik sikerül. Az időközben - nekünk, hallgatóknak is - unalmassá vált sablonokat elvetik, s olyan hatást keltenek, mint ha a '70-es évek végéről, a '80-as évek elejéről léptek volna elő,

Primal Fear: Nuclear Fire

Nuclear Blast/MusiCDome

Bleed For Me. Riff riff után rombolja a hangfalakat és dobhártyákat, keselyű-szerű énektémák robbannak ki a hangszórókból. A címadó, Nuclear Fire germán típusú gitártémára épül, a leghangulatosabb nóták egyike. A Kiss Of Death annyira Judas, hogy a "Painkiller"-re is felkerülhetett volna a Hell Patrol helyett. A Now Or Never, illetve az Eye Of The Eagle testetli meg a húzós és laza, de kőkemény metal PF-féle adaptációját. A bonus Iron Fist In A Velvet Glove fél lírai nóta, egy egyszerű, ének központos Scheepers szerzemény. Az aktuális lemezen ez az a dal, amelyben igazán meg tudja mutatni kiemelkedő énekesi tehetségeit, bár középészén ennek is olyan bruttó riffek dühöngenek, hogy távol áll a dal a szívbemarkoló hangulattól. A többi még ettől is jóval keményebb és tömönyebb. Nincs megállás, kőkemény tempók, húzós, agyszaggató riffek, minden, amit az európai heavy/power metal megkíván. A lemezt záró Living For Metal pedig egy igazi öklörázós rocker himnusz, a la Metal Gods. A hangzás ismét halálos, Matt bácsi nem tud tévedni.

Maradi, klisés, egyszerű, és pozór, de abszolút hatásos, profi és óriási!!! Ez az a metal, amit úgy '80-'81 táján megszerettünk. Jöhet bármilyen új csoda, a metal itt kezdődik és végződik.

52'46"

Greg

egyéni a megszólalásuk, gyakoribbak az agyassabb punk szerzemények ("Drop The Bomb", "One For Sorrow", vagy a Jane's Addiction hatásokról tanúskodó "Through The Grey"). Ugyanakkor jócskán előfordulnak a "We Elvove"-hoz fogható, pszichedelikusabb megközelítései, Bob Marley-s reggae és ska elemek, annak a bizonyos kornak a hiteles szellemét tükrözve. Nótáik inkább elgondolkodtatóbbak, kísérletezőbbek, de nem a szó szoros értelmében. Tehát dallamos punk mentalitással megőrizve haladnak előre, nem hiányzik belőlük a nyersesség sem (amit jól ellensúlyoznak példának okáért a "Live Like Kings" könnyed, ska-s slágerességével, esetleg a "BabyLondon" Shaggy-s reggae punkjával), de legnagyobb erényük továbbra is az marad, hogy képesek vagyunk megkülönböztetni őket tucatnyi pályatársuktól. Ha a The Clash most hirtelen összeállna és Quicksand számokat kezdene játszani, a Mouthwash-nek nehezebb dolga lenne, ám egyelőre ők az egyeduralgok.

Internetes szájmossa = <http://www.mouthwash.org>

38'55"

Bánfalvirgalmazó

Pitchshifter: Deviant

MCA/Universal

Breakbeatekből és hardcore groove-okból építkező, egy újító jellegű technológiai hangzás kreaója a maximális káoszt. Halkan fűzzük hozzá, hogy ez a típusú zenei anar-

chia már koránt sincs annyira elmebeteg módon megfogalmazva, kivitelezve, mint korábban. A Nottinghami Pitchshifter bizonyos szemszögből lenyugodni látszik, főleg a "www.pitchshifter.com" lemezüket után, s ismét bizonyítást nyert, mennyire is változik muzsikájuk albumról-albumra. Folyamatosan tisztulnak le, eszük ágában sincs a trendekhez igazodni (ennek némileg el-

lentiondanak azok a hangulati váltások, jellegzetes

Újra vérre éhes acélsasok keringenek a levegőben. A halál angyaloként nukleáris tüzet zúdítanak ránk, a Primal Fear visszatért. A modernkor power metal zsoldosa most is megmutatja, hogyan is kell ezt csinálni.

A Judas Priest nyomdokain haladó, Ralph Scheepers és Matt Sinner vezette csapat immár harmadszor szabadítja ránk a metal haragját, méghozzá a legféltlenebbül. Bombasztikus megszólalás, elsőpró erő, feszes tempók, kegyetlen riffek, lkergető, gitáryúzó szövek, erős és tiszta ének. Ez jellemzi a Primal Fear-t mióta az első lemez megjelent. Tipikus nyitónóta a nagyszerű dallamú Angel In Black. Gyors, vad és kegyetlen dalok a Fight The Fire, a Fire On The Horizon, és a

tes megol-

dások,

amiket a

KoRntól szok-

hattunk meg, ám fel-

űtik a fejüket a "Deviant"-

en is), mennek a saját fejük

után.

Jungle/techno-s ritmusaival, punkos hatásaival, tesztoszterontól túltengő, drum 'n' basses témáival a "Deviant" újra csak beletált a tizes közepébe. Első hallásra nehezebb befogadni, mint elődjait, nem hat olyan

gyorsan, azonban kellő ráhangolódással, odafigyeléssel meghálálja a ráfordított energiát. Érdekes zenei megoldások, szokatlan ritmusváltások, furcsa mixek, illetve a lehető legsokszínűbb, a legaprólékosabb részletekig kidolgozott hangzás (hálát rebegeth ajkunk Dave Jorden producer istenségnek!) köszön vissza. Már nem csupán gyilkos riffekről, agresszív megoldásokról vagy a technológia használatával kreált maximális káosrról van szó. A hangsúly áthelyeződik egy köztes állapotr, a művészi kifejezőmódra, melyben már a Prodigy volt stúdiógitárosa, Jim Davis is fontos szerephez jut, akárcsak a két friss tag: Jason 'Bowdie' Bowler élő dobos, valamint Matt Grundy gitáros. Persze igazságtalanság lenne a részünkről, ha kifejejtenénk azt a tényt, miszerint a szintisztán punkos "As Seen On

TV" című nótában J.S. Clayden a legendás Dead Kennedys egykori énekesével, Jello Biafra-val énekel duettet. Régi álma vált valóra ezzel, akárcsak azzal, hogy vendégdobosként felbukkan az ex-Helmet-es John Stainer is; a Helmet hosszú ideje a Pitchshifter egyik kedvenc együttese, egyben nagy hatása is. Ha már kedvencek, erről az anyagról a "Chump Change" léphet elő azzá.

A "Deviant" nem tipikusan indusztriális, inkább deviáns crossover, jellegzetesen Pitchshifter-es. Még szépl!

Internetes = <http://www.pitchshifter.com>

45'02"

Bánfalviselkedő

King Diamond And Black Rose:

20 Years Ago (A Night Of Rehearsal)

Metal Blade

King Diamond nem egy lusta ember. Két bandát működtet párhuzamosan, sorban adja ki a lemezeket, most meg még legelső bandájának húsz évvel ezelőtti, próbatermi felvételét is megjelenteti.

A Black Rose világa még távol állt akár a King Diamond, akár a Mercyful Fate zenéjétől. Bár a mester jelenlegi stílusa még nem alakult ki, az alapokat már érezni a dalokban. Leginkább egy Deep Purple/Rainbow stílusú zenét kell elképzelnünk. Nagy szerepe van az orgonának, legtöbbször ez viszi a prímát. A Locked Up In The Snow liketető ritmusa biztosan John Lord hatására íródott. Ami furcsává teszi a Black Rose-t, az a zenéhez párosuló szövegvilág, amely kicsit furcsán veszi ki magát ebben a környezetben. Hiszen ha nem is éri utol a KD horror-sztorik hangulatát, elég hátborzongató történeteket táll King már itt is. A Doctor Cranium, a Kill For Fun, vagy az I Need Blood még primitivitása miatt félelmetes, de valahonnan azért el kellett jutni az 'Abigail' történetéhez. A mester minden szerzeményhez rövid leírásokat, megjegyzéseket fűz a bookletben, sőt még a dálnál elhangzó mondatokat is lefordítja nekünk angolra. Így tulajdonképp az összes nóta történetéről megtudhatunk valamit, még azt is, hogy a felvétel napján a Disgrace című nótát csak negyedszer játszották életükben. (Na, Olyan is!) Érdekesség még a Golden Earring dal, a Radar Love átdolgozása. Az igazat megvallva nem igazán feltűnő a saját dalok között. Egy életszagú próbatermi felvétel egy elfeledett (Vagy soha nem is jegyzett?) bandától. Mindenképp kultikus anyaghoz jutottunk ezzel a lemezzel. Nem lennék meglepve, ha egy időre triumvirátus lenne a King bandákból.

61'03"

Greg

Genesis: Archive #2 1976-1992

Virgin/EMI

A Genesis minden idők egyik legsikeresebb progresszív zenekara volt, hiszen harminc éven át képesek voltak megőrizni a közönség szeretetét. Nem csoda, ha a Virgin kiadó nekilátott az archívumokban őrzött ritkásá-

gok megjelentetésének. Két korszakra osztotta fel a Virgin a Genesis történetét. Az első 1967-75 között volt, amikor Peter Gabriel határozta meg az együttes arculatát. Ezt az időszakt az Archive #1 négy CD-j mutatja be, amelyet remélhetőleg szerkesztőségünk is megkap a kiadótól.

A második korszak, amikor Phil Collins volt a Genesis vezéralakja. Kőztudott, hogy Peter Gabriel távozása után, hanem egy merészet gondolva a dobos Phil Collinsra bízta az énekesi szerepet. Collins - habár korábban egyetlen rövidke számban énekelt szót - nagyon jól megállta a helyét. Koncerteken az éneklés idejére Chester Thompson helyettesítette Collinst a doboknál. A négy zenesz remekbe szabott progresszív albumokat készített: "A Trick Of The Tail", "Wind And Wuthering" és "Seconds Out".

1978-ban a gitáros Steve Hackett nélkül, imáron hármann folytatták a zenélést. Stúdióban a szológitárt Mike Rutherford vette kézbe, koncerteken pedig Daryl Stuermerrel felváltva szólaltatják meg a basszusgitárt és a szológitárt. Az irányítás egyértelműen Collins kezébe kerül, és ez a zene színvonalán is érződik. Albumról albumra slágerebb s divatosabb stílusú számokat készítenek, bár kezdetben alig érzékelhető a változás. Ide tartozik az "...And Then There Were Three..." és a "Duke". A következő lemezen a régi progresszivitás csak nyomokban lelhető fel: "Abacab", "Three Sides Live", "Genesis", "Invisible Touch", "We Can't Dance", "The Way We Walk Vol. 1-2". Ezt a Collins korszakot ismerhetjük meg a 2. kötet három CD-jéről.

A kiadvány impozáns: könyvszerűen kihajtható dobozban van elhelyezve a három CD, mellettük egy fényképekkel gazdagon illusztrált, interjúkat és más hasznos információkat felvonultató könyvecske.

A három CD szerkesztési elve nem egészen világos. A második CD tisztán koncertfelvételekből áll. Bár különböző időben és helyeken vették fel, nagyszerű Genesis koncert kerekedik ki belőle. Olyan érzékeny szám ragyogó előadását csodálhatjuk, mint az "Entangled". De a harmadik CD-n is találunk három koncertfelvételt. Az első és a harmadik CD zömmel kiadatlan felvételeket tartalmaz; teljesen ismeretlen számokat, vagy egy megjelent dalok másik változatát. Igazán érdekes meghallgatni az ún. 12"-es változatokat. Csupa ismert kompozíció kis-lemez-változatáról van szó, amelyek kicsit mások, mint ahogy a nagylemezről hallhatjuk őket.

A legnagyobb meglepetést a végére hagyták: ez a "Mama" munkafolyamatának felvétele.

63°43', 72°45', 69°37" N. Pap Gábor

Imagika: And So It Burns

Massacre/MusiCDome

A San Francisco-ból származó Imagika harmadik lemeze az 'And So It Burns', és mi mást is játszhatnának, mint thrash metalt. A Bay Area stílus megalkuvást nem ismerő modernkori zászlovívóivá váltak mostanra, új lemezeik is egy nagy pusztítóerejű gránáthoz hasonlítható.

Már az első, sajátkiadású lemez megalapozta a banda hírnevét underground körökben. Chris Bolthendal kiadója a Flying

Dolphin igazgatta a banda útját mostanáig, ám a Massacre lecsapott rájuk, és úgy döntött, hogy széles körben is megismerteti a zenekart a világgal. Zeneileg nem pusztán egy copy bandának számítanak. Nem csak, hogy életben tartják a Bay Area stílust, hanem kicsit tovább is fejlesztik, kiegészítik saját elképzeléseikkel. Alapul persze a tipikus Exodus-Testament-Metallica vonalat vesszük, ám belekeverik kissé az Accuser-Coroner-féle techno thrash-t is. Ami a legkülönlegesebbé teszi a bandát, az David Michael énekstílusa. Koránt sem a kiabálás, szövegmondásos énekes. Hangja érzelmdús, dallamai hátborzongatóak. A kórusok pedig a legapróbb részletekig ki vannak dolgozva. Minden refrén úgy van megszerkesztve, hogy konkrétan is ugyanazt a hatást lehessen elérni velük. Szigorú, borús hangvételű szerzemény mind a tíz dal. Gyors, reszelős téma a nyitó Chaos To Murder, a Fallen One és az Annihilate. Halálisan pontosan kivitelezett, összetett riffek és pengeéles szólók jellemzik ezeket a nótákat. A My Dominion és a Hell pedig a kicsit lassabb málházóssabb témák közé tartozik. A lemez csúcspontja ismét a záró tétel, melyben ismét feltűnik Bolti bácsi a Grave Diggerből. A Fade Away egy majd' kilencperces monumentális alkotás, mely egy power alaphoz fejlődik thrash orgiává, és csendesedik vissza ismét. A lemez producere egy másik Digger tag, Uwe Lullis gitáros volt, a megszólalás pedig ugyanolyan hű a stílushoz, mint maga a zenekar. Igazi, kicsit száraz, ám kegyetlen thrash sound. Mondanom sem kell, hogy thrashereknek kötelező! Ez a lemez azért van, mert már nincs Metallica (persze az igazi), Exodus, és a Testament is letérít kissé az eredeti ösvényről. Jó helye lesz a polcon az utolsó Overkill lemez mellett.

49°19" Greg

Custard: For My King

B.O. Records/MusiCDome

Újabb ismeretlen, több lemezes német banda. Az 1987-ben thrash metállal indító Custard-nak egy mini és egy nagylemez után a 'For My King' a harmadik anyaga. A kiadó természetesen underground császárként reklámozza a bandát, ami erős túlzás, a nagylemez viszont megállja a helyét. A borzasztó gyenge megszólalást leszámítva a 'For My King' egy elég stramm kis lemez. Ez a sound sajnos visszavezet a nóták értékéből, pedig van egy-két igencsak ígéretes szerzemény a lemezen. A nyitó Rise, a Freedom For All, és a címadó nóta a himnikus germán metal prototípusai közé tartozik. Gyors, trillázós, nagyívű kórusokkal teli nóták. Az I Know You és a Master Of The Dice pedig a régi, első két Running Wild és korai Angel dust lemezeket idéző vadabb,

riffesebb heavy metal. Érződik a lemezen, hogy a srácok nagyon akarnak. Jól megkomponált dalok igényesen, tudással és odaadással előadva. A baj csak a kis kiadóval és a hangzással van. Bár a borítóhoz megszerzték Thomas Ewerhardot (Hypocrisy, Steel Prophet) a B.O.-nál nem sok esélyük van. Ha esetleg őket is elmárná a Metal Blade, ahogy szokta, áttörhetnének.

Sok öröme lehet a lemezben annak aki szereti a régi típusú himnikus (és nem annyira himnikus) német metal zenét, ha a totál régies hangzáshoz is hozzá van szokva. Egy kis szerencsével hallunk még a Custard-ról.

Greg

Alice In Chains: Live

Columbia/Sony

Arra az elhatározásra jutottam, hogy nem fogok keseregni az Alice In Chains kifulladásá felett, mert már annyiszor megtettem ezt korábban. Hagyatkozunk csak a

tényekre, amik nyilvánvalóak mindenki előtt. Persze a személyes hangvétel elengedhetetlen ezzel a ZENEKARRal kapcsolatban.

Hivatalosan a „Live” a csapat első, úgymond elektromos élő anyaga, elvégre az „MTV Unplugged” akusztikus előadása korábban már meghódította a világot. Ezúttal a kiadványt szerkesztők nem egy bizonyos koncertet préseltek lemezre, hanem összeválogatták az - 1990-1996 közötti - emlékeztetesebb pillanatokat. Korai klubfelvételeket 1990 végéről, az utolsók között számon tartott fellépések egyes dokumentumait '96 júliusából (ekkor az újra eredeti fellállásban turnézó Kiss közönségét melegítették be, Layne Staley énekes pedig már erősen maga alatt volt). De vannak felvételek arról a '93-as Glasgow Barrowland-i előadásról is, amelyen először állt színpadra az Alice In Chains színeiben Mike Inez basszusgitáros.

Az együttes zenéje nem szorul különösebb méltatásra, de máshogyan nem lehet róla írni, elvégre az első között testesítette meg a hidat a hard rock és az alternatív műfaj között. Erős volt, nagyon erős. A felszínen a borult énekharmonikák, a kétszólamú vokálok tartották, valamint Jerry Cantrell sajátos gitárjátéka. Hangos is volt, hihetetlenül han-

gos.

Pszicho-street rock, egyfajta alapkövetéssel, amelyben fontos szerep jutott a '60-as évek garázshangzásának, a '80-as évek metalosainak élő intenzitásának, s nem utolsó sorban a Joy Division-ös melankóliának. A jól ismert dalok élő verziói a „Live”-on durvábbak, feszesebbek lemezes megfelelőiknél. És nemcsak hangosabbak: súlyosabbak is.

A repertoár előre kiszámítható módon többnyire az ismertebb slágerekből áll: a „Man In The Box” velős és direkt, pszichedelikus himnuszából, a banda '90-es első albumáról. Hasonlózik a „Dam That River” is, ami nyersséggel átkozottul közel van a punk rockhoz, akárcsak az örült „Queen Of The Rodeo”. Előkerül a „Would?” is, a nemzetközi áttörést eredményező slágerük, mely teljesen máshogyan szólal meg Inez basszusjátékával és Cantrell bluesos technikájával. Ha pedig a meghatározó pillanatokról kérdeznék, úgy a „Rooster”-t, Cantrell vietnami veterán apjával kapcsolatos szívzaggató emlékezését mondanánk, az elborult „Angry Chair”-t, meg a kitörölhetetlen „Again”-t.

Átragya magunkat ezen a gyűjteményen, csak felvetődik bennünk a kérdés: Vajon istenségeink vissza fognak-e térni valaha is a rockéletbe? Ösztönöz tényező lehet az, hogy mindenféle olyan bandákkal találkozhatunk, akikre hatással voltak a Chains fájdalmas énekmegoldásai, önvizsgálódó szövegei, jellegzetes gitártémái. Ha nem is tudnak sokat a fiatalok az Alice In Chainsről, olyan kedvenceiket hallgatva megismerhetik őket, mint a Godsmack, a 3 Doors Down vagy a Creed.

Internetes = <http://www.aliceinchains.net>

66°09"

ban,

inkább tö-

rekednek az

egyéni hangvétel ki-

alakítására, s örömmel je-

lenthetem: célt értek. Az energikus,

vesztettül lüktető, ugrálós számok vannak többségben az „Ösztön”-ön, aminek műfaját rap-metalnak nevezhetnénk, nagyon enyhe hardcore-os és stoner-es hatásokkal. Hasonlítási alapként senkit sem tudnék felhozni, csak azt tudom, hogy nagyon ígéretes a srácok produkciója, szinte valamennyi szerzeményükben ott bujkál a - pozitív értelemben vett - slágergyanúság, holott kommerszeknek a legnagyobb jóindulattal sem mondhatóak. Talán a ragadós témáik tehetnek róla. Mindenesetre a funky-sabb „Nem érdekel”-t érdemes lenne klipjesíteni.

Ahogy ők is éneklék a „Küldöm a jelem”-ben: „Csak nehezen találom meg a szavakat, Valamikor eljutnak valakihez, Igen, egyedül csak ő tudja meg, hogy mi ez”. Hát az az ő nem én vagyok. Te lennél?

51°24"

Bánfalvifű

Radiohead: Kid A

Parlophone/EMI

Talán azzal kezdeném, hogy a Radiohead ez-

hozzánk a Schizoid első albumát. Van ez így, de nem kellene, hogy így legyen. Na de tegyük túl magunkat az e fajta apróbb sérelmeken, és összpontosítsuk erőinket az „Ösztön”-re, mely minden bizonnyal ösztönössége miatt érdemelte ki ezt a címet!

Az úgy történt, hogy a hatvani Schizoid készített egy remek demót, miután elbűcsű-

zel a lemezzel alaposan meglepett mindenkit, aki egy kicsit is ismeri őket. Ám legfőképpen azokat, akik egyszerűen beskatulyázták őket a gitárzene kategóriájába, ami rájuk nézve hibás meghatározás. Ugyanis teljesen egyedi hangulatvilággal bírnak és ezt nem a hagyományos gitárzene eszközei-

vel teremtik meg, hanem valami olyasmivel, amit nagyon nehéz megfogni. Thom Yorke "nyavalygásai" egyszerre szánalomra méltók és felemelők, s ez az új albumon sincs másként.

A zseniális OK Computer-hez képest újdonság és valószínűleg sokakat meglep zenéjük elektronikus jellege. Ez olyannyira jellemző, hogy az első két számban például gitárnak még csak hírére sem halljuk; s a többi számban is elég sűrűn előfordulnak a szintetizátoros betétek. Egyébként a lemez hangulata helyell-közzel azonos az előzőével; továbbra is megmaradt az elvágakozás témája - erre egy jellemző szám cím: How To Disappear Completely (Hogyan tűnünk el teljesen).

Thom Yorke előadómódja néhol ismét hipnotikus jelleget ölt (Everything In Its Right Place, Idioteque, Morning Bell); az ember hajlamos arra, hogy átszellemüljön és teljes egészében a zene befolyása alá kerüljön. Ehhez nagyban és remekül hozzájárulnak az elektronikus alapok, melyek az Idioteque-ben a legmeghatározóbbak, s a dob erőteljes ütemeivel kiegészülve kicsit az Underworld Born Slippy-jét juttatják eszembe. A National Anthem a trombita szinte összes változatát felvonultatja, de kevesen tudják, hogy már '97-ben kész volt, de akkor még az oxfordi géniuszok úgy gondolták, hogy kár lenne egy OK Computer-es single-re pocsékolni.

Ez az album elsőre valószínűleg megosztja a Radiohead táborát, de én azt hiszem, hogy többszöri hallgatás után a kevésbé konzervatívak rájönnek, hogy ez is egy remek anyag, mégha olyan katarzisa nem is lehet számítani, mint amilyet az OK Computer-en szereplő Exit Music vagy Let Down nyújt. S

hogy hogyan tovább, az nemsokára kiderül, mivel május körül jön a folytatás. Ezek után nagyon kíváncsian várom.

49'58"

szabóé

The Dwarves: Come Clean

Epitaph/HMK

A Queens Of The Stone Age basszert Nick Oliverit egykoron foglalkoztató, Sub Pop nevű független kiadónál indult (a) The Dwarves. Manapság az Epitaphnál publikáló zenekar a maga huszonkét percével, a 2000-es év egyik legsűrűbb, legterményebb punk lemezét készítette el, mivel tizenkét dalt paszíroztak a rövid játékidőbe. És a mennyiség nem megy a minőség rovására! Mi több, az utóbbi idők egyik legváltozatosabb négyakkordos anyagának ez tűnik, ugyanis az Offspring féle, könnyen emészthető, rágógumi daloktól kezdve a tempós rock and roll-on át, az old school hardcore jegyeit magán viselő, vad, trappolós nótáig akad itt minden; a River City és az I Want You To Die nyers, ordító stílusa Gery Maskill egykori csapatára, a Crumbsuckers-re emlékeztet.

Amint látható, Aprajafalvát nem pusztították el a bulldózerek, a törpök - The Dwarves - itt vannak velünk, és reméljük, a helyzet az elkövetkező száz évben nem is változik.

21'23"

-norbitam

Mahavishnu Orchestra: Birds Of Fire

Sony

Az első hangtól az utolsóig kikezdetetlen. Alapmű abból a legendás időből (1973), amelyben a dzsesszrock krémje stadionokat töltött meg. Ez a Mahavishnu Orchestra "aranycsapatának" teljesen elektronizált második albuma. (A/A/ "The Inner Mounting Flame"-en Jan Hammer még zongorán játszott.)

A dzsesszrock, mint tudjuk, az elektronikus rock és a dzsessz fúziójának a gyümölcse. A "Birds Of Fire" valójában a dzsessz-szabadság és a rock-izgalom ideális vegyülete, amely olyan szintű kreativitás közben jött létre, hogy az már-már a káosz határát súrolja. A széles hangulati skálán mozgó, többszörös összetett kompozíciók magvából a virtuozitás magától értetődő, hétköznapi természetességgel bújik elő.

Olyan muzsikát hallgathatunk meg újra, amelyen nemcsak hogy nem fogott az idő, hanem a mai világban különösen tanulságos lehet. Az idősebb generáció számára, azt gondolom, szükségtelen ragozni, miért, a fiataloktól pedig azt kérem, aki csak teheti, ismerkedjen meg vele. Kizárt, hogy ne értenie meg (valamilyen szinten) bárkit is az, amikor a végtelennek tűnő erő a rockzene legmagasabb zenei-művészi színvonalával párosul! Néhányan talán még John McLaughlin, Billy Cobham, Jerry Goodman és Jan Hammer nevét is megtanulják.

A lemezborítóra ragasztott remaszterizálásról szóló címkét javaslom ezúttal komolyan venni. Az eredeti, bakelit-verzióhoz képest a hangzás teltebb, öblösebb, erőteljesebb lett. Hadd szóljon!

40'31"

olasz

Miles Davis: Get Up With It

Columbia/Sony

Lehet, hogy nem minden dzsessz-fan ért egyet ezzel a megközelítéssel, de ez a Miles Davis-lemez egyszerre idézi meg számomra a dzsesszrock előtti, a köztes, és a dzsesszrock utáni kort, megadva Davis választását "találmányára", a dzsesszrockra. Ennél fogva (meg egyáltalán) érdekes is tud lenni, meg nem is.

A "Get Up With It" nem egyetlen felvételsorozathoz áll, nem egyetlen év, és nem összekötő kapcsot a számok között. A legkorábbi felvétel 1970-ből, a legkésőbbi pedig 1974-ből való.

Bár egy másik illusztris társasággal (McLaughlin, Hancock, Billy Cobham, Airtor Moreira stb.) vette Davis lemezre '70-ben a "Honky Tonk"-ot, az a felfogását tekintve, akár a dzsesszrock "előtörténeteként" számolt tartott "Bitches Brew" folytatása is lehetne. A dzsesszrock-éra azonban ekkor

még nem kezdődött, nem kezdődhetett el, hiszen a meghatározó muzikusai Davis-szel dolgoztak.

Egy évvel később viszont már beindulhatott, azonban jobbára Davis nélkül. Ő pedig, mint a mérsékelt ábra mutatja, kísérletezett tovább. Jó szokásához híven új utakat keresett a dzsesszben, új társakkal. "Név" ekkor csak a dobos Al Foster maradt mellette. (A többiek eltávoztak, megcsinálni a dzsesszrockot és - saját magukat.) Hogy merre kutakodott Davis '72-'74-ben? A "Rated X" felé például, amely izgalmas ritmusalapok feltéti noise-os (!) dzsessz, kortárs-zenei (v.ö. Karlheinz Stockhausen) hatásokkal. A "Red China Blues" pedig azon ritka esetek egyike, amikor Davis bluest játszott, mégpedig úgy, hogy az a keleties elemeivel akár a saját paródiájaként is értelmezhető.

A lemezt egyébként a lassan építkező, olykor unásig nyújtott számok uralják. Davis ezúttal is tág teret hagyott a társainak. (Az első negyedórán egyetlen hangot sem fűjt.) Ha nem a dzsessz egyik legnagyobb formátumú trombitásának munkájáról lenne szó, azt mondanám, hogy ebből az anyagból egy jó kis szimpla albumot lehetett volna csinálni, de nem mondom, mert Davis akkora fazon - volt.

60'00", 64'07"

olasz

Bikini: Nem lesz ennek jó vége

Hungaroton Gong

A Bikini a véletlek zenekara. A címadó, szinte gyermekdalszerű vonaltól a rap-pel dústított zongora etüd, a 'Mindörökre' szépsége. Ezek a díszítések és fordulatok jelzik a csapat valós potenciálját abban a gyatra közegetben, amely a minőséget csak ilyen csepegtetett formában képes felfogni buta agyával. Németh Lóji és társai kétség-

beesetten egysúlyoznak azon a vékony peremen, amely a tömegek számára is elfogadható, és a komolyabb oldal tagjait sem taszítja el magától. Itt van például a diszkó ütemű Jóbarátok, amely azonnal gellert kap, amint egy szaxi szólóval megkínálják. De említhetjük az "ír country"-tucat dárídót, az Egy korsz, egy pohár-t is, miközben Daczi Zsolt lírai Búcsúja egészen más mércét használ. Kiemelkedően egyéni a godulka húros hangszere épülő Október, valamint a diszkó ütemű Múlhat az idő, ugyancsak godulkával és Halász Krisztina a Deep Forest-es Sebestyén Mártit megszegyénítő énekbetétjével. Szóval nehéz egyértelmű értékelést mondani, mert ami nekem szép, a másik oldaltal valószínűleg ellenszenves. Mindent összevetve úgy érzem, hogy pontosan az említett színek alkalmazásával mozgatható meg a közizlés posványja, és menthetők ki az agyilag érett egyedek a végleges alámerülésből. Ha Isten is úgy akarja, a legközelebbi Bikini lemezen ezeket a pozitívumokat erősítve, a pop lassan-lassan visszanyerheti régi dicsőségét.

45'50"

Szaki

Árnyak: Nehéz csend

Hammer Music

Sokat bántottam az utóbbi időben a szegedi Árnyakat, hiányoltam a változás, a fejlődés szelét, de hosszas, türelmetlen várakozás, könyörgés után csak megérintette őket. Valószínűleg a tudatlanságukat. És meg is érte! A "Nehéz csend"-del megszületett az Árnyak mesterműve, amely számai minőségében össze sem hasonlítható elődjeivel. Pedig radikális változtatásokat nem eszközöltek, túl nagyot nem is léptek előre, de akkor is megtették a kezdő lépést. Gondolok itt arra, hogy a kissé már unalmas dark vagy wave rock sémák gyűrűjéből próbálnak kikerülni, meghozza úgy, hogy - számukra - új stílusokat igyekeznek beépíteni az évek során már kialakított saját műfajukba. Ilyen törekvés jellemzi a "Ki véd meg magamtól?" Therion-szerű, klasszikus zenei megközelítést, vagy a "Remény"-be illetve az "Aki melléd áll"-ba beszürodő progresszív rockos megoldásokat. A "Vétekim" maxiról jól ismert, az F.O. System szellemét megidéző címadó tételbe is szorult egy jó adag Dream Theater (főleg a bevezető témában), de aztán bejönnek a sajátos, itthon csak az Árnyakra jellemző dallamok. Ha nem is mindenki, de jó néhányan akarnak úgy szólni, mint az Árnyak, de hiába, ezt a sötét, melankolikus, romantikus hangvételű zenétők már hamarabb kisajátították a maguk számára.

Van még egy érv, ami a "Nehéz csend" mellett szól, mégpedig az, hogy számai élettel telibbek, rockosabbak a korábbi munkáikénál. Kell továbbá dicsérem azt, ami e nélkül is önálló életre kel? Mindenesetre nehéz csendben maradni.

Internetes= <http://www.extra.hu/arnyak>

42'01"

Bánfalvi szaházódó

Fun Lovin' Criminals: Loco

Chrysalis/EMI

Az első tétel alapján alig lehet a Fun Lovin' Criminals-ra ráismerni. Egy punkkal erősen

átítatott, dallamos hardcore (melodycore) irományt tolmácsolnak, beiktatják a scratch-et, és törhetjük a fejünket, hogy most komolyan gondolják-e. A záró "fucking punks" sor aztán megvilágosítja agyunkat. Így indul a Bűnözők harmadik (a "Mimosa" kirándulását is beleszámítva negyedik) albuma, a "Loco"...

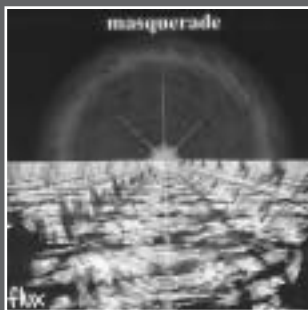
Persze szép lassan minden a helyes kerékvágásba kerül, érkeznek a csapattól megszkott kellemes dallamok, a fülledt hangulatú, andalító dalok, vagy éppen a pörgősebb darabok, mint amilyen a Jim Hendrix "Crosstown Traffic"-jéből merítő, hipposabb, fűvösokat bevonó "The Biz" is. Az üzlet az üzlet, de Fun Lovin' Criminalsék még ebből is tréfát csinálnak. A "Run Daddy Run" zenei alapjai a Beastie Boysok által jazzesebb pillanatait juttatják eszünkbe, relaxálnak egyet a "Half A Block"-ban, soulós adalékkal szolgálnak a "Swashbucklin' In Brooklyn"-ban, s a "Bump"-ban ugyanezt folytatják. Kedvenceink egyre csak kommerszednek, hozzák ezeket a '80-as évek eleji diszkós sémákat, elektronizálódnak olykor, mégis kitartanak az élő hangszerek mellett, talán még a rocknál is. Nem vág ide szorosan, de a "Microphone Fiend" olyan benyomást kelt, mintha Ice-T egy funky-s témára rappelne, a "Dickholder" meg egy mókás, country-ba oltott rock 'n' roll öröklődés. Ez csak úgy eszembe jutott. Jó, jó a "Loco", kellemes is, alternatív tánczene, vagy mi a fene, de akkor sem az igazi. Hiányzik belőle az az erő, ami a "100% Colombian"-ben megvolt. Tulentúl andalító az egész, aludni pedig zene nélkül is tudunk. Elítéljük őket?

Internetes= <http://www.funlovincriminals.com>

58'51"

Bánfálvítélkező

Paul Gilbert:

Masquerade: Flux Metal Blade

A hónap legkellemesebb meglepetését szerezte számomra (és lesznek még így egy páran!) ez a csak szűk körben ismert svéd kvartett. Egy átlagos, tucat produkciótól tartva tettem be CD-jüket a lejátszóba, s lássunk csodát, azóta sokszor megfordulnak ott. Masquerade-ék amolyan dallamos, tipikusan északi (még nyilvánvalóbban: svéd) heavy rockot játszanak, ám ezen belül skálájuk rendkívül széles. A tizenegy tétel között akad melodikusabb, kimondottan hard rockos, ahogy tradicionálisabb, keményebb kötész, vagy esetleg progresszívebb darab is. Érdekes módon a "Freedom" inkább mutat Soundgarden hatást, míg máshol előjön a Metallica, a Bon Jovi, a Guns N' Roses, a King's X, a Queensryche, a Dream Theater vagy a

Corrosion Of Conformity egy-egy ismerősebb momentuma is. Nem egyértelműen persze, mert abból egy hatalmas káosz kerekedne ki, de nyomokban mégis ott vannak a Masquerade muzsikájában ezek a csapatok, és még ki tudja, hogy kik. Tünetnyes az egész, idáig én sem gondoltam volna, hogy ilyesmi megtörténhet, hogy van valahol egy zenekar, amelyik ilyen gyökerekből táplálkozik, és képes szinkronba hozni az effajta egymástól meglehetősen távol álló stílusokat. Ha még azt is hozzáteszem, hogy a "Flux" hangzását nagyon eltalálták, illetőleg, hogy óriási mutatónyokra képes hangjával Tony Johansson énekes (James Hetfield éppúgy benne van, mint Jeff LaBrie és Chris Cornell...), a Masquerade-ról kialakított kép talán a korábbiaknál is pozitívabb lesz. Hiába, aki tud, az tud. Már csak arra lennék kíváncsi, hogy fogják hirdetni a csapatot? Progresszív heavy rock bandaként? Vagy modern hard rock együttesként? Mármit lehet mondani rájuk, csak azt nem, hogy tehetségtelenek.

Internetes maszkírozás=

<http://www.sorcervstudios.com/masquerade/index.htm>

51'50"

Bánfálvítélkező

Alligator Farm

Mascot
Rec./MusicDome

Már több, mint négy éve annak, hogy Paul Brandon Gilbert (továbbiakban főhős) felbontotta házasságát feleségével (vagy férjével?), egy bizonyos Mr. Big-gel. Ezt követően két gyermeke is született bizonyos Racer X nevű régi kedvesétől, valamint önmegtermékenyítő voltát igazolando, önmagától már harmadik csemetjétét köszönthette a köldökszinór elvágása után. De félre a tréfát -mondta Lukács -, térjünk a lényegre. Sajnos az előző két szólólemez

egyedek-nek...

52'51"

a főszer, aki a főszer(k).

Volts:

AC/DC Tribute Album

Warner

Ezek a Tribute albumok manapság úgy rendszeren divatba jöttek, és ez a járvány végre megfertőzte Magyarországot is. Szerencsémre az új évezred első hazai vonatkozású anyagát régi kedvencemnek az AC/DC-nek tiszteleg, 17 dallal, 17 előadó tolmácsolásában. Az előadók között a hazai rock/alter zenei élet elismert előadói szerepelnek, mint a Hooligans, a Mood, a Nyers, a Freshfabrik, az Üllői Úti Fák, a Bomber és a Publo Hunny-hogy csak néhány nevet említünk. Ezen csapatokat ismervén a hallgatónak már elözetesen lehet némi sejtése, hogy ez nem amolyan "na ugyanazt feljatszom" stílusú tribute lesz, és aki így gondolkodik az nyer!

Ezen a lemezen jó néhány esetben az eredeti formától teljesen (de legalább is erőteljesen) eltérő verziókat hallhatunk, ki-ki a saját stílusában átfogalmazva az alaptémát, elénk tárva, hogy így is lehet AC/DC-t játszani...

Valószínűleg Angus és Malcolm pár esetben igencsak tekergetné a fejét, és nézne okosan "Hol itt a mi dalunk?" kifejezéssel az arcukon. Ilyen tételék a Let Me Put My Love Into You, a Who Made Who, és a már felismerhetőbb verziók közé tartozó, kifejezetten telitalálat átdolgozás a Freshfabrik-os Dog Eat Dog. Azért látszik, hogy a CD-n szerepelő csapatok keményen kitettek magukért, ennek ékes bizonyítéka ez a több mint hetven perces hangos dokumentum.

Negatívumként egyetlen tényt említenék meg, amely remélem, hogy csak valamelyik "alkotó-elme" szán-

dékosan elkövetett gonosz tréfája, ugyanis Klaus Meine valamelyik Scorpions koncerten rögzített átkötő szövege (persze a tömeg ovációjával együtt) hallható a Very Bad Times-os Rocker alá írsztatva. Ez aztán a teljesítmény...

Ettől eltekintve igazán érdekes, és élvezetes anyagot sikerült szerezniük a csapatoknak, és örömmel konstatalható az a tény, hogy a mai divatos előadók is tudják és elismerik azokat akiknek a zene, és főleg a rock-

zene oly' sokat köszönhet...

70'34"

Horráth Tibor

Tad Morose: Undead

Century Media/MusicDome

Biztos, hogy sokak számára ismeretlenül cseng a Tad Morose név, de ez a svéd banda 1993 óta van jelen a színtéren, és szép csendben adogatja ki jobbnál jobb lemezeit. Mind a szakma, mind a közönség pozitívan fogadta minden albumukat, de megfelelő reklám, a kis kiadó (BMP), és turné hiján mindezidáig sötétségbe burkolóztak. A Century Media szárnyai alatt végre lehetőség nyílik a számukra is.

A bollnasi ötösfogat a melodikus metal zene talán egyik legnagyobb ígérete volt pályája kezdetén, mostanra pedig egyik vezéregyeniségévé nőtte ki magát. Zenéjük alapja mindig is a Savatage-féle ősi metal riffelés, illetve a Black Sabbath-os doomolás volt. Tehát a keménység, és a vadság találkozik a sötét, baljós hangulattal. Szigorú hangvételű dalszerkesztetek jellemzik a dalokat, melyekhez hasonlóan sötét és komoly szövegvilág társul. Például a Servant Of The Bones egyértelműen és világosan adja vissza az ókori Egyiptom sötét, misztikus világát. A zene tömörségéhez a gitárokkal egyenértékű szerepet vállaló szintetizátorjáték járul hozzá pluszként. Daniel Olsson gitáros, szintis, fő dalszerző a Rainbow, néha a Dream Theater által képviselt irányvonalat követve ad egyéni és különleges hangulatot a daloknak. Dallamos gitártémái, harmóniai, illetve billentyűjátéka egy olyan feelinget szolgáltat, ami csak rájuk jellemző. A címadó nótá, a Dead And His Sons, a Lord On High, vagy az Order If The Seven Poles mind a monumentalizmus jegyében születtek. Baljós hangulatukhoz fejlethetetlen, és jól eltalált dallamokat hoz Urban Breed énekes. Karcos, közepmély hangja nagyszerűen képzett. Kiváló dallamszerző, teljes mértékben passzol a banda elképzeléséhez. Dalikból érződik, hogy nagyon megértették a metal zene és a fogós dallamok lényegét, illetve, hogy azt olyan igényesen és precízen adják elő, hogy a legnagyobb és legjobb hatást érjék el vele. Zenéjük hangulata azonban megragadja a hallgatót, utat talál hozzá, és nem engedi többé. Elég csak az Another Time Around nótá lüktető és erőteljes riffelésére és misztikusan nagyívű dallamaira gondolni.

Saját, egyéni világgal rendelkező banda a Tad Morose, a feszes, dallamos metal zene

bajnokai. A sötét hangvételű melódiákban gazdag, néha kicsit progresszív power metal fanatikusainak melegen ajánlott.

53'30"

Greg

Fastball: The Harsh Light Of Day

Hollywood/Record Express

A már a neve alapján is jól csengő texasi trió, a Fastball elérkezett. Hozzánk is, meg harmadik albumához. Sokaknak lehetnek ismerősek a srácok, mivel '98 nyarán egy bizonyos üdítőital gyártó cég siofoki Beach House partiján is felléptek, illetőleg a Tom Jones "Delilah"-ját koppintó slágerükkel, a "The Way"-jel világszerte (így nálunk is) vezették a rádiók játszási listáit. Azóta platina-lemezes rockstárjainkat szem előtt veszítettük, csekély három évre, most pedig életle adnak magukról a The Harsh Light Of Day CD-jükkel.

Az anyag kellemes, tipikus amerikai életérzést és felfogást közvetítő "slágergyűjtemény", erősen merítve a hatvanas és hetvenes évek rock klasszikusaitól, akár a Genesis-től, akár az Emerson Lake & Palmertől vagy a Shadowstól. Ennek ellenére a Fastball muzikája, hangzása nagyon is modern, sokszor bukkánhatunk egzotikus (pld. spanyolos) jegyekre, de arra is akad példa, hogy egy vonós nagyzenekarba ütközünk. Vagy éppen olyan neves vendégekre, mint Billy Preston zongorista (a "You're An Ocean"-ben), esetleg Brian Setzer swing és rock and roll király (a "Love Is Expensive And Free"-ben, melyben minden együtt van: Mexikó és a vonósok). A Fastball - többiekkel szembeni - legfőbb erőnye, hogy muzsikájuk alapján bármelyik korban megállnák a helyüket, képesek olyan időtlen számokat komponálni, amelyek bármilyen erőszakolás nélkül beférnek a college-, az alternatív- vagy akár a hard rock kategóriába. Sokat köszönhetnek azonban dallamaiknak is, ezek szintén egyedülállóan fogósak, ha kell melankolikusak ("Vampires"), ha kell keményebbek, ha nem lágyabbak, bugyutábbak. Ez együttvéve a Fastball. Labda feladva! Internet= <http://www.fastballmusic.com>

42'19"

Bánfalvi szappantató

Genesis:

The Lamb Lies Down On Broad- way, Three Sides Live

Virgin/EMI

Az ún. nagy progresszív korszakot is messze túlélő Genesis két rendkívül vonzó, színvaló anyagát adta ki, remasterizálva, gyönyörű papír külső borítóval a kiadó.

A négy CD első két részében a zenekar talán legértékesebb, legnagyobb kaliberű lemeze, a dupla The Lamb Lies Down On Broadway hallható. Ez a lemez összegezte mindazt a zenei tudást, tapasztalatot, és ötletességet, amit az emberközpontú muzsikát produkáló, dallamos - régi - progresszív zenekarok alkottak. A Lamb Lies egyik erőssége éppen az, hogy kakofónia összevisszaság és agyonbonyolított zenerészletek megszólaltatása helyett érzelmes és emberi. Ez volt a Genesis második felállásának (klasszikus összeállítás) utolsó lemeze, 1975-ben kivált Peter gabriel, majd Steve Hackett is otthagyták a zenekart.

A Three Sides Live 1981-es produkció, és annyi negatívumot emelnék ki, minden erőnye mellett, hogy a nem túl jól sikerült ABA-CAB-ról is jócskán szerepelnek rajta

lyen vissza az időben az L7-re. Ezek a zenekarok, esetenként előadók, túlnyomórészt nem éppen a kiemelkedő zenei és hangszeres tudásuk révén váltak ismertté... Ez sajnos érvényes a negyedik lemezét megjelenítő The Donnas esetében is.

A "The Donnas Turn 21" névre hallgató új stúdióanyagukon elővezetett tizennégy szerzemény jó-jó de valahogy mégsem az igazi. Átsüt a zenéjükön a "fiatalok vagyunk adjunk neki, lenyomjuk a világot is..." lázadó hangulat, ami persze nem baj csak kevés.

A lemez megszólalása stílusukhoz mérten rendben is volna - túlvézérelt gitár sound, alap/natúr de kicsit háttér basszus, erőteljes dob, laza ének, bekibálós refrének (de milyen vokállal! Perce-

Iommi: Iommi Virgin/EMI

Nehéz erről a lemeztől valós képet alkotni, mert legalább kétféle arcúlat van. Egyrészt egységes, mert Tony Iommi mint komponista egyértelműen meghatároz egy erőteljes hangulatú vonulat, másrészt viszont, mivel minden dalban máris bízza az énekesi teendőket, és bevonta őket a dalszerzés munkálataiba is, a lemez érzésvilága rendkívül szerteágazó lett. Első hallásra úgy tűnik, hogy a vendégek saját egyéniségének, valamint Tony bácsi szellemiségének egyfajta keverékei az itt hallható dalok. Az esetek többségén ez így is van, ez alól egyedül a záró, "Into The Night" képez kivételt, ugyanis Billy Idol eddig ismeretlen oldaláról mutatkozik be, mert míg a többieknek szinte azonnal rá tudjuk vágni, hogy ki áll épp a mikrofon mögött, nála ez egyáltalán nem ilyen egyszerű. A miérte sajnos nem tudhatjuk a választ, de talán épp ezért izgalmas igazán ez

a tétel. Nem akárhikét hívott meg szólólemezére - ami egyben rocktörténeti tanulmánynak is felfogható - a mester, és a rock műfajon belül is igen eltérő stílusokat képviselnek zenekaraikkal. Mindannyian jól teljesítenek, ám vannak kiemelkedők, akik úgy kapták el a fonalat, mintha már ezer éve együtt zenélnének a balkezes legendával. Ilyen, pl. a Foo Fighters vezére, Dave Grohl - éneklés mellett a "Goodbye Lament"-ben dobos is, illetve Serj Tankian (System Of A Down), aki a "Patterns"-ben hengerel. Természetesen Phil Anselmo-t sem kell féltetni, és a "Time Is Mine"-t, amelyben közreműködik, úgy írhatom le a legegyszerűbben, hogy tiszta Black Panther, azaz tökéletes keverék.

Továbbá itt van még Ozzy, Skin (Skunk Anansie), Billy Corgan (The Smashing Pumpkins), Peter Steele (Type O) is és nagyon kedves volt a Főnök úrtól, hogy meghívta Ian Astbury-t is, hisz az ő hangját már olyan rég nem hallhattuk, mert hát hol van már (a) The Cult? Aztán hangszeres vendégek között is olyan nagy nevek szerepelnek mint, pl. Brian May, Matt Cameron, Ben Shepherd, Bill Ward stb. Érdemes sokszor meghallgatni ezt a lemezt, mert minden alkalommal egy-egy újabb apró részletet mutat meg magából, és a sokadszori alkalommal se válik unalmas. Csak azt sajnálom, hogy előben nem fogjuk hallani a dalokat, mert képtelenségnek tűnik, hogy akár csak egy koncert erejéig össze tudja majd trombitálni ezt a válogatott társaságot. És végül még annyit, hogy a legtöbb dalt társszerzőként a producer, egy bizonyos Bob Marlette - gondolom, sokaknak ismerős a neve - is jegyzi, és valamint azért ez a fű is tudhat, hisz többnyire épp azon a környéken kószál, ahol valami izgalmas nagy dolog

kig

csak sirtunk a

szervesítősejtekben) - csak a lábain erőteljes kihangsúlyozása egy idő után zavarólag hat. A szerzemények alapvetően két, a közép-tempós és a húzósebb dalok tartományába sorolhatóak, melyek afféle "vissza a gyökerekhez", a rock és a punk stílusjegyeivel fémjelvezve, ahol olyan zenekarok erőteljes

hatásai érvényesülnek mint a Kiss, Joan Jett, és "szerintük" Alice Cooper. A négy Lady

nem is tagadja muzsikájuk alapvető összetételét, de a Ramone fivérek is nagyot csodálkoznak a zenét hallgatván, és több mint valószínű hogy Malcolm Young is leinná magát a lányok tiszteletére.

Mindent összevetve azért szórakoztató anyag, háziulikon egy-két szerzeményük, mint a 40 Boys In 40 Nights, vagy a Drivin' Thru My Heart, Don't Get Me Busted biztosan megállja a helyét.

41'06"

Horváth Tibor

Helloween: The Dark Ride Nuclear Blast/MusicDome

Német barátaink tisztességes munkát végeztek, és egy változatos dalokkal telepakolt, nagyon jó megszólalású albummal kedveskednek rajongóiknak. A dalokért természetesen muzsikusaik a felelősök. A basszer, Markus Grosskopf kivételével mindannyian részt vettek a zeneszerzésben, ám külön ki kell emelni a dobost, Uli Kusch-t, aki az egyik fő dalszerző, és igen magasra tette a léceket, pl. (a) - személyes kedvencem -, "The Departed (Sun Is Going Down)" megalkotásával. Pofonegyszerű a delay-jel megbolondított alapriff, és pont ezért nagyon üt. A borítóból az derül ki, hogy mindenki egyedül dolgozott, mert aki az adott dal zenéjét hozta, az egyúttal meg is írta hozzá a szöveget. A valóságban azért bizonyosan együttes erővel végezték el a végső simításokat a friss szerzeményeken.

A hangzásra nem lehet egy rossz szavunk sem, sőt! Ez sem véletlen, hisz nem is egy, hanem mindjárt két producet, Roy Z-t és

Charlie Bauerfeind-et bízták meg a feladat elvégzésével, akik a helyzet magaslátán álltak.

A zenészek, a producerek is vérbeli profil, mégsem tűnik rutinszerűnek az eredmény. Minden itt van, ami értékes a Helloween-örökségből, nagy ívű refrének, helyenként daráló gitárok, kétlábdobos témák, ám ezeket nem viszik túlzásba, és így unalomba se fullad a produkció. Az újításokat is mérték-

kel adagolják, nehogy túlságosan nehezze váljon a falat a hallgató számára. A cím "Sötét utazás" ellenére ez a tizenkét tételes CD egyáltalán nem tűnik komornak, inkább erő, lendület és keménység árad belőle. Annak ellenére, hogy nem váltják meg vele a világot, egyértelmű, hogy egy jó adag fantázia és alkotókedv lenyomata ez a korong. Valószínű, hogy nem hoz akkora sikert a csapatnak, mint amilyenben a '80-as évek végén volt részükhöz, de nem is ez volt a céljuk vele. Ismét elkészítettek egy jó lemezt...

52'45"

Deni

Quiet Riot: The Collection

Sony/Stereo Kft.

A Los Angeles-i Quiet Riot alakulásának huszonöt éves évfordulójára készült ez a best of kiadvány. Magáról a csapatról címszavakban csak annyit, hogy Ozzy Osbourne későbbi gitárvarázslója, Randy Rhoads (1982-ben

Amerikában (csak az USA-ban több mint öt-milliárd adtak el belőle), s népszerűségük legjavát is az erre feltett Slade feldolgozásnak, a "Cum On Feel The Noise"-nak köszönhetik. A - Twisted Sister által is át gondolt - nótának ezen a kompiláción is bérelt helye van, ám a sors különös fintora, hogy az egy évvel későbbi LP-jükre átirított újabb Slade darabbal, a "Mama Weer All Crazee Now"-val nem robbantottak akkorát. Biztosan a közönségben lehetett a hiba... Mindenesetre a tizenhatszamos válogatás erre ugyancsak bemozdulhatunk, plusz további hat dalra a "Metal Health"-ről, köztük a "Let's Get Crazy" illetőleg a "Love's A Bitch" koncertváltozatára, de ne feledjük a "Slick Black Cadillac"-et sem. Aztán, akadnak egyéb klasszikusok is, példának okáért a rock and roll alapokon nyugvó "Stomp Your Hands, Clap Your Feet" indulója, a húzós "Conditional Critical" és a tempós "(We Were) Born To Rock" - mindez már (rock)történelem. Szép emlékek felidézése, a '80-as évek hőskorszakának megjelenítése. Azidőtájt a Quiet Riotra fontos szerepet osztottak az égiek, ügyes heavy rock keveré-
kükkel a

Stoned Immaculate: The Music Of The Doors

Elektra/Warner

A KAPUK nyitva, még mindig van átjárás. Van aki még innen, s van aki már túl...

Nagyszerű szimbólumot talált (Huxley után) magának négy, hatvanas évekbeli, művészetekre fogékony, fiatal fickó. Dalaik, munkásságuk évtizedek múltán is erős hatást gyakorol RÁNK. De nem is ezért gyűltünk itt ma össze, sokkal inkább, hogy összegezzük (a kissé késve megkapott) legaktuálisabb "hatástanulmányt".

Ralph Sall producer (beats and samples) valamiféle tribute albumot hozott össze némi pikantériával, ugyanis a még élő "kapusok" is keményen közreműködtek - egy kivételével (Train) - az összes számban. Nem várt fordulat lehet ez sokunk számára, de mindenképp üdvözlendő. Nos a zenei anyag nem kevés, - helyem annál inkább - tizenhét felvétel, sokféle megközelítés, felfogás. Először is a jó értelemben vett imitátorok: Scott Weiland - S.T.P., Scott Stapp - Creed, Steve Harwell - Smash Mouth, Ian Astbury - The Cult, Travis Meeks - Days Of The New. Ők a sikerrel közelítők, hiteles tolmácsok. Legtöbb esetben bővebb hangszerelésben hallhatunk tőlük olyan darabokat, mint a Break On Through, Riders On The Storm, L.A. Woman stb, azért mindenki próbál némi pluszt is adni egy - egy érdekes hangszínnel, tüzes szóval, e mellett viszont a megfelelő alázattal is bírnak. A kitüntetettek két számot is kaptak: The Cult, Days Of The New. Ez nem véletlen, időnként "kísértet járja át" a hangfalakat, nálam Travis Meeks nyert, de ez nem verseny, több annál. Igazán elb. ott darab nem is, vagy alig akad. Egy-két határeset van, amit mindenki válasszon ki magának! De "a másik oldalra törjünk át"! Itt vannak a mi kis forradalmáraink, akik saját magukra formáltak, vagy átalakították az eredeti dalokat: William S. Burroughs, Oleander, Do Diddle - hogy csak a jobbakat emeljem ki. Aztán van egy-két megbuherált tétel The Doors, vagy Jim Morrison név alatt, a modern technika mindenre képes, még arra is, amire nem kéne... Talán még a John Lee Kukkerral (Hooker, boes és tisztelet) összeturmixolt Morrison megbocsájtható a Roadhouse Bluesban.

Jön a the vég (The End), több mint tíz perc elszállás a megfelelő emberekkel, a megfelelő helyen. Mindenki a helyén?

71'45"

a főszereplő, aki a főszereplő.

hunyt el egy tragikus ki-
menetelű re-
pülőgép baleset-
ben) támasztotta fel,
s olyan nevek fordultak
meg kötelékeikben, mint
Frankie Banali dobos (később
W.A.S.P.), Carlos Cavazo gitáros, Rudy
Sarzo basszeros (évek múltán M.A.R.S.,
majd Whitesnake), valamint Kevin DuBrow
és Paul Shortino (ex-Rough Cutt) énekesek.
Egy ellaposodott karrier illusztris névsora...
A válogatás legsikeresebb korszakukat, va-
gyis az 1983-88 közötti periódust öleli fel,
magyarul korai - csak Japánban megjelent -
bakelitjeikről egyetlen árva hang sem hall-
ható itt. Pedig az lett volna csak a csemegél-
Bezzeg a "Metal Health" korong címadó him-
nusza nem hiányozhat. Nem véletlen, ezzel
aratták legnagyobb sikereiket Európában és

diva-
tos metal zenekarok
között pózolhattak, leegyszerűsített zené-
jükkel (ami közeli rokonságot mutatott az
akkori Twisted Sisterrel és W.A.S.P.-vel),
sokszor ismételt, ragadós refrénjeikkel (me-
lyekkel emlékeztettek a Slade-re is) belop-
ták magukat a keményebb műfaj kedvelői-
nek szívébe. Csak hát sikerük nem bizo-
nyult tartósnak, a vége felé átváltak blues-
sok, Whitesnake-es zenére (eből ad ízelítőt
a "Don't Wanna Be Your Fool"), s ezzel már
nem voltak képesek meggyőzni rajongói-
kat. Kiegyeztek vagy elfáradtak, teljesen mind-
egy, ez a gyűjtemény még a dailás időköt
idézi. Idézet vége.

73'56"

Bánfalviszassiró

Sony

Charlie's Angels: Music From The Motion Picture

Apollo FourForty: Charlie's Angels 2000 (maxi)

Állítólag ez az utóbbi évek legjobb betétda-
lait tartalmazó filmzene album. Számomra
viszont inkább arról szól, hogy nem árt vi-
gázni az ilyen kijelentésekkel. Tulajdon-
képpen nem rosszul okozkodtak a szerkesz-
tői, csak éppen majdnem kifelejtették a
Rockin'form olvasóit. Aztán persze gyorsan
belátták a tévedésük, de akkor már késő
volt.
Komolyabbra fordítva a szót, ismerve a film

ZENÉ a NETen
Website

HangÁsz "A behálózott zene"

Ezzel a szlogenrel jelentkezik a HangÁsz, egy újabb magyar nyelvű zenei portál a világhálón. A főoldal igényes grafiká-
jú, a szemnek kellemes kék háttérén sárgállanak a rovatok
megnevezései, így könnyen áttekinthető a portál. Tizenhat
rovat indítható a főlapról. Az általános és szükség-
szerű hírek, újdonságok, programajánlat, kritika és
interjú rovatok mellett hangszerbörze, zenéske-
reső, poprelíkiák (lapzártánk idején feltöltés
alatt), saját lemez (meglepheted szeretteid
vagy magad saját CD-vel), nyeremény játék és
tehetségkutatás címszavak is megtalálhatók.
De még nem említettem mindent!

A teljességre törekvő zenei portálon mp3
zenei anyagok ingyenes letöltésére is
lehetőség van. Ferenczi Gyuri egy 1997-
ből származó kiadatlan nagylemez anyaga-
t, a Szörp együttes három számát
ajánlotta fel közkinccsre tételre, de
mellettük Török Ádám vagy a Plastic
Ohara együttes kiadatlan felvételei is
letölthetők.

A HangÁsz egyedülálló linkgyűjteménnyel
is rendelkezik. Más portálokkal szemben
eddig még nem találtam a gyűjteményben
"halott" linket. A tehetségkutatást a Bu-
dapest TV-n futó Blues Café műsorral kar-
öltve vállalták fel. A HangÁsz "hívőjele":
www.hangasz.hu

enenpé

előzményeit és magát a filmet, nem is szá-

Lemez

www.trafoclub.hu

TRAFO
GÖDÖLLŐ
PALOTAKERT

Március

02. Péntek 21h
U2 party Inka-h

09. Péntek 21h
Macskanadrág
Nem Mind 1 + Pedros Amigos

10. Szombat 21h
Anima Sound System

16. Péntek 21h
Spirit B4
Resources + Hold True

23. Péntek 21h
A.C.T. 100

30. Péntek 21h
Hollywoodoo
Rémember + Brains

06-28 432-436 INFO@TRAFOCLUB.HU

underground

Simkó "Dallas" Péter rovata

híradó

Carnal Forge: Firedemon

Century Media/MusiCDome

A Century Media rendesen behúzott durva zenéből a tavalyi év végén, hiszen nem elég, hogy a Cryptopsy legyalulja az elménket, cinkostársul szegődik mellé Svédországból a Carnal Forge nevezetű metalszörny is. Ha azt mondom retro-thrash hullám, akkor ez manapság-pláne a "Firedemon" ismeretében - szinte

elképzeltetetlen a szóbanforgó együttes nélkül. Műfajilag ebbe a kosárba azon társulásokat szokták sorolni, akik kiváló érzékkel nyúlnak a 80-as évek olyan mézarszéki nagyságai felé, mint a Destruction vagy a Slayer. A Carnal Forge-nál a Slayer, és különösképpen a "Reign In Blood" intenzitása helyeződik tipikusan svéd környezetbe. Harmincvahány percben tizenkét tétel nehezedik a hallgatóra, és külön-külön mindegyik felér egy szélütéssel. Az első lemez ("Who's Gonna Burn") óta nem fogyott ki

a szusz, nem csökkent az energia. Ez különösen áll Jonas Kjellgren-re, aki egy anti-énekes ideál, mert ilyen elnyűhetetlen hangszálakkal csakis valami születési rendelleneségből kifolyólag bírhat. Anyi kín és szenvedés nincs a világban, amit ne ordítana-fröcsögne ki magából ezen a CD-n. De a többiek is színre viszik állatias ösztöneiket és a "Firedemon" képében egy bestiát szabadítanak a világra. Végtelenül brutális és vészkiáratok nélküli thrash metal orgiát kínál a lemez, ami headbang versenyek alkalmával elsőrangú alapanyag lehet szabadon választott kategóriában.

12 szám, 34'57"

85%

Cryptopsy: And Then You'll Beg

Century Media/MusiCDome

Megy a vonat, fut a vonat, patkódobogás... Nem véletlen a verses asszociáció, mert a negyedik nagylemezénél járó kanadai death metal brigád is vonatra szállt a borítóképek tanulsága szerint, ami egyben telitalálat koncepció. Hiszen ez itt valóban az ördög vasparipája a legmagasabb fordulatszámon. A mai kínálatban a Cryptopsy az egyik legelementárisabb és legkomplexebb death metal banda ördögi tehetségű zenészekkel. A bögökiállásoktól kezdve Flo Mounier dobos fénysebességgel kacérkodó játékaig embertelen dolgokat produkál a csapat, és az egész anyaghoz plusz löketként szolgál a félig hörgős, félig üvöltözös stílusával egyedi hangot megütő kopasz frontember.

Egyedül az a baj az "And Then You'll Beg"-gel, hogy tízszori hallgatás után is csak kábán bámul az ember maga elé, mintha egy expressz végigrobogott volna az agyán. Mire beálls egy ritmusra, vagy megízlelsz egy témát, már két állomással odébb fut a gőzös. De miként az ezerdarábos puzzle kirakása is más értelemben szórakozás, mint a "passzív" élvezetek, úgy kell felfogni kedvtelésnek az ilyen zenékben való elmerülést is.

9 szám, 39'06"

80%

Dismal Euphony: Python Zero

Nuclear Blast/MusiCDome

Ez a norvég csapat indulásakor még csak egy volt az úgymond gótikus black/death metal hasonszórú csapatai között, mostanában pedig megpróbál saját nyelvén megszólalni. A zenekar felállása formai-

lag nem sokban változott az évek alatt, gondolok itt a frontemberi posztra besorozott énekeslányra vagy a gitárok mellé szegődött billentyű jelenlétére.

A "Python Zero" érzékelteti azokat a változásokat, ami a Dismal Euphony zenéjében végbementek. Ez már egy valamivel progresszívebb vonal, számonként változó hangulatokkal, egy kisebbfajta stíluskavalkáddal. A gitárok időnként az északi zenekarok hűvösségével szólalnak meg, máskor népies motívumokat hoznak, de összességében az egész bír egy avantgarde, művésziességgel jelleggel. A produkció, a hangzás profi, de az egyéniségre való törekvés ellenére sem érzem a zenének vagy az énekesnő hangjának azt az igéző jellegét, amivel mélységekbe taszítanak vagy magasságokba emelnének. A "Python Zero"-t már csak a jó Isten és a szerződés utáni kötelezettségek tartják a Nuclear Blast-nál, akik nélkül egyébként nem nagyon kerülnének a rivalfénybe.

8 szám, 43'11"

60%

Vader: Reign Forever World

Metal Blade/MusiCDome

A lengyel Vader nem bír leállni. Ha éppen nem is ad ki sorlemezt, akkor megteszi az úrköltő válogatás is. Se szeri se száma már a koncertfelvételeknek, újrakiadott demo-knak és minilemezeknek. Hála azonban Kelet-Európa vezető death metal csapatának, az irtózatoss menység nem megy a minőség rovására. Ráadásul semmi sem indokolja azt, hogy keresztülnézzünk az aktuális anyagon, hiszen az az európai rajongóknak igazi kincsnek ígérkező, a japán "Litany" nyomásról származó két bónusz-dallal zárul (ilyen akciót lehetne csinálni más bandák esetében, mert jobb hallani a japán Cd-k ékességének számító bonuszokat később, mint soha).

Terítéken van még három vadiúj dal, amik génjeikben hordozzák az összes Vader sajátosságot, sőt az utolsó albumhoz képest hosszabbak a számok, több a málházós közép-tempó, és mindez nem megy a csapat legendás gyorsaságának a rovására sem! Középtájkéon három feldolgozás hallható, a Total Desaster a Destruction-tól, a Rapid Fire a Priest-től, és a Freezing Moon a Mayhem-től (Peter itt egészen jól viszonyul Csihar Attila sajátos "énekéhez"). A maradék helyet pedig két, Olsztyn-ban rögzített koncertdal tölti ki. A stúdió továbbra is lengyel, a minőség pedig szokásosan király (értendő ez az egész albumra is). Kis iróniával most mondhatnám azt, hogy életünk ingoványos talaján az örökmozgó Vader rendszeres album megjelenésénél semmi sem biztosabb, de a túlzott alkotókedv legyen a legnagyobb baj!

10 szám, 32'22"

80%

A hónap albuma

Immolation: Close To A World Below

Metal Blade/MusiCDome

85%

Egy death metal zenekar, amelyik ódzkodik sátánistának nevezni magát, de állandóan pelengérré állítja a keresztény életseményt. Ezt ők amolyan társadalomkritikának szánják, szemfelynyitásnak, az ember próbáljon magában hinni, nem pedig a nyájszellem apostolai által gerjesztett túlvilági létben. Az üzenet felér egy nitschei programmal, csak mindez sokkal szélsőségesebb formába öntve, a hívók vérébe és lelkébe mártott, istentelen szavakkal. Ez az Immolation mániája már a kezdetektől fogva, és természetesen a "Close To A World Below" is erősen témafüggő, az elmaradhatatlan Marschall freskóval.

Ha a zenéről esik szó, a magában rejlő lehetőségeket egyre inkább előbányászó zenekart hallhatunk az ominózus CD-n. Eddig sem a nagyközönség kegyeit kereste a banda, és ez most hatványozottan fennáll, ennek megtámasztásához elég csak felmérni az anyag nehézségi szintjét, amely egy körmondatokkal terhelt tudományos szöveg interpretációs nehézségeit eleveníti fel. Minden tételt ritmikai váltások tucatjai tördelnek szét, a sebesség örjítő, a szólók elmebetegek, Ross Dolan pedig mélyen, monoton módon hörgi a szentségtelen igéket. Az atmoszféra a Morbid Angel-ével rokon súlyos és pokoli, de a nyilvánvaló különbségek is megvannak a két együttes zenéjében.

A hagyományos muzikalitástól madártávlatba került, hihetetlenül intenzív és extrém "Close To A World Below" egy remek választás a már-már fokozhatatlan durvaságú zenék aszkéta híveinek. De csak nekik.

8 szám, 41'53"

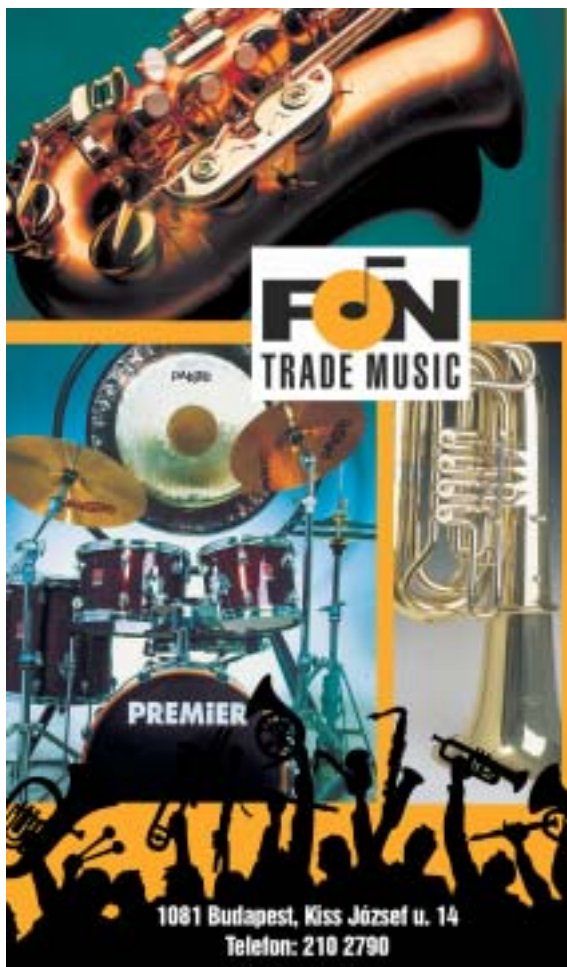

J CD GY`R MAG
CD-ROM, CD-AUDIO,

GyÆrtÆs akÆr 36 r/
UtÆengyÆrtÆs akÆr 12

KAZETTAGY`RT`S TOV`BB
T KEL TES MIN S GBI

MC&CD kft., 2040 Buda rs, Baross u
Tel./fax: (23)416-007 E-mail: mccd@r

FON
TRADE MUSIC

PREMIER

1081 Budapest, Kiss József u. 14
Telefon: 210 2790

Minden, ami a fújáshoz kell + PREMIER és PAISTE képiselet

OLD MAN'S
music pub
BUDAPEST

Minden nap
elő zene 21.00

Minden nap
tánc 23.00

1072 Bp., Akácfa u. 13
☎ 322-7645 www.oldmans.hu

OLD MAN'S
Demótól a Rec rds masteringig
Digitális hangstúdió
Kiadványok:

CD, MC
MÁTÉ PÉTER
Hagyatékom
Mohai Tamás
hangszerelésében

CD, MC
A KIRÁLY
LEGSZEBB DALAI
SAKOFONON
Zenei producer:
Zámbo Jimmy

3+2
együtt
GOGO JUNIBO
CD, MC

GYURI
Kalózkazetta 2.
Csak felnőtt férfiaknak
Új Nádas kabaré,
kissé szókimondó!

Deep Purple: In Profile

1999-ben látott napvilágot az EMI gondozásában egy különleges Deep Purple CD "In Profile" címmel. A CD az együttes történetét dolgozza fel a kezdetektől napjainkig hetvennégy percben. A zenekar történetét Mike Hurst írta meg és mondja el. Egy-egy jelentősebb állomást - tagváltás, új album stb. - Jon Lord, Ian Gillan, Roger Glover, Ian Paice és Ritchie Blackmore, valamint két producer: Derek Lawrence és Martin Birch interjúi világítanak meg közelebbről. Közben persze zenei idézetek is megszólalnak.

Miért pont 1999-ben jelent meg ez a CD, nem tudjuk. A legendás együttesről minden érdeklő rajongókat, talán is lehetett az oka. Vagy talán az első három album újratekintés, bónusz számokkal kiegészített új kiadása, mellyel szinte egyszerre jött ki az "In Profile".

Ezt a CD-t csak azok hallgassák, akik az angol nyelvet igen magas szinten birtokolják. A nyilatkozók a legkevésbé sincsenek tekintettel a nem angol anyanyelvű hallgatóra: a maguk megszokott módján, hol dőcögve, hol hadarva beszélnek. (Megjegyezzük, eme CD jó példája az angol nyelv világáretű uralmának. A kiadó és a készítőik természetesnek veszik, hogy mindenütt megértik az angol szót. Pár évizede még elképzelhetetlen lett volna egy ilyen vállalkozás: régebben az interjúkat írásban jelentették meg, a külhoni rajongó pedig hazai roszkajtójában lefordítva olvashatta.) Gyaníthatóan nem is eme CD-hez készült az interjú jelentős része; különböző helyeken elhangzott riportokból állították össze. A megérzési nehézségeket tovább növeli, hogy Blackmore interjút rossz minőségű telefonvonalon keresztül adta; zene is gyakran szól az interjú alatt.

Ha mindezeket felülkerekedtünk, néhány érdekes dologra fény derül ebből a CD-ből. A Deep Purple megalakulásának történetét Jon Lord és Ian Paice eleveníti fel. 1967 végén állt össze három zenész: Chris Curtis dobos és énekes a Searchers-ből, Jon Lord organista az Artwoods-ból és Nick Simper basszusgitáros a Johnny Kidd And The Pirates-ből. Tony Edwards és John Coletta bábáskodott az új együttes születésénél, amelynek ekkor Roundabout volt a neve. Egy jó gitáros kellett még a csapatba. Simper elutazott Hamburgba, ahol egy remek angol gitárost hallott játszani: Ritchie Blackmore-t. A

tagok meghallgatták Blackmore játékát, és lenyűgözte őket a technikája. Az új együttes elképzelései pedig Blackmore-nak tetszettek. Curtis hamar otthagya a zenekart, ezért új dobos és énekes kellett. A The Maze együttesben találták meg Rod Evans énekest és Ian Paice dobost. Az együttes 1968 elején skandináviai turnéra indult. Dániában kapta új nevét: Deep Purple.

Ez a felállás 1969-ig három albumot készített. Ekkor Evans és Simper kilépett. A három tag énekest és basszusgitáros keresve a londoni kocsmákat járta. Egy alkalommal az Episode Six nevű együttes dobosa elhívta őket a fellépésükre. Ekkor hallották a Deep Purple tagjai Ian Gillant énekelni és Roger Glovert basszusozni. Gillan visszaemlékezése szerint az Episode Six már nem elégítette ki őt, mindent megcsinált, amit ebben az együttesben tehetett, így Gloverrel együtt elfogadta a Purple hívását.

Az új felállás indulását beárnyékolta egy jogi vita. Az Episode Six menedzsere azt állította, hogy a Purple ellopta két dalukat. A huzavona bírósági tárgyalással ért véget.

Ez a második felállás hozta meg a Deep Purple számára az igazi sikert. "In Rock", "Fireball", "Machine Head", "Made In Japan" - a kemény rock történetének legjobb lemezei. (Felfigyelt már valaki

arra, hogy eme felállás minden lemeze - a dupla koncertalbum is - következetesen hét számból áll?) Ezekkel minden korábbi eladási rekordot megdöntöttek. Viszont a Guinness World Records-ba a leghangosabb együttes kétes hírnevével kerültek be.

A "Smoke On The Water" minden bizonnyal a legismertebb rock dal az egész világon. Glover szerint e nélkül az egész "Machine Head" lemez meg sem született volna. A Purple-nek határozott elképzelése volt az új lemezről: azt szerették volna, hogy a hangzás az élő megszólaláshoz közelítsen, mivel a színpadon sokkal jobban érezték magukat, mint a stúdiókban. 1972-ben szétéreztek Európában (megjegyezzük, hogy ezalatt Glover kizárólag Nyugat-Európát érte), és a Genfi-tó melletti csendes, csodás hangulatú kisvárosban, Montreaux-ban találtak egy kaszinót, ami megfelelt az elképzeléseiknek. Egyik barátjuk, Claude Nobs meg tudta szerezni számukra a kaszinót, ám ez három hébe telt. Mivel a felszerelésük még nem érkezett meg, a Purple kibérelte a Rolling Stones Mobile Recording stúdiót, amelyben elkezdték a munkát. Mielőtt övek lett volna a kaszinó, fellépett ott Frank Zappa a Mothers Of Invention nevű együttesével, amelynek koncertjére a Purple-tagokat is meghívták. A közönségből valaki egy rakétapisztollyal belelőtt a bombusból készült álmennyezetbe, ami hamarosan kigyulladt. A koncert félbeszakadt, a kaszinót el kellett hagyni a tűz miatt. Leégett a kaszinó, az étterem, a diszkó és az egész szálloda. Füstje rátelepedett a békés tóra.

Közismert, hogy a "Who Do We Think We Are" album után Gillan és Glover kilépett az együttesből. Jon Lord úgy emlékszik, hogy Gillan és Blackmore között kezdettől megvolt a kölcsönös ellenszenv, ám az kifelé nem látszott. A siker vitte tovább a zenekart. 1973-ra viszont elfajult a viszony. A producer és hangmérnök Martin Birch szerint sem lehetett sokat látni a két tag ellentétéből. De emlékszik, hogy amikor a stúdióban Blackmore-val dolgozott az együttes, akkor Gillan nem volt hajlandó megjelenni, és fordítva. Így fordult elő, hogy miközben Blackmore szólamát vették fel, Glover énekelt.

A tagok és az együttes menedzsmentje azt vette észre, hogy Blackmore és Gillan már szóba sem áll egymással. Viszont a tagok közül senki sem gondolta, hogy a frontember, Ian Gillan fog távozni.

Ian Gillan azzal indokolta visszaemlékezésében távozását, hogy számára a Deep Purple olyan volt, mint egy házasság, és ha az megromlik, a távollét nagyon jól tesz a feleknek.

Glovert nagyon meglepte Gillan kilépése. Az együttes éppen turné volt Amerikában, Jacksonville-ben léptek fel. A koncert után Glover megkérdezte a menedzsmentől, hogy most mi van. Semmi, semmi - hangzott a válasz. Glover ez nem elégítette ki, megvárta, amíg egyedül maradnak a szobában, akkor mondta neki a menedzszer, hogy nincs rá szükség. A turnét még be kell fejezni, de nem tagja a Deep Purple-nek.

Sajnos senki sem mondja el őszintén, mi volt Blackmore és Gillan között. Jon Lord is csak annyit árul el, hogy Blackmore viselkedése a színpadon és azon kívül is az anarchiával volt határos.

Ilyen és hasonló apró történetekből áll össze a CD. Végül néhány megjegyzés. Blackmore végleges távozása után az együttes új gitárosként szóba került Michael Schenker is, akinek a nevét Mike Hurst elhívesztette: Michael Schuler! mond. A Deep Purple egyes felállásaira a Mark 1, Mark 2 vagy Mk1, Mk 2 stb. kifejezésekkel utalnak a szövegben.

N. Pap Gábor - Fotó: Dusi

BLUESLEMEZ

Nemes Nagy Péter rovata

b e m u t a t ó

BELL, LESTER, NEAL, PRYOR:

Superharps II

Megjelent: 2001. január 23., Telarc CD-83514, Magyarországon forgalmazza Karsay és Tsa Kft.

Címek: (1) Walking Thru The Park, (2) Keyhole In Your Door, (3) I Miss You Baby, (4) Strange Things Happen, (5) I Made Up My Mind, (6) Let Your Hair

Down, (7) What My Mama Told Me, (8) I Hear You Knockin', (9) Shake My Hand, (10) Starlight Diamond, (11) She's Nineteen Years Old, (12) Blood Stains On The Wall, (13) Harp To Harp.

Közreműködők: Carey Bell (ének-1, 7, 11, szájharmonika-1, 2, 7, 11, 13), Lazy Lester (ének-4, 8, 12, akusztikus gitár-4, 12, szájharmonika-4, 8, 9, 12, 13), Raful Neal (ének-3, 10, szájharmonika-3, 4, 5, 10, 13),

Snooky Pryor (ének-2, 6, 9, szájharmonika-2, 6, 9, 11, 13), Kid Bangham (gitár), Anthony Geraci (zongora), Michael "Mudcat" Ward (bőgő), Per Hanson (dob).

Lejátszási

idő: 66 perc 40 mp.

Még 2000 karácsonya előtt volt szerencsém kézhez kapni ezt a lemezt, - tokkal, borítóval, úgy ahogy a vevő

Új blueslemezekről

d i ó h é j b a n

B.B. King: Anthology (MCA Records/Universal): Ez a két lemez B.B. 1962-1998 közötti felvételeiből ad keresztmetszetet a Blues Király legismertebb dalaiból, elsősorban azokból, amelyek kislemezen is megjelentek és a R&B, vagy ne adj'isten a pop listákra is fölkerültek. De rajta van a Stormy Monday komplett, 11 és fél perces változata Albert Collins-szal, amelyet '93 februárban vettek fel, de így még nem jelent meg. 28 oldalas füzetecske részletes infókkal. Minden úgy, ahogy egy 75. életévét betöltött muzikus megérdemli. **** (19 + 15 felvétel/78'20 + 76'30)

Smokin' Joe Kubek: Bite Me (Bullseye/CRS/Mafioso): A T-Bone Walker, Freddie King és Stevie Ray Vaughan vonalán nyomuló gitáros-zongorista újabb lemeze úgy, mint eddig: azoknak, akik szeretik, ha a gitár van a középpontban. Természetesen ez a lemez is Bnois King szólóénekes-gitárossal készült. Jim Gaines producer neve pedig garancia. **** (11 felvétel/47'10)

Cephas & Wiggins: From Richmond to Atlanta (Bullseye Blues Basics/CRS/Mafioso): Napjaink minden valószínűség szerint legkiválóbb gitár-szájharmonika kettőse jelenleg a chicagói Alligator cég "versenyzője" és ebben a minőségben akusztikus blues kategóriában az év blues művésze cím jelöltje a májusban kiosztásra kerülő Handy-díjnál. Ez a válogatás három Flying Fish albumukról készült az 1984-92 közötti időből. A kitűnő Dog Days of August mellett a Guitar Man és a Flip, Flop, & Fly című albumokról 4-4 számot válogatott John Cain, a duó régi rajongója. Amióta élőben láttam őket, elfogult vagyok velük. ***** (12 felvétel/53'45)

Irma Thomas: My Heart's in Memphis (Rounder/CRS/Mafioso): Dan Penn dalait énekelte föl nyolcadik Rounder lemezére a New Orleans Soul királynője. Blues egy szál sem, soul, de jó! Nagyszerű énekesnő, kitűnő zenészek, jó hangszerelemek, lélekhez szóló, zömmében lassú dalok. ***** (13 felvétel/53'35)

The LeRoi Bros.: Kings Of The Catnap (Rounder/Mafioso): A "szunyókálás királyai" egy fehérekből álló kvartett a texasi Austinból, melyben egyetlen LeRoi-testvér sincsen. A lemez inkább bluegrass, mint blues - saját szerzeményekkel, és olyan vendégekkel, mint Jimmie Vaughan, Garth Hudson, a Band kiválósága, az egykori Faces zongorista Ian McLagen, vagy Cindy Cashdollar steel gitáros. **** (13 felvétel/46'25)

Beau Jocque and the Zydeco Hi-Rollers: Give Him

Cornbread, Live! (Rounder/Mafioso): Ez már egy poszthumusz lemez, lévén Jocque (eredeti nevén Andrus Espre) 99 szeptemberben 47 évesen elhunyt ezen árnyékvilágból. A műfaj egyik legnagyobbja lehetett volna, így is kiváló újtóként tartják számon. Ezen a koncertlemezen olyan számokat is hallhatunk tőle, mint a Baby Please Don't Go vagy a Boogie Chillun, továbbá két Boozoo Chavis darabot, amelyek nincsenek rajta az autentikus stílusban játszó mester válogatáslemezén. **** (13 felvétel/55'37)

Boozoo Chavis: Johnnie Billy Goat (Rounder/CRS/Mafioso): Hurrá, szüret! A 30 éves születésnapját ünneplő kiadó 30 lemezes Heritage-sorozatából egy digipak csomagolású zydeco eszencia. Őt régebbi Rounder lemezeiről válogatták az albumot, megspékelve három eddig kiadatlan felvétellel. A zydecóról szívesen írnám azt, hogy az a blues egyfajta "darádus" változata, de ez így nem teljesen igaz. Chavis amúgyis egy autentikus, nem annyira vigádós változatát játssza. Bevallom, hogy egyfolytában végighallgatni ennyit ebből, eléggé embert próbáló. Ajánlom cseppenként... **** (22 felvétel/69'15)

Candy Kane: The Toughest Girl Alive (Bullseye Blues Basics/CRS/Mafioso): A legtökésebb lány él még - így fordítanám a lemez címét, ha ezt a feladatot rám bízák. Az egykori pornósztár lendületes és talpalávaló albumán a szvingtől a rock and rollig sokféle zenei irányzatot fölvonultat. A nagyjórészt saját dalok fő témája a szerelem meg a szex, nemcsak hetero, hanem leszbis viszonylatban is. Hé, Úrfi! Az elmúlt éjjel "lenyúltam" a csajodat - valahogy így. Nagyszerű zenészek, Marcia Ball (zongora), Larry Taylor (nagybőgő), és így tovább adják a kísérletet. Egy dal franciául arról, hogy Cadillac nélkül nem tud megenni a hölgy, meg egy örökzöld, a Get Happy. ***** (13 felvétel/39'56)

is kézbe veszi majd! - amikor még a kiadó sem adta meg honlapján a várható megjelenés dátumát. Hát valahogy így kell(ene), ahogy a Telarc csinálja! '99 novemberében, a 76. számban már írtam ennek első részéről, amely James Cotton, Billy Branch, Charlie Musselwhite és Sugar Ray Norcia főszereplésével készült, és a tradicionális bluesalbum kategóriában Grammy-jelölt. Ez négy herflis öt-öt dalban fűjja meg hangszerét ugyanazon kísérőzenészek mellett, akik az előző albumon is szerepeltek. A különbség a két lemez között annyi, amennyivel technikásabb zenészek az előzőn szerepeltek. Az utolsó 8 perces darabban a négy matador mind fölvonul egy-egy szólóval, akárcsak az előző lemezen. A témát itt is a kísérőzenészek dobták fel. (****)

RIPOFF RASKOLNIKOV:

Alone And Acoustic

Megjelent: 2001. február, Partisan Records PRCD 1005, terjeszti a Mafioso Records.

Címek: (1) Stack O'Lee, (2) Delia, (3) If I Had Possession Over Judgement Day, (4) Feel Like Going Home, (5) How Long, (6) Hard Times Killing Floor, (7) Bring Me Lil' Water Sylvie, (8) When My First Wife Left Me, (9) Gallow's Pole, (10) Corrina Blues, (11) Going To Brownsville, (12) Soon In The Morning, (13) Going Down This Road Feeling Bad.

Közreműködők: Ripoff Raskolnikov (ének, gitárok, 10-húros mandolin 11., zongora-5, 13.)

Lejátszási idő: 46 perc 30 mp.

A Graz-i muzsik 1987 óta jár rendszeresen hazánkba, így voltaképp már tiszteletbeli magyarnak számít. Ezen a lemezen a 20/30-as meg a 40-es évek népszerű bluesait adja elő egymaga. Ilyen típusú lemeze tudtommal még nem jelent meg, mert korábbi albumain saját dalait adta elő. Ripoff nem kíván az elődök (John Hurt, Willie McTell, Robert Johnson, Muddy Waters, Leroy Carr, Skip James, Son House, etc.) bőrébe bújni, hanem saját magát adja, éli bele ezekben a dalokba, amelyek jó részét már sokan eljátszották. Jellegzetes, néhol dünnnyögő hangján és mindenkor izes hangszerkísérettel teszi a dolgát. "Ezeknek a daloknak alázatos/szerény változatát szeretném ajánlani a szerzőknek" - írta a lemezborítón Raskolnikov. Ehhez csak annyit tehetek hozzá: ilyen lemezt vártam Mr. Raskolnikovtól már régen. (****)

készül...

T.T.: Kiadtunk már egy lemezt a Boom-Boommal több, mint egy-másfél éve. Az olyan lemez volt, amire az épp akkor általunk tudott összes nótát eljátszottuk az Old Man's-ben, azt vettük föl szalagra. Most pedig bevonultunk az Akvárium stúdióba és csinálunk egy nagylemezt teljesen saját anyagból. Tulajdonképpen a dalok szalagon vannak. A basszgitárok fenn vannak, a gitárok jó része fent van, jelenleg Jamie énekel. A napokban pedig befejezzük a felvételeket. Rettenetesen élvezzük ezt a stúdiózást. Azon röhögünk a sráccokkal, bár komoly veteránnak számítok, de valamikor '72-ben a Juventus együttesel volt olyan utoljára, hogy úgy mentem be egy stúdióba, hogy a koncerteken játszott számokat vesszük fel. Mondom, huszonnyolc vagy

mit, mi lesz ott?

T.T.: Régi, nagyon régi tervezgetés és álmódosztatás után most eljutottunk odáig Jackyvel (=Orszáczky Miklós - NNP), hogy február 5-én elröppenek Ausztráliába. Ott teljesen váratlan fordulatként csinálunk egy lemezt. Azok a nóták lesznek rajta, amiket már játszottunk Jackyvel itt-hon. Egy pár saját szerzeménye, meg nekem is lesz egy nótám, de még viszek ki kettőt vagy hármat és megcsináljuk az alapokat meg 1-2 dolgot, az éneket akár. Utána valószínűleg áttelepülünk Magyarországra és itt fejezzük be, ami még megmarad a lemezből. Azt hiszem, ez valamikor őszel fog megjelenni. Ennek a témának a fővédnöke, nagy segítője Csonkics Karcsi. Vele utazom ki, sőt készítünk egy filmet is. Doszpoth Béla jön még velünk egy kameramannal - neki

- Beszélgetés Tátrai Tiborral -

LEMEZ, lemez hátán...

Tátrai Tibor: Létezik a Creol nevű gitár-duó Totyával és Pomázi Zoltánnal. Manapság népszerű, latin típusú zenét játszanak és rendszeresen fellépnek egy másik vendéglátóegységben.

Nagyon könnyű, kellemes melódiákat nyomnak két akusztikus gitárral, digitális kísérettel. Még az elmúlt tavasszal, nyáron játszottam egy-két bulit Totyával. Voltaképp javarészt azokat a számokat, amiket a Creollal játszok. De néhány másikat is megcsinálunk. Próbáltunk is rá és úgy néz ki, hogy eléggé jópofa dolog kezd föléledni, igazán úgy, ahogy azt én szeretem. Most kezdünk el játszani az Old Man's-ben kéthetente hétfőnként, és a minap már a második bulit nyomtuk. Leülünk két akusztikus gitárral és szédítjük egymást. Amilyen gyorsan bírunk száguldozunk össze-vissza és gitározgatunk egymásnak.

Rockinform: Ez kinek a projektje: Totyáé vagy a tiéd?

T.T.: Totya ebben már régóta otthon van és én ráugrottam erre a dologra. Nagyon szeretjük, nagyon élvezzük. Ez egy emészthető dolog, kellemes témák, jó megszólalás. Most kezdünk belemelegedni...

R.I.: Játszottatok korábban egy zenekarban Szűcs Antal Gáborral?

T.T.: Mi régen is sokat muzsikáltunk együtt. Egy zenekarban azonban soha nem játszottunk, csak jam session-ökön. Egy olyan közös zenekar van, ahol együtt játszottunk közösen egy pár bulit, az a Skorpió. Pontosabban az Új Skorpió, ami-be mindketten elmegyünk, hogyha ő is ráér meg én is.

R.I.: Úgy hallom új Boom-Boom lemez

harminc éve nem volt ilyen, hogy a zenekar egy bepróbált anyagot vett föl. Ez egy abszolút új attitűd, egy teljesen új szituáció és valami elképesztő, emelkedett hangulat van a stúdióban. Ott tart a csapat, hogy mindent kipróbálhatunk. Minden él, minden, amibe belekezdünk olyan tök lazán, olyan könnyedén és olyan jólesően "esik ki"... Úgyhogy, ha ezt tudom, akkor propagálom is ezentúl mindegyik zenekaromban. Ez egy egészen más beállás, mint amikor ott szüljük meg, ott találjuk ki, ott képzeljük el a dolgokat.

R.I.: Milyen számok lesznek ezen az új Boom-Boom lemezen?

T.T.: Mindenki írt egy-két nótát a zenekarban. Mindenféle stílusban íródtak nóták, de a játsszási mód abszolút a miénk. Ami nem szokványos, hogy Jamie angolul énekel, angol szövegeket írt. Ezen jókat szórakoztunk. Nem szívbjajos Jamie, a saját életéről és a saját gondolatairól írt. Tök jó, a magyar nyelvben szokatlan témákba is belenyúl kált. Jamie ír származású és bár magyarul tökéletesen, hibátlanul beszél, de nem érzi jól magát, a magyarul énekel. Meg tudom ezt érteni, ilyen formán angolul éneklő föl a nótákat.

R.I.: Mikorra várható a lemez megjelenése és ki a kiadója?

T.T.: Na, ez az a két kérdés, amire nem tudok válaszolni. (nevet) Egy pár nap múlva elutazom Ausztráliába, úgyhogy a február, mint munka kiesik. Valószínűleg márciusban befejezzük a felvételeket, megcsináljuk a keverést és akkor utána kitaláljuk, hogy mikor jelenjen meg. Szerintem villámgyorsan közszemlére dobjuk, legkésőbb áprilisban megjelenik.

R.I.: Az ausztrál utadról mondja vala-

nem tudom a nevét -, és filmet forgatunk arról, ahogy én kimegyek Jackyhez Ausztráliába és stúdiózunk. Utána egy úti filmet forgatunk úgy, hogy beülünk az autóba, aztán egy hétig, tíz napig utazgatunk Ausztráliában, ott hülyéskedünk, eszünk, iszunk, csavargunk, erről készül a mozi.

R.I.: Vannak még más terveid ebben az évben?

T.T.: Csinálunk egy Magyar Atomot, egy élő Atom lemezt. Ez mindenképpen tervbe van véve valamikor tavasszal. Felújítjuk a programunkat, még több JJ. Cale számmal meg még egypár blueset is beleveszünk, mert azt szeretném, hogy a Magyar Atom egy blueszenekar legyen. Blues és a körülötte lévő dolgokkal. És hát kéne csinálnunk az idén - a kiadó, a Sony már noszogat - egy Tátrai Band lemezt, valamint készítenék Pálvölgyi Gézával még egy instrumentális lemezt. Dióhéjban körülbelül ennyi. Lóg a belem a fülembe ki, így nézek ki.

Big Stick®

Lásd, halld, érezd a különbséget!

MAGYAR DOBVERŐ!

AMERIKAI MODELLEK!

BŐVEBB INFORMÁCIÓ:

Tel./fax: 06-1/258-32-75

Mobil: 06-20/913-13-03

Tátrai Tibort a 4-es Metro Music Club & Restaurant megnyitásán, január 27-én kapta el egy beszélgetésre munkatársunk, Nemes Nagy Péter. A népszerű gitáros Szűcs Antal Gáborral, Totyával játszott duóban a korábbi Long Time helyén némi átalakítással létrehozott klubban. Erről a gitárketősről, valamint más terveiről, folyamatban lévő munkáiról kérdeztük Tibuszt.

Fiatalok, dinamikusak és eredményesek. 1998-ban, otthonukban az év befutói voltak, koncertjeik telt-házak előtt zajlottak és zajlanak, internetes homepage-üket százezrek látogatják. A floridai Creed a '90-es évek illúziót veszített fiataljaiért született médiumnak tekinti a saját zenéjét. "Ahhoz, hogy valamit megváltoztass - magyarázta Scott Anthony Stapp énekes -, a dolgokat nevükön kell, hogy nevezd."

Stapp tizenhét évesen ült be az autójába, s lépett le otthonról, mivel szigorúan keresztény mentalitású családjában bűnnek számított a rockzene hallgatása, s a gitár az ördög hangszere volt. "A szüleim egy erősen vallásos, keresztény közegben neveltek. Azt gondolták, hogy a rockzene sátáni, ezért megtiltották, hogy hallgassam. Fiatal koromban erre nem is nyílt lehetőségem. Amikor egyszer tizenhat évesen a barátomtól ajándékba kaptam egy Def Leppard LP-t, szobafogságra ítélték, a Bibliát kellett bűjnöm, s szórószóra meg kellett tanulnom." Stapp (aki eredetileg hétevesen kezdett énekelni az iskolai körusban) Orlando-ba költözött, élte "bűnös" életét: bárókba járt, lányokat csípett fel, és a zenére koncentrált. Nemszak Led Zeppelint, Doors-ot vagy U2-t hallgatott, de Nirvana-t, Pearl Jamet és Alice In Chains-t is. Scott: "Legkorábbi kontaktusom a zenével az volt, hogy gospel dalokat énekeltem." Ezután a diákmetsopoliszba, az Észak-Floridai Tallahassee-be tette át székhelyét, ahol megismerkedett a piercings, tetovált, Slayer-, Venom- és Judas Priest rajongó, tizenkét éve gitározó Mark Thomas Tremonti-val. Brian Marshall basszerossal, illetőleg az öt éve doboló Scott Thomas Phillipsszel szövetkezve a duó életre hívott egy zenekart, s eleinte Mark hálószobájában jammelgettek a Floridai Állami Egyetemen. Mark: "Először Backbone-nak hívtak bennünket, azonban az eléggé ostobán csengett. Aztán jött Brian az erőteljesebb Creed névvel, ami tökéletesen paszszolt a spirituális hangzásunkhoz."

Első koncertjét a kvartett 1995-ben adta, aztán már elérték, hogy hetente ötszáz dollárt fizessenek nekik a klubok, amiből demóztatni is tudtak (Stapp: "A legtöbb banda feldolgozásokat nyomott, mi viszont négyórás koncertekre voltunk képesek húsz feldolgozásal és húsz saját nótával. Hetente lecsereáltunk egy át-

médiumok Creed

iratot egy saját dalra, és a végére a négy órát csak a mi számaink tették ki."), de bemutatkozó lemezük csak két évvel ezután, 1997. január 2-án juthatott el a hallgatósághoz, saját maguk által életre hívott kiadóknál a Blue Collar Recordsnál. Mindösszesen hatezer példányt gyártottak belőle. "Ahogy a lemez kijött, másfél-két hónap alatt elment belőle ötezer darab - emlékezett vissza Mark -, mire a lemeztársaságok érdeklődni kezdtek, hogy mi a pokol zajlik Tallahassee-ben. New Yorkban lezavartunk egy rakás bulit a cégeknek, és a Wind-Up Records reagált a leggyorsabban." Augusztusban tehát a Creed első anyaga ("My Own Prison") a Tool, a Soundgarden vagy a 311 munkáiról jól ismert Ron Saint-Germain által átkeverve egy új borítóval ismét megjelent. "Önállóan akartuk az albumot kihozni, de gyorsan rá kellett jönnünk, hogy nem tudjuk a módját, nincs erőnk és kapcsolatunk a nemzetközi terjesztésre - fogalmazott Scott. A Wind-Up-pal való szerződésünk a legjobb, ami a zenekarral történhetett, nélkülük sohasem hallhattál volna a Creedről." Az eredetileg John Kurzweg producer háztüdiójában hatezer dollárból felvett album keveréke volt az eufóriának és melankóliának, keménynek, ugyanakkor dallamosnak is hatott, mellesleg erősen Pearl Jam/Alice In Chains orientáltságának bizonyult. "A Pearl Jam egy bluesosabb rockbanda, míg ránk a heavy metal gyakorolt erős hatást - fogadkozott Tremonti. Ha már valaki egy Seattle-i csapathoz akar hasonlítani minket, akkor legyen az a Soundgarden. Először is szeretem őket, másodszor Chris Cornell az abszolút a kedvenc dalszerzőm." Nos igen. Mégis ki kell tartanunk azon álláspontunknál, miszerint a kiadvány címadó slágere bármelyik Alice In Chains korongra ráférhetett volna, akárcsak a "What's This Life For" (Mark: "Apám egyszer felhívott és arról számolt be, hogy az egyik középiskolai barátom lement a garázsba, beindította a kocsit és végzett magával. Leültem a gitárommal és megírtam ezt a dalt."), míg az "In America" a Pearl Jamék azon legjobb szerzeménye, amit meg sem írtak. Érdekes módon azonban, a trendteremtők hiába temették el a grunge-ot, a Creed a világ egyik legkedveltebb rockzenekara lett, a történelem

Scott Anthony Stapp

Beceneve: Scootie

Születésnapja: 1973. augusztus 8.

Születési hely: Orlando, Florida

Hatásai: U2, Led Zeppelin, The Doors
Kedvenc zenekarai: Faith No More, Tool, Kings X

Brian Aubrey Marshall

Beceneve: Willy

Születésnapja: 1974. április 24.

Születési hely: Fort Walton Beach, Florida

Hatásai: Led Zeppelin, Rush

Kedvenc zenekara: Faith No More

Scott Thomas Phillips

Beceneve: Flip

Születésnapja: 1973. február 22.

Születési hely: Madison, Florida

Hatásai: Matt Cameron (Soundgarden), Neil Peart (Rush), Will Calhoun (Living Colour),
Danny Carey (Tool), Dennis Chambers (Independent)

Kedvenc zenekarai: Living Colour, Tool,
Pink Floyd, Led Zeppelin

Mark Thomas Tremonti

Beceneve: Brutus

Születésnapja: 1974. április 18.

Születési hely: Detroit Michigan/Orlando,
Florida

Hatásai: Blackflag, The Bad Brains,
Metallica, Slayer, Anthrax, SOD,
Soundgarden, Celtic Frost

Kedvenc zenekarai: Soundgarden,
Metallica, and Blackflag

folyamán nekik volt először négy No.1 rock rádiós kislemezük. "Annak a rengeteg rádiónak a támogatása nélkül nem lehetnének ott, ahol láthatóan vagyunk - hálálkodott a gitáros. Az első csapat lehettünk, akiknek négy kislemeze is a Top 20-as rádiós listákra került. Sokat köszönhetünk a rádióknak, valamint az olyan magazinoknak, mint a Rolling Stone, a Spin, de az MTV-nek is. És az Internet is növelte a népszerűségünket." Mellesleg Stapp napi tizenöt órát foglalkozott csapata promóciójával. Ennyi idő nincs is...

A fentiek magyarázata talán az lehetett, hogy a Creed négy szimpatikus, egyéni fazonnal rendelkező, fiatal fickót takart, akik nemcsak hogy dacoltak a divatirányzatokkal, de önmagukat merték adni, őszintén. Stapp: "Mi nem egy termék vagyunk. Valódi érzéseink vannak, amik szívből jönnek, és ez az, ami az embereknek az elmúlt években annyira hiányzott: a szenvedély." Ugyanez a szenvedély jellemezte a rajongókat is, hiszen a "My Own Prison" hetvenhat hétig tanyázott az amerikai Billboard listán (nem véletlenül lettek az 1998-as Billboard Music Awardson az "Év Rockzenészei..."), és négyszeres platina lett négymillió eladott példányával. "A közönségünk 6 éves gyerekektől 50 éves családapákig terjed. A fiatalok a keményebb témáinkat kedvelik, az idősebb embereknek a szövegeink, azok a felvételek tetszenek, amiket szóba hozunk. Örülök, hogy nemcsak tizennégy éves tinilányok hallgatnak minket. Az borzasztó lenne! - szörnyülködött az énekes. Egyébként a My Own Prison-nal tudtam, hogy esélyünk van egy szerződésre, éreztem, hogy a dalainkra ráharaphatnak a rádióállomások, de sohasem reméltem, hogy eljuthatunk ilyen sok emberhez. Azonban, ha visszagondolok, Mark tisztában volt ezzel. Emlékszem, amikor legelőször mentünk tárgyalni a Wind-Up-hoz, azt mondta, hogy teljesen kiábrándulna, ha az album nem lenne tripla platina."

1998-ban a koncertplakátokon kívül két filmzenealbumon találkozhattunk a Creed nevével. Elsőként augusztusban a "Dead Man On Campus"-on (a "Bound & Tied"-dal), másodikként decemberben a "The Faculty"-n, melyre Alice Cooper "I'm Eighteen"-jét dolgozták fel, s a sorozatot folytatták - igaz csak 2000 januárjában - a "Scream 3" kompilációval. Azon két művek sorakozott (a "What If" és az "Is This The End") a CD elején és végén, mintegy keretbe foglalva a válogatást. Aztán a figyelő tekintetek elől elvonulva második albumukat újra régi barátjukkal, John Kurzweg producerrel csinálták meg, és a "Human Clay" 1999. szeptember 27-én jött ki (2000-ben újra kiadták a "With Arms Wide Open" vonós verziójával kiegészítve.). A Billboard albumlistáján az első helyen indított és két hétig ott is maradt. "Egényibb, keményebb, misztikusabb" - jellemezte Tremonti. A nyitó szám ("Are You Ready?") keleties dallamaival határozottan Led Zeppelin-esnek tűnt, a "Wash Away Those Years" balladája már kevésbé, a "With Arms Wide Open" pedig egy mélyen személyes dalra sikeredett, melyet Stapp akkor komponált, mikor az apaság gondolatával kellett megbarátkoznia. "Azt

gondolom, hogy a nótáim nagyon nyíltak és érthetőek. Az emberek azonosulni tudnak velük, és ez olyasmi, amin nem akarok változtatni." Valószínűleg a Creed pozitív üzenetű dal-szövegei eredményezték azt, hogy a köztudathoz egy keresztény rockbandaként vonultak be, s ez sok félreértésre adott okot. "Amerikában rengeteg vallási fanatikus környékez meg bennünket, akikkel nem akarunk kapcsolatba kerülni - tette rendbe a dolgokat Mark. Hiszünk Istenben, de csak a saját-

tunkban és nem a bibliaiban." "Szóval nem vagyunk egy keresztény együttes - folytatata az énekes. Egy keresztény zenekar célja, hogy vezessen másokat, elfogadtassák specifikus vallásos hitüket. Nekünk nincsenek effajta céljaink!" Ezt még el is fogadnánk, egyedül csak az nem tiszta számunkra, hogy a pátoszt és a melankóliát egyesítő, drámai vokálokkal kísért himnikus rock dalaikra miért nem fogadják el a grunge defeniciót. "A 'grunge' szó kapcsán nekem olyan bandák jutnak az eszembe, mint mondjuk a Mudhoney. Szennyes hangzás, karcos gitárok, amik még 100 dollárba sem kerülnek. A grunge együttesekhez képest mi túl polírozottak, túl tiszták vagyunk" - érvelt a gitáros.

1997 és 2000 között a Creed több, mint kétfélmillió embernek játszott világszerte, ezenkívül felléptek a Woodstock '99 Fesztiválon is, ahol a nézőseregnek egy külön specialitással szolgáltak. Színpadra hívták ugyanis a The Doors egykori gitárosát Robby Krieger, és közösen előadták a Doorstól a "Roadhouse Blues"-t, illetve a "Riders On The Storm"-ot (melyet a "The Doors Tribute Album"-ra is feljátszottak), sőt Krieger maradt még slide-gitározni a kvartett "What's This Life For"-jában is. "Sokáig voltunk turnén, és ahová csak mentünk, az ottani emberek azt ecsetelték, hogy mennyire termézetesekek is tudnak lenni a nótáink, és hogy milyen közel érzik magukat hozzájuk. Ez bármilyen más figyelemnél többet jelent számomra, bármennyi fáradtságot megér, és ezáltal legalább valahol fontosnak is érzem magamat" - adta meg a megfelelő végszót Scott Stapp. Tényleg fontosak is, ráadásul számukra minden egyes szónak súlya van. Éppen ezért, mikor egy rádióinterjúban Brian Marshall basszeros rossz szóval illetve a Pearl Jamet, társai nem tévováltak sokáig: azonnal kipenderítették. Miért érzem, hogy túlzásba estek?

DOB CENTRUM

Tam Tam

Music World Kft.

Magyarország legnagyobb dob- és ütőhangszer szaküzlete

Pearl

MAGNUM

SABIAN

dw

#TAMA

REMO

MEINL

REBALTIP

Hivatalos magyarországi forgalmazója.
Nálunk megtalálható a Magyarországon forgalmazott összes márka.

Eladás-vétel-csere • Részletfizetési lehetőség • Csomagküldő szolgálat

1135 Bp., Városliget 58. Tel./Fax: 363-6222, Tel.: 210-3874
Nyitva: Hétfőtől-Péntekig: 10-18, Szombat: 9-11.
E-mail: music.world@post.hu

MÁR DUBÁN DEZSŐ IS A TAM TAM DOB CENTRUMOT ERŐSÍTI.

Március közepétől él a Rockinform
hivatalos - saját készítésű - honlapja!
www.rockinform.hu

MÖTLEY CRÜE

58-as fordulaton

Eddigi lemezeivel a kaliforniai Mötley Crüe megközelítően negyvenmillió eladásokat produkált, ami barátok közt sem csekély példányszám. A Crüe nyolcadik stúdióalbuma, a - gyökereikhez visszakanyarodó - "New Tattoo" tavaly június 20-áig szerezhető be, azonban a csapat azóta sem pihen. A Mötley Crüe igazi fenegyereke, a harcias arcfestést viselő basszeros, Nikki Sixx például tavaly alakított egy másik bandát is 58 néven. Ebben néhány rehabilitációs barátjával - David Darling (Boxing Chandra), Steve Gibb (a Bee Gees-es Barry Gibb fia), és a Los Angeles-i vendég percussionista Bucket Baker - fogott össze, és mostanában jelentették meg "Diet For A New America" albumukat. Sixx-re egyébként rá sem lehet ismerni: családos ember lett, és egy szabályos kis családszámot üzemeltet, amibe éppúgy beletartozik egy független kiadó (Americoma), mint egy ruházati üzletlánc, és minden más, ami összefüggésbe hozható a Mötley Crüe-vel.

- Az 58. albumra nem használhatunk jobb jelzőt, mint hogy örületes. Mit próbáltál megvalósítani ezzel a kirándulással?

Nikki Sixx: - David és én egyaránt ex-heroinfüggők vagyunk. A legtöbb volt heroinista akiket ismerek - és persze akik túléltek -, szarkasztikusak, cinikusak és mulatóságosak. Ez jellemzi a mi lemezünket is, megvan az a nagyon cinikus, ámde komikus oldala is a daloknak... Egyszerűen szartunk mindenkire, beleértve magunkat is. Csak kib...ul engedjük fel a dolgokat.

- Rádásul ehhez a vállalkozáshoz megszerezted Steven Gibbet is. A papája Barry Gibb a Bee Geesből, ugye?

N.S.: - Igen, megpróbáltam rávenni, hogy utánozza az apja fehangját az "Alone Again" nótában, de nem tudott úgy énekelni. Ezért úgy is hívjuk, hogy Anti-Gibb. Egyébként egy közös ismerősünkön keresztül ismerkedtem meg vele, és régen ő is keményen drogozott.

- Te hogyan lettél kábítószeres? Egyszerűen unatkoztál?

N.S.: - Ez egyfajta kombináció volt. Azt mondtam, "Hé, az összes hősöm drogozik, én is ilyen akarok lenni". Nagyon egyszerű az egész, egy csomó ember így csöppen bele...

- Valószínűleg az sem lehetett rád jó hatással, hogy Los Angelesben éltél...

N.S.: - Ma már egy huszonegy hektáros ranchon élek kint Augora Hillsen a feleségemmel és a négy gyerekemmel. Elmondanám, hogy mindez nagyon félelmetes tud lenni. Reggel elviszem a srácokat iskolába, aztán elmegyek motorozni vagy futni, majd elkezdek dolgozni a bandával, lemegyünk a stúdióba a Mötley Crüe-vel. Tényleg jól érzem magam ebben az életformában, attól függetlenül, hogy remetének tűnhetnek.

- Vagyis már nem lógsz a Sunset Stripen, és nem próbálsz meg rock kurvákat felcsipni?

N.S.: - Az még piperkőc koromban volt. Manapság már nem igazán érdekelnek azok, akik nem művészek, nem kreatív dalszerzők, vagy nem olyan emberek, akikkel tudok dolgozni. Nem foglalkoztat már sem a bárokban való lógás, sem a csajok felcsipése. Az én kib...ott öreglánynom, azaz a feleségem a legforróbb dolog, akit valaha is láttam.

- Azt mondtad, négy gyermeked van. Milyen ér-

zéssel tölt ez el téged?

N.S.: - A halálomig szeretni fogom a srácimat. Mondhatni, megpróbálom megjavítani azt a láncot, amit az apám annakidején kettétört és szétzúzott. Egy igazán félelmetes gyerekkorom volt, így nem akarok én is ugyanerre a hibára esni. Tényleg kib...ul boldog vagyok, és te sem akarhatsz mást, mint egy boldog művészt.

- A Mötley Crüe aktuális anyagával, a "New Tattoo"-val mennyire tudtátok javítani megkopott hírneveteken?

N.S.: - Először is az elmúlt három évben sikerült visszahódítanunk a közönségünket - ez a legfontosabb. A Crüe egy olyan rock banda, amely jól seggebe rúg, a "New Tattoo" pedig valami olyasmi, amivel ösztönözzük a rajongókat arra, hogy ez a zenei gyűjteményük fontos darabja legyen.

- Mike Clink, - aki a Guns N' Roses "Appetite For Destruction"-jének, illetve a ti előző koncertalbumotoknak is a producere volt - dolgozott a "New Tattoo"-n. Ő azt nyilatkozta az albumról, - idézem - "A "New Tattoo"-val a Mötley Crüe visszatért a "Too Fast For Love" nyers, éles hangzásához, a trappolós basszus témákhoz, a gyors gitárokhöz és az óriási dalszerzési módszerekhez, ez pedig a rajongókat a "Dr. Feelgood"-ra emlékeztetheti. Ami engem illet, izgalmas volt egy olyan fontos pozíciójú rock 'n' roll bandával dolgozni, amelyik folyamatosan nyomul előre." Van valami hozzáfűznivalótok ehhez?

Vince Neil: - A "New Tattoo" tényleg egy remek dalszerzési élmény volt. Valamennyiünk, Randy, Mick, Nikki és én hoztunk ötleteket és elképzeléseket, amiket végül a Mötley Crüe kollektíva valósított meg. Ennek a lemeznek az energiája illetőleg álláspontja emlékeztetni fogja az embereket arra az energiára, amibe beleszerettek általunk, ami foglyul ejtette őket, amikor mindannyian együtt laktunk a Sunset Blvd felett és rögzítettük a "Too Fast For Love"-ot.

- Nem csodálom, hogy nem a "Generation Swine"-t említettet, még ha az is volt a visszatérő műveitek, mellesleg akkor tért vissza közéték Vince is. Abban az alkotásban - a "Motley Crue" után - sokan megint csalódtak...

N.S.: - Furcsa volt, de amikor annak a felvételeinél mindannyian a stúdióban voltunk, úgy tűnt, mint ha az öt év között semmi sem történt volna. Egy dolgot az az album megmutatott, méghozzá azt, hogy a Mötley Crüe mindig is a számokról szólt. Elővehetsz bármilyen óriási bandát - The Beatlest, Aerosmith-t - és meghallgathatod, hogy az erejük a dalokban rejlik. Nálunk ugyanez volt a helyzet, s a számok is az együttes valamennyi tagjának egyéni stílusát reprezentálták.

- Elterjedt az a hír, miszerint a "Generation Swine" japán változatán Mick énekelt egy nótát. Mennyi igazság alapja van ennek?

Mick Mars: - Hogy én? Nem hiszem. Talán Nikkit mondták, csak valahogy eltevesztették. Tudod, hogy működik ez, mondhatod, hogy "Az amerikai zászló vörös, fehér és kék", a végén azt fogják mondani "A mexikói zászló narancssárga, sárga és rózsaszín". Mindent összecsérélnek. Tudok énekelni, de nem szeretem a hangomat.

- Mióta kiderült, hogy énekesként nincs sok jövőd, teljesen kielégíti a vágyaidat, hogy a Mötley Crüe

gítáros lehetsz, vagy van valami más is, amit Mick Mars még művésziileg meg akar valósítani?
M.M.: - Persze kielégít, de mindig beugrik valami más, hogy "Ezt akarom csinálni". Mint ahogy Nikki összehozta a 58 lemezt, és ahogy Tommy is máshoz akart kezdeni, akárcsak Vince és én. Azonban természetesen a Mötley Crüe az első, és minden más csak side project jelleggel működhet emellett.

- Egy ideje saját kiadótok, a Mötley Records gondozza hanghordozóitokat. Más bandákat is le kívánszok majd igazolni a céghez?

M.M.: - Biztos vagyok benne. Nikki már szerződtetett is egy csapatot, a Laidlaw-ot a Mötley Records leányvállalatához. A 98-as turnékon ők nyitottak nekünk. Egy rakás jó dolog süthet ki ebből.

- Főleg, hogy jó ideje kinőttetek már a fiatal zenekar pozícióból. Mostanság már inkább tűntök egyfajta mentoroknak.

M.M.: - Hát... nem is tudom. Nem hiszem, hogy ez lenne a helyzet. Tisztában vagyok azzal, hogy rengeteg mindent elértünk, de ha vissza is nézek ezekre, azt nem tételezném fel, hogy mentori szerepben tetszelegnék. Én személy szerint úgy érzem, hogy egyszerűen azt csinálom, amit szeretek: Zenét írok és játszok. Egyik alkalommal Tommy (Lee, ex-dobos - B.A.) elment egy koncertre, és a Green Day gitárosával tért vissza, aki azt ecsetelte, hogy mennyire szerette a Mötley Crüe-t, és hogyan pörgött állandóan a "Shout At The Devil" meg a "Too Fast For Love" a deckjükben még akkor, mikor összehozta az első bandáját. Mindig csak ezeket hallgatták. Érdekes mindez, de furcsa is számomra, mert én olyanokra nézek fel, mint Ozzy, rá mondom, hogy "Király fickó!". Érted te ezt? Gyanítom, hogy az emberek is így tekintenek ránk olykor.

- A nyár folyamán nagy visszhangja volt Maximum Rock Turnétoknak, amelyen speciális vendégként a Megadeth lépett színpadra. Így utólag hogyan emlékeztek rá?

V.N.: - A Maximum Rock egyszerre volt kiszámíthatatlan és veszélyes, minden, amit csak egy rock and roll koncert kínálhat, és amit a Mötley Crüe mindig is képviselt. Izgatottan vártuk, hogy a rajongók élőben is hallhassák az új dalainkat meg a Mötley himnuszokat, amikbe beleszerettek.

N.S.: - Ráadásul annyi örült srác akar találkozni a zenekarral. Órákig várnak a hotel előtt, ha azt hiszik, hogy ott vagy. Egy lány példának okéért be akart jönni a színpad mögé, meglehetősen átlátszó módon: vásárolt egy pizzát, és kiadta magát "kifutófiúnak". Bejutott, és mivel egyszerűen találtuk, adtunk neki egy backstage passzt. Amikor előrukkolnak valami jó ötlettel, mindig adok nekik egy passzt.

- Mint ha csak töletek tanultak volna, elvégre ti is fogékonyak vagytok a szélsőségekre, még ha ma-napság már kissé le is csillapodtatok...

N.S.: - Tény és való, hogy átmertünk ebben a bandában néhány erős dolgon. Az első fázisunk a szex fázis volt. Ez akkor történt, mikor először hoztuk össze a csapatot, és megb...tunk mindent, ami csak járt. Azután átléptünk a második fázisba, a szexébe és a drogéba. Később a szex kevésbé, a drogok inkább lettek fontosak; ez volt a harmadik fázis. De most már a negyedik fázisban vagyunk, és még ez a legjobb mind közül. Jól esik a higadtság.

- Nikki! Neked megfordult a fejedben valaha is, hogy feladd az életet?

N.S.: - Volt egy időszak az életemben, amikor tényleg nem akartam élni. De most már az 58, a Mötley Crüe, az Americom, a ruházati cégem és a családom hatására az a bizonyos kreatív folyam igazán folyik. Mindez változásokhoz vezet, és a kor előrehaladtával vagy méltóság-teljesebbnékné tűnsz, vagy butának... Nem mondom, hogy nincs egy petárda a fenekemben. Szeretem a rock and rollt. Nagyon veszélyesen teszem a dolgomat, de csak magamat akarom adni, és nem próbálok meg az 1983-as Nikki lenni.

összeállította: Bánfalvi Ákos

Disturbed, Marilyn Manson

Kicsit csípős időben gyűltünk össze a bécsi Libro bejáratánál, várva a nagy esemény kezdetét. A bejutás simán ment, bár a rendezők szokás szerint eltávolították az alkalomhoz illő ruházatban megjelent rajongók extrém "szépségkiegészítő" tartozékait (pl.: három centi túskehosszúságú csuklópántok - nyakörvek, picike rúgós kések stb...), de a koncertre látogatók nyugalma a későbbiekben már nem fenyegette veszély.

A műsort a Disturbed névre keresztelt amcsi banda kezdte és közel egy órási műsorával segített a tisztelt nagydíjnyertes be-melegetni az izmokat, főleg a nyaktájéki izomkötegeket.

Műsorukat fél tíz körül sikerült is befejezniük, melyet egy fél-órás átszerelés követett. Ez alatt az idő alatt ragyogó lámpafények és kellemes Rolling Stones zenei aláfestés mellett az ember elgyönyörködhetett a több ezer fős baráti társaság pajkos tréfáin; repülő sörök, szendvicsek és nadragok...Pontban tíz órakor kialudtak a nézőtéri fények, a színpadot elrejtő függönyöket egyedi mintázatú megvilágítással díszítették a kezdéshez, és az intró hangjaival feldübörögtek a hangfalak. Két-három perces intróztatás után a függönyök félrehúzódtak, elénk tárva a színpadot és az azon teljes legénységével jelen lévő Marilyn Mansont. Nem sokat vakargatták magukat azonnal belevágtak a nyitó Fight című szerzeményükbe, felkérve a közönséget az első táncra. A tömeg szinte forrt, olyan ádáz zúzásba kezdett a hallgatóság. A fénykompozíciók káprázatosak, a hangerő a szokásosan agykárosító nagyságrendű volt. A színpadi helykiosztást valószínűleg matematikusok készítették, mivel mértanilag a tökéletes szimmetrikusság határát súrolta.

A háttérben baloldalon, emelvényen a dobos Ginger Fish, jobb oldalon szintén emelvényen a billentyűs M.W.Gacy, elől pedig

Twiggy Ramirez, Marilyn Manson és John 5. kaptak helyet. Az általuk produkált show rendben is volt, de természetesen a főszerep Marilynre illelt.

Ami azonnal szemet szúrt, az a kivétel és ezzel egyetemben a kiegészítő filmanyagok hiánya volt, melyek csak az európai portyára nem kerültek becsomagolva az utazóládába. Isten tudja, na meg Mr. Manson hogy miért nem.

A másfél órás koncert alatt felcsendültek a legsikeresebb szerzemények Disposable Teens, Cruci-Fiction In Space, The Dop Show, az elmaradhatatlan Mátrix soundtrack a Rock Is Dead és a Marilyn Manson által gitárral is kiegészített (szegény Gibson SG. mit kapott !!!) In Shadow Of The Valey Of Death...

A zenészek iszonyatos energiával végigörjögtek az egész műsoridőt különösebb hibák nélkül. Egy ízben fordult elő - egy véletlen Manson - John 5. ütközést követően - kisebb probléma a mikrofonnal, de ettől eltekintve minden simán ment. Manson hangja - elképzelhetetlen, de igaz - sosem hibázott pedig a srác lótotott-futott, tekergett eleget és még arra is maradt energiája, hogy összejöjjön a közönséggel egy kis baráti "dalogatásra", mely során a hallgatóságon mint média eszközön érzékeltette a sztereóhatás áldásosságát.

Egyébként az elvárható teljes profizmus jellemezte a csapat produkcióját, mind zenei mind a hatásadás látványelemek tekintetében. (a technikai felkészültségüket már meg sem említem, mivel ilyen szinten a hibalehetőség kizárva...)

Szóval sikeresen meggyőződhetünk afelől, hogy nem véletlenül örvend a csapat akkora népszerűségnek világszerte. Zenét lehet szeretni - de el is lehet utasítani, de produkcióját tekintve igaz az az állítás melyet valamelyik újságíró kolléga jegyzett meg félíg tréfásan a koncert végén; "Hát igen a főszerep egy igazi rocksztrá!"

Horváth Tibor / Fotó: Dávid Zsolt

Gótikus terápia

A brit Paradise Lost a metalszintér meghatározó együttese volt a '90-es években egészen komor, gótikus hangulatú muzsikájával. A zenekar úttörő tevékenységét olyan, ma már klasszikusként elkönyvelt lemezek szegélyezik, mint a "Gothic" vagy az "Icon". A zenekar ezt a kreatív, underground időszakot adta fel a szélesebb közönségréteghez való eljutás feltett szándékával egy multikiadós szerződésért. Ennek a gyümölcsét arathatták le tavalyelőtt a zenekar mellett tűzön-vízen át kitartó régi, valamint az állítólagos új rajongók. A Depeche Mode klónként számontartott és egy jelentős, elektronikus metamorfózisra átesett "Host" nem volt képes kivívni a szakma rokonszenvét, és a földalatti szinten az egyik legnépesebbnek tartott rajongóbázis is jelentős vérvesztéseket szenvedett, bizalmatlanság címen.

A friss maxi, a "Mouth" dalai alapján viszont inkább egy samplerszegényebb és gitárdúsabb hangzás rajzolódik ki, a régi és új vonal között ingázó irányt szabva a februárban megjelent nagylemeznek. Hogy mennyi szerepe volt ebben a sugógépnek, vagy az önmegvalósításon alapuló művészi elhatározásnak, arra felelt a Halifax-ból származó együttes feltűnően készséges dobosa, Lee Morris:

Rockinform: - A '99-es datálás "Host" nagylemez nyugodtan mondhatjuk a változások albumának, gondolva itt a zenei stílusra és a lemezkiadási körülményekre. Ennek fényében mennyire volt sikeres az anyag?

Lee: - Ahogyan számítottunk is rá, erős rajongótábor tudhatunk magunk mögött, amely képes befogadni az újat is. Az a lemez is egy ugyanolyan Paradise Lost alkotás volt, mint a többi, csak talán más felfogásban született meg. Ha az eladásokat nézzük, a "One Second"-nál picikét sikertelenebb volt, ami még nem jelent egyet a bukással. Az új korong esetében viszont már a megjelenés előtt óriási a várakozás, érdeklődés. Ha azt nézem, hogy a "Host" elfogadtatásával sem volt gondunk, úgy a "Believe In Nothing" is jól fog "csúszni".

R.I.: - A metalsajtó azonban nem viszonyult ennyire baráti a lemezhez, mondván elvágátok a gyökereit-e. Ezek a visszhangok befolyásolták az együttes szemléletmódját?

Lee: - Egyáltalán nem. A sajtó, pláne itt Angliában olyan, amilyen. Szeretnek kipécézni maguknak zenekarokat, zenei stílusokat, és az egekig magasztalni azokat a semmiért. Vagy, miként azt velünk is tették, lehordani a sárga földig. Ez hidegen hagy minket, nem gyakorolt ránk sem pozitív, sem pedig negatív hatást. Mi a rajongóknak zenélünk és nem a sajtónak. A lemez pedig a várakozásoknak megfelelően fogyott. A gyökerektől való eltávolodást különben is időzjelbe tenném, inkább nevezném változásnak. A Paradise Lost ma is ugyanaz, mint régen, csupán más dolgok, más hatások is értek minket az utóbbi időben. A gyökereket nem tudod kiirtani magadból, hiszen az tudatod szerves részévé válik az évek során. Azt kell játszani, amit szeretsz, különben átvered a rajongóidat, a mi rajongóinknak pedig tetszik a zenénk. (akkor most melyik is volt előbb? Rajongói vagy önérdék? Tyúk vagy tojás? - S.P.)

R.I.: - A "Host" lemezen egyfajta egyensúlyi állapot teremtdőött meg a hagyományos és elektronikus hangszerek között. Ez az új albumon mennyire tolódott el?

Lee: - Nem törekedtünk arra az utolsó anyagnál, hogy bármiféle egyensúlyt is felállítsunk. Én csak díjazni tudom azon változó szellemű zenekarokat, akik a hangzásukat merik újítani. Napjainkban az ilyenfajta reformokat lehetővé tévő eszközök kiszélesedtek, és így mi is próbálkoztunk, a végeredmény pedig lemérhető volt. Nem a hagyományos és modernebb hangszerek egyensúlyán, hanem a hangzáson és a zene hangulatán van a hangsúly. A rockzene alapja a dob-basszus-gitár-ének felállítás, ami a Paradise Lost-ra is teljesen áll, csupán az ezt övező atmoszférán szerettünk volna változtatni a samplerekkel. A "Believe In Nothing" az utolsó négy lemez arányos keveréke, ha úgy tetszik. Azok legjobb ötletei vannak

most összegyúrva. A nóták alapjait kemény, súlyos gitár és dobtémák adják, emellett megvan benne a "Host" elektronikus színezéke is.

R.I.: - A "Believe In Nothing" csupán ez év februárjában jelent meg, noha az eredeti tervek szerint már tavaly ősszel ki kellett volna jönnie...

Lee: - Pontosabban múlt év szeptemberére/októberére volt betervezve, de a kijelölt időpont a keverési és egyéb utómunkák miatt állandóan tolódott. Az is lassította a folyamatot, hogy más-más városban, országban végeztük ezeket. Amikor már teljesen elkészültünk vele, benne jártunk a decemberben, és semmiképpen sem akartunk a karácsonyi dömping idején kirukkolni a CD-vel. Egy maxit azért ildomos lett volna

PARADISE

előzetesként piacra dobni, de a kiadó lebeszélte róla, így tettünk át mindent az újesztendőre.

R.I.: - Noha az ortodox Paradise Lost rajongók kritikái nem minden alap nélkül valók, mert zeneileg valóban történtek változások, annyiban viszont jogtalanok, hogy tartalmilag mindig is fellelhető volt egy sötét, súlyos P.L. feeling. Ezt hogyan tudjátok rekonstruálni minden lemezeteken?

Lee: - A lakóhelyünk körül kell keresgélni a választ. Észak Angliában élünk, és az időjárás miatt melankolikus a hangulat. Szinte mindig sötét van, fúj a szél, esik az eső és alacsony a hőmérséklet. Ha hazaérkezünk egy turnéről, újra elhatalmasodik rajtunk ez az atmoszféra, és úgy érezzük, hogy már soha nem szabadulunk meg tőle. Belénk ivódott. És ez nem csak minket bélyegez meg, hanem a muzsikánk hangulatát, kisugárzását is. Ez már egyfajta pszichológia, sőt sokan egy terápia részének is tartják a Paradise Lost lemezeket. Ez a borongós, depresszív hajlamú muzsika ugyanis kiköszkenti őket saját depressziójukból, visszahozva az életkedvüket.

LOST

R.I.: - A friss CD-tek címe, a "Believe In Nothing" mindenestre azt tükrözi, továbbra sem az élet napos oldaláról énekeltek...

Lee: - Úgy is mondhatnám, hogy ez egy szemtelen, ironikus megfogalmazása az életbe vetett hitnek. Az embereknek mindig hinniük kell valamiben, és mi a semmit így valaminek vettük. Ilyen az élet...

R.I.: - Az új Paradise Lost album hangmérnöke az a John Fryer volt, akinek a nevéhez világsikerek fűződnek. Ti milyen szempontok alapján választot-

tátok ki őt?

Lee: - Amikor elkezdünk producer után kutatni, rengeteg CD-t végigpörgettünk. Többek között az első Nine Inch Nails és a legutóbbi HIM korongokat is, amin John remek munkát végzett. Így fel is hagytunk a további kereséssel, tudtuk, hogy megvan a mi emberünk. Amikor felkerestük, ő azonnal igent mondott, és a kiadó is támogatta ebbéli elhatározásunkat. John egy szívét-lelkét beleadó szakember, aki nagyon át tudta érezni mind a zenénket, mind annak hangulatát.

R.I.: - Ti azon kevesek közé tartoztok, akik az utóbbi időben még mint metalezenekar kerültek független lemezársaságtól a nagy multiként számoltartott kiadók egyikéhez. Ha valakik, akkor ti biztosan meg tudjátok ítélni a két szint közötti különbséget...

Lee: - Hozzáértésben nincsenek eltérések, mindkét cég profi. De amíg a Music For Nations állandóan beleszólt a munkánkba, addig az EMI-nál nem kötök meg a kezünket. Úgy szeretik a bandát, ahogy van. A zenei stílus, a hangzás megválasztását teljesen ránk bizzák, és csak azt a munkát végzik, ami az ő reszortjuk. Amikor pedig letesszük a kész felvételt az asztalra, hálásak a tevékenységünkért. Nem csak kipipálják a Paradise Lost rubrikát a nagykönyvben, kiraknak az ajtón, és elzavar-nak koncertezni, amelyről Áfás számlát kérnek. Hát, ennyi a különbség.

R.I.: - Néhány évvel ezelőtt egy kis francia kiadó szárnyai alatt megjelent egy Paradise Lost tribute album ("As We Die For...") néhány frappáns átirattal. Hallottátok? Vélemény?

Lee: - Igen, a megjelenés után kaptunk belőle. Rendkívül nagy megtiszteltetés volt és nagyon jól esett. Hihetetlen, hogy akadnak olyan zenekarok, akik azzal töltik a drága idejüket, hogy mások számaint játsszák, tiszteletből. Egyébként nagyon érdekes dolgokat hallotunk rajta és jó mások értelmezésében hallani azt, amit egyszer már megírtunk.

R.I.: - Mire ez az interjú publikálásra kerül, már javában járni fogjátok az utakat a Systers Of Mercy társaságában. Örültök a párosításnak?

Lee: - Óriási érzés megosztani velük a színpadot, hiszen nagy rajongói vagyunk a zenekarnak. Ők is igazi rock-banda. A párosítás érdekes, de nagyon bízunk benne, hogy a két zenekar rajongótábor a másik kedvencét is figyelemmel fogja kísérni.

Greg-Simkó P.

Kapható CD-n és kazettán!

Paradise Lost Believe In Nothing

A dark rock nagymestereinek 9. albuma!

www.emimusic.hu

RH Pozitív Papa Roach

A friss szenzációnak számító, rendkívül felkapott észak-kaliforniai alternatív-metal csapat, a Papa Roach (vagyis Coby Dick -ének, Jerry Horton -gitár, Dave Buckner -dob, és Tobin Esperance -basszusgitár) megcsinálta a karrierjét. Még 1993-ban alakultak, és hamarosan minialbumokat kezdtek kiadni a saját maguk által létrehozott kiadójuknál, az Onion Hardcore Recordingsnál, így jött ki az 1994-es "Potatoes For Christmas" és az 1995-ös "Caca Bonita". Egy évvel később az eredeti bögös, Will James helyére Esperance került, és szereztek egy menedzsert is; a következő esztendőben a Papa Roach megjelentette első teljes albumát, az "Old Friends From Young Years"-t, mely kedvező fogadtatásra talált a helyi rádióban. 1998-ban hasonló reakciókat kaptak az ötszámú "Deep" minialbum, majd a '99-es "Let 'Em Know" kapcsán. S miután a helyi sikereik keretein belül egyre több prominens koncertet adtak (köztük a Suicidal Tendencysszel, a Sevendusttal és a Powerman 5000-del), szerződéshez jutottak a Dreamworks Recordsnál, akik 2000 áprilisában kihozták a Papa Roach második albumát, az "Infest"-et. Egyedi metal-punk-hiphop-groove-funk-hardcore keverékük pedig egyszerűen a világsztár státuszba emelte őket.

- Nem a legeredetibb kérdés, de kevesen tudják: Hogyan alakult a zenekar?

Coby Dick: - Mindannyian középiskolás barátok voltunk egy szuperunalmas városból. Teljesen rá voltunk állva a zenére, s azt mondtuk, "Haver, indítanunk kell egy csapatot." Mindig is, már gyerekkorom óta egy együttesben akartam zenélni. Egyébként a Papa Roach az első bandám; valamennyiünknek ez az első együttese.

- Zenei téren kik voltak a legmeghatározóbb határaitok?

C.D.: - Az alakulásunk idején a Red Hot Chili Peppers, a Faith No More, a Metallica, a Beastie Boys, a Godflesh, a Nine Inch Nails. Illetve a Mr. Bungle is fontos hatással volt akkoriban, aztán egyre több metalt és hipopot kezdünk hallgatni. Toby, a basszerünk teljesen ráállt a reggae zenére, mi meg egyre jobban a funk-punk felé fordultunk, így fejlődött ki ez a metal-funk groove muzsika. És a punk rock is elkezdett egyre jobban beszivárogni a zenénkbe.

- Hogyan akadtatok a Papa Roach névre?

C.D.: - A csótány hosszú életet reprezentál. Mert mi ma rad egy bomba ledobása után? Csótányok. Ezek a rovarok olyanok, mint mi. Mi is mocskosak vagyunk, mondhatni "undergroundok". Ha látsz egy csótányt, tudod, hogy millió van belőlük, és nekünk is ez a tervünk: elárasztani a világot. Ez a Papa Roach. Mellesleg a nagypapámat is így hívják...

Dave Buckner: - Óriási az öreg! A neve tényleg Papa Roach. Egy kis nyugdíjas otthonban él Kaliforniában, és minden vasárnap hegedül az otthonbeli embereknek.

- Mit gondolsz, mi emelte ki a Papa Roach-ot a többi heavy- vagy rock-rap banda közül?

C.D.: - Jó a keverékünk. Valami egyedülállót teszünk le az asztalra, egy újfajta metalt, szövegileg és zeneileg egyaránt. Van egy punk-rockos élünk és valódi a vibrálás is közöttünk. Sokban hasonlítunk a Nirvana-hoz a zenénk egyszerűsége miatt, bár nem modellezzük magunkat a Nirvana után. Négy hús-vér ember vagyunk; azt hiszem emiatt is sokan kedvelnek minket.

- Illetve az sem hagyja hidegen a rajongókat, hogy az "Infest" albumotok felkínálja a remény megoldását és látszatát.

C.D.: - Úgy gondolom, hogy az emberek egy bizonyos érzelmi szinten kapcsolatba tudnak kerülni ezzel a lemezzel, és remélem, hogy a Papa Roach-nak van egyfaj-

ta pozitív kisugárása is. Amikor látsz minket élőben, az egyáltalán nem depressziós dolog; inkább felemelő érzés. Szóval egy érzelmes banda vagyunk; nem adjuk elő magunkat vagány, amolyan rosszalkodó típusú zenekarként. Olvasd csak el a szövegeinket: érzelmesek és mélyek. Ezzel tartjuk a kapcsolatot az emberekkel, ezt a fajta hozzáállást szeretjük. Négy fickó vagyunk a színpadon, akik hisznek valamiben.

- Az, hogy a Dreamworks Recordsszal álltok szerződésben, jelent valamiféle előnyt számotokra?

C.D.: - Persze, tudod... Steven Spielberg állandóan filmszerepeket ad nekünk. Na nem! Felejtse el, csak tréfálok! Kapunk néhány ingyen mozijegyet, ilyesmiket, ingyen CD-ket, de ez minden kiadónál így van. Viszont prioritást élvezünk náluk, mivel nincs egy rakás bandájuk, nincs három vagy négyszáz művészüket, nagyjából negyven - számunkra ez a legjobb dolog. Biztosan nem tudta, de a kiadót futtató Lenny és Moe fedezték fel Jimmy Hendrix-et is annakidején, és teljesen művész barátok.

- Mire számíthatnak az emberek az albummal kapcsolatban?

C.D.: - Csak egy kib.szott seggberűgös, nagy, kövér és hangos Papa Roach anyagra. És ezután már csak örült koncerteket kell adnunk, hogy népszerűsítsük mindezt.

- Rendkívüli módon megnőtt a népszerűségetek az utóbbi időben. Akad olyan rajongótok a korai évekből, aki elfordult tőletek csak azért, mert híressé váltatok?

C.D.: - Nem tudom. Nem tartom magam híresnek; a lemezeink csak kijönnek. Nem tudom, mi a híresség... Néhány srác nem szereti az újabb számainkat, de mi most is csak azt csináljuk, ami boldoggá tesz bennünket, és amiről azt gondoljuk, hogy boldoggá teszi a rajongóinkat. Csak tesszük a dolgunkat és élvezzük az egészet. Ezzel nyerünk is, de veszünk is néhány hívet.

- A végére maradt egy személyes kérdés: Melyik az általad írt legkedvesebb Papa Roach dalod?

D.B.: - A kedvenc nótám... A "Revenge"-et kell mondanom, mert én írtam hozzá a refrén dallamát. Az évek folyamán számtalan változáson ment át a dal. Élőben olyan, mint ha egy új szerzemény lenne minden este, mivel annyi hely van benne, ahol improvizálhatunk és Coby beszélhet a közönséghez. Ez a legmókásabb számunk azok közül, amiket játszunk.

Terjesztőink:

LEMEZBOLTOK

STEREO SHOP

1114 BP., Bartók B. u. 59.
Tel./fax: 466-96-74, 385-63-43
E-mail: stereoperiferic@mail.datanet.hu

Folio CD Posta Katalógusáruháza

7100 Szekszárd, Ybl M. u. 3.
Tel.: 74/501-001, Fax: 74/501-005
http://www.folio.hu e-mail: folio@folio.hu

ROCKWORLD BT.

Bp. VII., Erzsébet krt. 17.
Postacím: 1399 Bp., Pf.: 701/1025
Tel./fax: 321-56-83 www.extra.hu/rockworld

ROGER'S

CD-AUDIO-VIDEO-DVD
4024 Debrecen, Bathányi u. 22. Tel.: 52/454-768
Széles választék, barátságos árak, egyedi igények teljesítése.
Törzsvásárlói és viszonteladói kedvezmények!

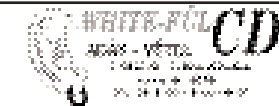

HANGLEMEZBOLT

9700 Szombathely, Fő tér 24.
Tel./Fax: +36/94-344000

NEPHILIM LEMEZBOLT

9022 Győr, Újvilág u. 1.
9022 Győr, Újvilág u. 3.
Tel.: 96/326-291

MUSIC BOX

Hanglezkereskedés
8600 Siófok, Hock János köz 2.
Tel./fax: 84/319-913

ROCK ISLAND Hanglezkereskedés

5600 Békéscsaba, Andrásy u. 11-17.
Tel.: 66/325-806

KÁOSZ Zenebolt

8000 Székesfehérvár, Budai u. 27.
Tel.: 22/339-363

Üzlet:

7400 Kaposvár, Fő u. 48.
Üzletvez.: Seta József Attila
7101 Szekszárd, Széchenyi u. 21.
(Széchenyi Üzletház)
Üzletvez.: Sebestyén Gyula
7621 Pécs, Ferencsek utcája 34.
Üzletvez.: Böndi Róbert
8800 Nagykanizsa, Fő u. 4.
Üzletvez.: Horváth László

MUSIC DISCOVERY

1136 Budapest, Pozsonyi u. 22.
Új és használt CD, LP, MC

SomAudio

CD-LP, Hi-Fi - High End - Házimozi
3700 Kazincbarcika, Jószerencsét út 10.
h-p.: 9-18 Tel./fax: 48/320-501, 20/9712-864

STEREOPHONICA

Hanglezkereskedés
Keszthely, Fejér Gy. u. 5.
Tel./fax: 83/313-691

VIKTOR AUDIÓ Lemezbolt

CD-k és bakelit lemezek vétele-eladása!
Kecskemét, Vörösmarty u. 6.
Tel.: 76/417-672

ROCK-TÉKA Lemezbolt

9200 Mosonmagyaróvár, Fő u. 16.
Tel.: 96/217-401

WAVE Lemezbolt

1065 Budapest, Révai köz 2.
Tel./fax: 06-1-269-42-31

HAMMER ZENEBARLANG

1114 Bp., Villányi út 10.
Tel.: 361-49-64

HAMMER ZENEVÁR

3300 Eger, Csiky S. u. 5.
Tel.: 30/340-51-66

HAMMER ZENEBÁNYA

2800 Tatabánya, Sárberki ltp. 30 évesek parkja.
Tel.: 34/319-775

HANGSZERBOLTOK

BUXA

HANGSZERKERESKEDÉS

9022 Győr, Széchenyi tér 7. (Lloyd)
Tel./fax: 96/328-930 Tel.: 96/316-642

CODA HANGSZERBOLT ÉS SZERVIZ

VIII. József krt. 30-32. Rákóczi téri bejárat
313-82-88, 210-34-01, 30/948-40-20, 20/947-08-35
Gitárak, erőssítők, szintetizátorok, hangfalak, keverők, tartozékok,
hangosítási berendezések, eladása és javítása az üzletben.
Csere és részletfizetési lehetőségek, akciók!

Cornett Hangszercentrum

Üzlet és javítás
4026 Debrecen, Honvéd u. 45.
Tel./fax: 52/343-774

DEMTON STÚDIÓ

Hangszer adás-vétel-szerviz
Stúdiófelvételek készítése!
8800 Nagykanizsa, Arany J. u. 12. Tel.: 93/310-270

ELDORÁDÓ HANGSZERKERESKEDÉS Már két helyen!

1092 Budapest, Ferenc krt. 28.
Tel.: 217-56-13, h-p.: 10-18h szo.: 10-13

1067 Budapest
Westend City, Fsz. 13.
Tel.: 238-71-43
h-szo.: 10-21hvas.: 10-18

ROLAND HANGSZERBOLT

Az olcsótól a csúcsig!

Új és használt hangszerek árusítása, adunk, veszünk, beszámítunk!
Nyíregyháza, Szabadság tér 9. Tel.: 42/411-822/202

TAJTI MUSIC

Hangszeráruháza

1075 Bp., Károly krt. 13-15. Tel.: 268-08-20
MONITOR Kft./Pellérd Tel.: 72/373-115

MUSIK WORLD Hangszerbolt

4400 Nyíregyháza, Bercsényi u. 4.
Tel.: 42/414-368, 20/988-12-45,
20/952-48-43 Fax: 42/310-519

MUSIC CITY Hangszerüzlet

7621 Pécs, Citrom u. 5. Tel.: 72/333-375
Új és használt hangszerek adás-vétele!

ART LAURO HANGSZERTOKOK

2501 Esztergom Pf. 128. Tel.: 33/314-490,
30/986-83-35 Fax: 33/401-371

CORD-ON STÚDIÓ

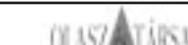
Iskolahegedő
nagy akciója!

1067 Budapest, Szondi u. 15.
Tel.: 31-29-549

SOLTVADKERTI

Hangszerbolt:

6230 Soltvadkert, Bocskai u. 11.
Tel.: 78/481-347

HANGSZER - HANGHORDOZÓK KERESKEDÉSE
3527 Miskolc, Széchenyi út 117.
Tel./fax: 46/505-658, 46/505-659

MUSIC SHOP-RON Hangszerüzlet

IV. László kir. u. 31. Tel.: 0630/9467-136 Fax:
99/312-281 e-mail: musicshop@freemail.c3.hu
musicshop@fullnet.hu,
www.musicshopron.homestead.com

4400 Nyíregyháza, Szabolcs u. 16. Tel./fax: 42/314-188

SAROCK Hangszerbolt

5300 Karcag, Kálmán út 1. Tel.: 0659/300-718
Új és használt hangszerek eladása, bizományba vétele. Részletfizetés, beszámítás.

Új és használt hangszerek adás-vétele. Hangszerek és hangtechnikai eszközök javítása. Hangtechnikai rendszerek telepítése. Kedvező áruválasztás hitel. ZENEOKTATÁS ISKOLÁZOTT, ÜZEMELT ZENÉSZEK VEZETÉSÉVEL!
Miskolc, Andrásy út 15. (Bartók Béla Műv. Ház)
Tel.: 46/370-360, 30/987-45-07

HEVESI Hangszerbolt

5600 Békéscsaba, Jókai út 10-12.
Tel./fax: 66/326-742

VINTAGE '52 Hangszervíz

Budapest XIII. Tátra u. 23/b Tel.: 329-92-41, 20/944-37-70
E-mail: vintage@mail.mav.hu
Gitárak, erőssítők javítása, készítése. Bizományos hangszerek értékesítése! Nyitva: h-p.: 10-18h

ROLAND 5000 Hangszerbolt

5000 Szolnok, Ady E. út 27.
Tel.: 56/377-217

Hangszerüzlet

Csöves erősítő szerviz
1078 István út 32.
Tel.: 322-82-02,
20/9607-605

ÉS A KÖVETKEZŐ?!

Jesus Christ Superstar

Alig néhány hónapja múlt, hogy harminc évvel ezelőtt a zenetörténelem legmeghatározóbb rockoperája, a Jesus Christ Superstar új fejezetet nyitott műfájában. Az évforduló alkalmából újra színpadra állították, áthangszerelték és új szereplőkkel feljátszották. A Rockinform a jubileumi és az eredeti kiadvány, a szövegíró Tim Rice 1971. XII. 11-én a brit New Musical Expressnek adott nyilatkozata és Ian Gillan visszaemlékezése alapján foglalja össze a történeteket.

Legelőször nézzük, kik is voltak a szerzők. Szövegíró a már említett Tim Rice (sz. 1944. XI. 10.) sikertelenül próbálta befejezni jogi tanulmányait, és két év felesleges küszködés után 1966-ban az EMI kiadónál helyezkedett el. Három évvel később már közös produkciós irodát alapított Andrew Lloyd Webber zeneszerzővel, aki 1948. III. 22-én látta meg a napvilágot a londoni College Of Music igazgató fiaként. Később a királynő ösztöndíjával került a Westminster School-ba, majd Oxfordban folytatta tanulmányait.

És most nézzük az eseményeket. Bármelyik történelmi egyházat vesszük is, mindegyik kitartóan ragaszkodik hagyományaihoz, azok bolygatása, 'modernizálása' Isten elleni véteknek számít az egyházatyák szemében. 1962-ben a No.1. pozícióba került, Szent Domonkost elvető dalt éneklő, belga dominikánus apáca komoly megrovásban részesült eme rebellis tettéért, míg Magyarországon az ún. gitáros beat misék borzolták a kedélyeket. Ilyen körülmények között nem véletlen, hogy a brit sajtó megosztott kritikával illette a zenemű témaválasztását. Az 1970. októberében megjelent dupla albumot a mérvadó Melody Maker és a Sunday Times magasztalta, a Disc vegyes érzelmekkel fogadta, a The Observer, valamint a The Guardian támadta. Előbbi Judas énekét Arthur Brown imitációjának tartotta, utalva annak Fire című, 1968-as sikerére, utóbbi egyszerűen unintelligensnek kiáltotta ki. Az érzelmi hullámok magasra csaptak, és miközben 1971. decemberében Amerikában sikerrel állították színpadra, addig Britanniában ez a lehetőség szóba sem került. Márpedig a lemez a korabeli viszonyok között fenomenális eladást produkált. Egy év alatt három és félmillió talált gazdára és mivel dupla LP-ről volt szó, ezzel túlszárnyalta az addigi favorit Seargent Pepper-t (Beatles) is.

A NME sztárriportere, Tony Stewart ekkor faggatta Tim Rice-t a rockopera elmúlt egy évéről. Első kérdése arra vonatkozott, tud-e magyarázatot adni annak példátlan sikerére. A szövegíró szerényen azt válaszolta, hogy nehéz egyértelmű magyarázatot találni, ezért 60, de inkább 90%-ban szerencsének tulajdonítja a lemez nép-

szerűségét. Utólag visszagondolva, bizonyos részeket másképp írtak volna meg szerzőtársával, de összességében elégedett az eredménnyel. A terjedelmes interjúból a legfontosabb témákat közöljük.

- Segítette a lemezeladást az a tény, hogy jeles előadók szerepelnek rajta?

- Úgy vélem, hogy közreműködésük inkább a minőség javára szolgált, persze örültem, hogy olyan zenészekkel dolgozhattam, mint a Grease Band tagsága, na meg Ian Gillan. Ezzel együtt igazad van abban, hogy sokan a nagy nevek miatt vették meg az albumot, jóllehet nem ismertségük alapján választottuk ki a szereplőket. Ezt megelőzően Yvonne Elliman és Murray Head teljesen ismeretlen volt.

- A Superstar már vagy húsz országban totális siker. Gondolod, hogy a téma általánosságá miatt érthette el ezt a státuszt?

- Úgy gondolom, hogy igen, különben egy olyan mélyen vallásos országban, mint Olaszország, ahol ráadásul a szövegét sem értik, hogyan lett volna ennyire népszerű. Én úgy érzem, hogy a darab egyáltalán nem sért vallásos érzületet, és ez a véleményem beigazolódni látszik. Azt is látom, hogy Jézus személye nemzetközileg kedvelt, függetlenül attól, hogy akár hívő vagy, akár nem. Krisztus élete mindenképp hatással van rád, ha más miatt nem, akkor azért, mert az iskolákban mindennapos volt a reggeli ima.

- Mi volt a célotok a Superstar produkcióval?

- Semmiképp nem akartunk téritőként megjelenni, hiszen sem én, sem Webber nem vagyunk vallásosak, nem hiszünk Krisztusban és Istenben, ugyanakkor egyetlen szóval sem vitatnánk mások hitbéli meggyőződését. Ehhez jogunk sem lenne. Mindössze egy jó lemezt akartunk készíteni egy nagyszerű sztoriból, egy nagyszerű emberről, gyakorlati szempontból pedig azt szeretnénk elérni, hogy olyan sikeres legyen, hogy valaki színpadra állítsa.

- Amikor a lemez megjelent, még a BBC is ellenezte. Mi volt a kifogásuk?

- Talán arra gondoltak, hogy egy Billy Graham (prédikátor, aki kb. tíz évvel ezelőtt a Népstadionban is igét hirdetett - Sz. G.) típusú elképzelés, másfelől esetleg attól tartottak, hogy gúnyt űzünk a vallásból. Eddigi tapasztalataink szerint a legtöbb tiltakozó nem is hallotta a lemezt és őszintén remélem, hogy ha majd megteszik, rájönnek, hogy szó sincs rossz ízlésről. Számos egyházi ember már jóval előttünk elindult ebbe az irányba.

- Az ellenállás mintha enyhülne, a Radio Luxembourg teljes egészében leadta az albumot. Minek tulajdonítható ez a változás, miközben mások továbbra is három lépés távolságot tartanak tőle?

- Az elmondottakon kívül kezdetben azt hihették, hogy túl nagy a felhajtás semmiért. Azután meghallgatták a lemezt, és rájöttek, hogy sokkal komolyabb mű, mint amilyennek vélték. Másfelől mindig is lesznek emberek, akik úgy vélik, hogy Krisztus és a rock and roll nem keverhető. Ez persze totális tévedés. Több egyházi hirdető, hogy ha Jézusról nem napjaink terminológiájával szólhatnak, akkor inkább sehogy.

- A Superstar sikere utat nyithat más, vallási tárgyú zeneművek számára is?

- Abban segíti az embereket, hogy Jézusra modern felfogás szerint tekintsenek. Arról szól, hogy Krisztus nagyszerű ember volt, de nem foglal állást abban, hogy Isten létezett-e, vagy sem. Mivel a lemez bevételt hoz számunkra, ezért egyesek nem tartják őszintének az egész megközelítést. Ezek csak azt felejtik el, hogy mi nem a mostanság fellángolt Jézus mozgalmak miatt írtuk a darabot, hanem két évvel ezelőtt, amikor még híre hamva sem volt ennek a vonulatnak.

- Hogy született a koncepció, hiszen említetted, hogy nem vagytok vallásosak?

- Én történetesen két olyan, igen színvonalas suliba jártam, ahol igen erős volt a vallásos nevelés. Webber és én mindig is a színházak számára szerettünk volna írni, miközben a pop műfaj is érdekelt bennünket. Ezt a történetet, mint említettem nem a vallásos érzületű és nem a hitetlen emberek kedvéért írtuk, hanem egyszerűen

magáért a történetért, azért mert Jézus hihetetlen hatással volt mindenkire. Óriási drámai konfliktust láttunk benne.

- Nehéz volt szöveget írni Webber zenéjéhez?

- Fokról fokra haladtunk megbeszélve az egyes jeleneteket, majd Webber megírta a zenét és én pedig hozzáigazítottam a szövegeket. Egyikkel többet bajlódtam, másikkal kevesebbet. A King Herods' Song 20 perc alatt elkészült, míg az I Don't Know How To Love Him nagyon sok időbe tellett.

Eddig a történelmi interjú, amikor a társszerző még álmában nem gondolta, hogy milyen fenomenális visszhangja lesz ennek a rockoperának. Az említett, eredeti lemez mellett kb. egy év múlva elkészült a Broadway musical változata is, természetesen más szereplőkkel. Embere válogatja, kinek melyik tetszik jobban, utóbbi előnyére vált, hogy a filmhez azt használták fel. Nézzük, kik szerepeltek az első albumon! Bár Tim Rice azt nyilatkozta, hogy nem a sztárookra utaztak, a névsor mégis önmagáért beszél. Ian Gillen = Jézus, Mike D'Abo = Heródes (Manfred Mann), John Gustafson = Simon (Quatermass, később Ian Gillan Band), már ekkor sem voltak ismeretlenek, míg a szenzációs hangú Murray Head = Judás (a 80-as években a One Night In Bangkok siker előadója), a Superstar után rövidesen eltűnt Yvonne Elliman = Mária Magdaléna nevére korábban valóban nem lehetett hallani. A zenészek és háttérénekek szintén szupercsapatot képeztek. Tony Ashton, Madeline Bell, Lesley Duncan, Mick Weaver, Chris Spedding és persze Joe Cocker kísérozzenekara, a Geaser Band (Bruce Rowland dobok, Alan Spenner basszus, Henry McCulloch gitár, Neil Hubbard gitár, Peter Robinson billentyűsök, Chris Mercer szaxofon) garantálta a minőséget.

Hogy a most megjelent legújabb színpadi produkció színészei valaha is elérik-e azt a szupersztár státuszt, mint elődeik, meglehetősen kétséges. És ez nem tehetségükön múlik, hiszen zseniális előadókat hallunk ezen a CD-n. Egyedül Heródes megszemélyesítője lóg ki a sorból, a többiek szinte ugyanazt az érzést képesek kiváltani a hallgatóból, mint korábbi, nagynevű elődeik. A Jézust alakító Glenn Carter természetesen képtelen Gillan elementáris erőfű sikításait visszaadni, helyette erőltet falzettbe megy át, aminek így nem ugyanaz a hatása. Ez azonban olyan csekély mértékben befolyásolja az egész megszólalást és drámaiságot, hogy szinte elhanyagolható, ráadásul az új változat egy extra dalt is kapott Mária Magdaléna énekével. A hangszerelés sokat megőrzött az eredetiből, ugyanolyan mozgalmas, változatos, tökéletesen adja vissza azt a drámaiságot, amiről Tim Rice az interjúban beszélt.

Bad Boy

SUGARLOAF Boogie

Meztelenül zenélnék, vízi hullák nevében énekelnek, ökörködnek össze-vissza. Hiába, a Sugarloaf már csak ilyen. Élvezik az életet, nagykanállal habzsolják, és közben folyamatosan újdonságokkal szolgálnak.

Szaby: - Ami ezúttal újdonság, hogy november végén megjelent a "régi új" dupla lemezünk "Re-manga!" címmel, amin rajta van a bemutatkozó "Manga!" albumunk, plusz egy maxi CD, amely a "Ragga II" négy...

- Remixét tartalmazza. Kik követték el ezeket a mixeket?

Szaby: - Egyszerűen barátok. Meg is kerestek minket, meg nekünk is volt tippünk, hogy kit lehetne bevonnunk ebbe a munkába. A The Monothoon Colony például Ákos "Keresem az utam" remix CD-jéről lehet ismerős, a Chino nevezetű srác pedig nem más, mint a roadunk.

Pepe: - Egyébként volt még pluszba több remix is, de tudtuk, hogy mit akarunk, és ahogy meghallgattuk a különféle verziókat, egyből ezeknél maradtunk. Vagyis elmondhatjuk, hogy a legjobbak...

- Kerültek fel az albumra. Direkt a legismertebb, legszágeresebb nótákat, a "Ragga II"-t választottátok erre a célra?

Szaby: - A kiadónk ötlete volt, hogy ebből a nótából csináljunk egy remix lemezt, akárcsak az, hogy a borító az ehhez kapcsolódó meztelen videóklipet tükrözte. És hát ugye ezenkívül a CD-ROM részen rajta van a szóban forgó klip mindkét verziója, plusz tők exkluzív pucér fotók, amikkel a női rajongóknak kedveskedtünk Karácsonyra.

Pepe: - A meztelenkedést amúgy egyszer már elsütöttük, és ennyi. Többet nem fogunk meztelenkedni, az biztos. Valami mást fogunk kitalálni, ennél sokkal...

- Utósebbet. Ahhoz hogyan viszonyultok, hogy a meztelen klip nagyobb sikert aratott, mint a komolyabb, nagyobb költségvetésű változat?

Szaby: - Tényleg, körülbelül nyolcszor kevesebb pénzbe került, mint a rendes klip. Egyébként a rendes videóklip előbb lett forgatva, mint a pucér, csak mivel filmre vették, ezért a laboráns dolgok miatt késett. Mellesleg van egy harmadik klip is erre a "Ragga II"-re, most már lehet látni a Z+-on. Ez "Hambi Club Mix"-ére készült, s a két korábbi klipünkől van összevágva egy...

- Nagyon beteg film. Amúgy miért nem lett volna elég kiadni egy szimpla CD-t?

Pepe: - Szintén a kiadónk javasolta, hogy ne adjunk ki külön maxit, hanem újra, egy teljesen más image-dzsel kiadja a nagylemezt plusz a remixeket is. A cím megmaradt, a manga fejes jelkép is, tehát ez az embereket egyáltalán nem fogja megtéveszteni, egyszerűen csak egy új köntösbe öltöztették ezt a dolgot. Meg ugye az sem mindegy, hogy ez a dupla kiadvány egy CD áráért...

- Szerezhető be. Ha már itt tartunk: Lemezeladások terén mit sikerült produkálnotok a "Manga!"-val?

Szaby: - Tény, hogy szar időben jöttünk ki, március 1-én jelent meg az album, és ez nagyon halott volt piac szempontjából. A nyár amúgy sem nagyon erős, sajnos egy picit megkéstünk a "Ragga II"-vel is klip szinten, mert rádió szinten abszolút működött a dolog. Azt kell, hogy mondjuk: fogynat. Most már hála istennek elindult. Arany és platina lemezt sajnos nem lehet ettől várni, bőségesen örülünk a három-négyezer eladott példánynak is.

Pepe: - Tehát, ha az volt a kérdés, hogy miért így dupla CD-n jött ki, a válasz: az eladás miatt. Nem

jött be annyira az első album, és ezzel még megfeleltük azt, ezzel próbálunk még jobb eladásokat...

- Kicsikarni belőle. De azért csak visszajött a lemezcég belétek fektetett pénze, nem?

Pepe: - Valószínűleg igen, mert akkor már visszajeleztek volna, hogy "Gyerekek kurva nagy gáz van és felejtük el egymást".

Szaby: - Bízik bennünk a kiadó. A Record Express nagyjából leépítette a hazai kiadványait, vagy legalábbis eléggé minimalizálta őket, ám szerencsére mi a Fresh-sel azok közé tartozunk, akikben...

- Hisznek a cégnél. A Blind Myself-es Tóth Gergő rátok húzta a "fiúzenekar" csuklyát, ám ti ezzel mit sem törődve felbukkantatok még az RTL Roadshow-n is...

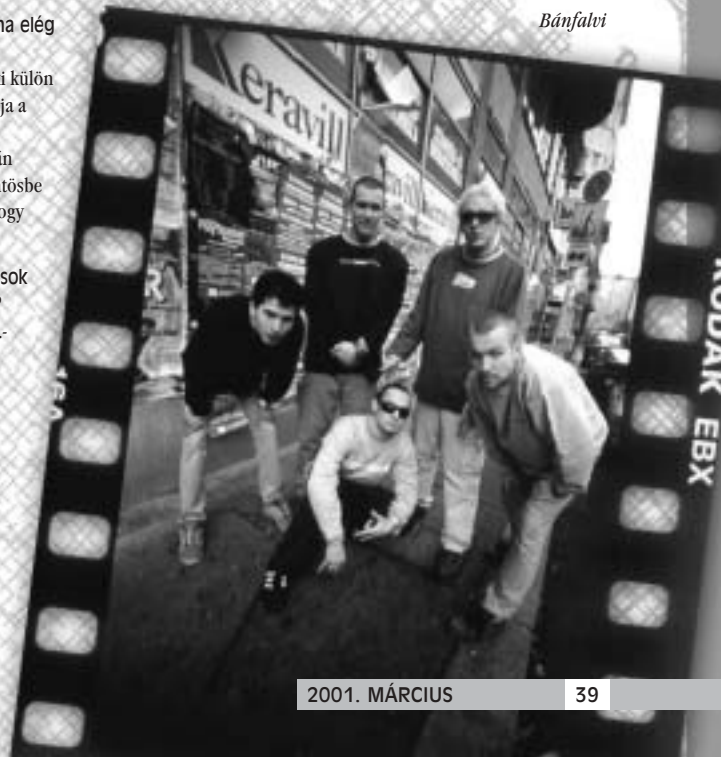
Szaby: - Felvállaljuk azt, hogy mi egy boy band vagyunk.

Pepe: - Persze csak időzójelben, mert mi is fiúzenekar vagyunk, csak mi nem pont olyan zenét játszunk, meg kicsit ilyen "anti-hős feelinget" küldünk. Pontosan arról van szó, hogy nem azt a fajta image-et akarjuk az embereknek adni, mely szerint márha rá kigyúrtan, iszonyú jóképűen lehetsz sztár. Azok, akik eljönnek a koncertjeinkre, ugyanolyan emberek, mint mi, ugyanolyan feelinggel, ugyanazzal a hangulattal. Ám mi szerencsésebb helyzetben vagyunk, mert ebbe a dologba belefogtunk, és csináljuk, sikerült ezzel sikereket elérnünk. Mindenki érhet el sikereket, ha hisz önmagában, és ehhez tényleg nem kell iszonyúan jól kinézni. Egyszerűen mindenki valósítsa meg önmagát - ez a "gonosz boy band feeling" ezt próbálja meg...

- Visszaadni nekik. Az nem okoz gondot számotokra, hogy nem a zenétekkel keltetek feltűnést, hanem az egyéb megnyilvánulásaitokkal?

Pepe: - Egy elsőlemezes bandától mit vársz? Ma már itthon nagyon különlegesnek kell lennie egy csapatnak ahhoz, hogy a zenéjére az első lemeznél az emberek felkapják a fejüket. Meg merem kockáztatni azt a jóslatot, miszerint a harmadik albumunknál hasonló sikerünk lesz, mint Ganxsta Zolee-nak, s egy idő után az emberek rá fognak jönni arra, hogy nem játszunk rossz zenét, és ezt minden beképzeltség nélkül merem állítani.

Bánfalvi

Köztér

Monster

Magnet

David Wyndorf neve egyet jelent a kísérletező, sötét hangzású, füves és pszichedelikus mámorban szállódó space rockkal. Pedig nem számít a stílus keresztapjának, egyszerűen csak zenekarának, a Monster Magnetnek adatott meg az a lehetőség, hogy sikerre vihesse ezt a - korántsem szélesebb rétegek által befogadható - retro muzsikát. Szerencsájuk volt - mondhatnánk.

Diszkográfia:

Monster Magnet (EP) (1990)
 Spine Of God (1991)
 25... Tab (1992)
 Superjudge (1993)
 Dopes To Infinity (1995)
 I Talk To Planets (EP) (1995)
 Powertrip (1998)
 God Says No (2000)

Wyndorf, a szakállas, külsejére nem sokat adó poszt-hippi hosszú ideig kereste saját hangját, próbálkozott erre-arra, elért kisebb sikereket, ám túl nagy jelentőséget nem tulajdonít múltja ezen periódusának. "Tíz éven át más csapatokban játszottam. A Nipple Tankben, az Airport 75-ban és másokban, amiknek fel sem tudom már idézni a nevét. Először a punk bandákat hallgattam, aztán belemerültem a bátyám lemezgyűjteményébe: rákattantam a Hawkwindra, a Stoogesra, az MC5-ra, az Amon Düül II-re, és más pszichedelikus német bandákra." Mérföldkő volt ez az énekes életében, ennek hatására fogalmazódott meg benne a vágy egy önálló, saját bejáratú együttes létrehozására, főleg, hogy 1988-ban elkezdett gitározni. Space rock revivalistának együttesét, a Monster Magnetet a New Jersey-beli Red Bankban alakította meg (itt az éneklésen kívül már gitározott is), John McBain gitárossal, Joe Calendra bőgőssel (a Shock Mommies nevű punk hordából), valamint Jon Kleinman dobossal (ex-The Watch Children). "John egy olyan dobos, aki valójában nem is akar dobos lenni, szívesebben gitározna, és Brian Wilsont meg Beach Boyst hallgat. Nem tudom mi az ördögöt keres a Monster Magnetben! Joe egy igazán szuper szépfiú, egy dögös rock arc, aki kimondottan normális, a jazzt szereti, és nincs nagyon benne a hard rockban. Ed egy totális blues rajongó, aki Leslie Westet, valamint a Mountaint szereti."

Ennek tudatában a banda körvonalazódó irányvonala már korántsem volt annyira egyértelmű, azonban hamar

kialakították saját stílusukat: lebegős, a '70-es évek -spangli - füstös hangulatát idéző muzsikájukkal ("Nem akarjuk a kábítószereket népszerűsíteni, viszont használunk drogokat, és ez nem egy kitalált image. A turnékon nagy segítségünkre vannak, ám otthon sokkal egészségesebb életet élünk.") a korai Black Sabbath-os és Hawkwind-os hagyományokat kívánták követni, hangzásukat pedig melotronnal, sőt orgonával is színesítették. A legnehezebb dolga mégis a kritikusoknak volt, elvégre a megfelelő kalapba nagy kínszenvedés közepette tudták csak bepaszírozni a Monster Magnet zenei világát. Az évek folyamán - divatoktól függően - kikiáltották őket hippi metal előadónak éppúgy, mint egy intelligens grunge rock sounddal próbálkozó társulatnak. Ha tudták volna, hogy valamennyiüknek igaza volt...

Épp ésszel fel nem fogható, elszállós pszichedelikus rockjával éveken keresztül csak Németországban találtak szimpatizánsokra ("Míg New Yorkban ötven ember előtt játszottunk, Németországban tízezres fesztiválokon szerepeltünk főzenekarként...") ezért eleinte korongjaik is kizárólag Európában kerültek kiadásra. Első szerződésüket is Németországban kapták a Glitterhouse kiadónál, később aztán átszerződtek a Caroline-hoz. Közben sokan támadták őket hazájukban azért, mert 1989-es minialbumukról a "Nod Scene"-re keresztelt dal úgy hangzott, mint ha Frank Zappa a Captain Beefhearttal a "Muffin Man"-t játszaná. "Ez baromság. A "Muffin Man"-t nem is ismerem. Annakidején megvolt az első három-négy Zappa LP-m, de az ezek után következőket vacakoknak találtam." Az említett szám - mintegy fricskaként - rákerült a "Spine Of God" lemezükre is. "Az első verzióját tartalmazó anyagunk csak Európában jött ki, a kiadónk, a Caroline még nem is hallotta, mi pedig fel akartuk venni egy új változatát." A Monster Magnet hamarosan azt vette észre, hogy az újságok és úgy egyáltalában a média felvállalták a "Spine Of God" (melynek hátsó borítóján azt hirdették: 'Ez egy sátni, drogos dolog... amit képtelen vagy megérteni') népszerűsítését, azt hirdetve, hogy a Monster Magnet ezzel a munkájával ott folytatja, ahol a St. Vitus a "V"-val félbehagyta a teremést: élesztgették a pszichedelikus zene reneszánszát. A mű hangzása, illetve az azon sorakozó nőtők Wyndorf beteges rögeszméjét tolmácsolták a késői '60-

as évek pszichedeliájának stílusában, zene és kultúra hipnotikus összefonódásával, vegyítve a Hawkwind-féle space-es szertartást az MC5/Black Sabbath-szerű szabályos "gitársortüzekkel", valamint liberális drogos témáikkal. Mindezt pedig átitatta a '90-es évek gyűlölete. A zenekar megragadva a vissza nem térő alkalmat, megállás nélkül turnézott Európában és az Államokban (többek között játszottak '92 tavaszán a Soundgardennel is - nem véletlenül Kim Thayil kedvencei). Röviddel a "Spine Of God" turnéja után, 1992 szeptemberében elvesztették Seattle-be költözött gitárosukat, John McBaint (ő később feltűnt a Hater projektben a Soundgarden ritmusszekciójának oldalán!), de szereztek egy szerződést az A&M-nél. Ebből az egyességből született meg a Monster Magnet következő, első nagykiadós albuma, a "Superjudge". "A '70-es évek elején létezett a Pontiac-nek egy autó típusa, amit The Judge-nak hívtak. Nem volt túl nagy, de 250 mérföld/órával (!) ment, vagyis túl gyors volt, és a kihozatala után két héttel be is szüntették a gyártását."

Az új gitáros, Ed Mundell (ex-Daisycutter) intenzívebbé tette a társulatot, mely space rockjával újra csak tisztelettel adózott a Hawkwind nagysága előtt (ennek legékeesebb bizonyítéka az anyagon hallható Hawkwind feldolgozás, a "Brainstorm" volt). "Az elmúlt időszakban nagyon sokat koncerteztünk, ami tapasztaltabbá tett bennünket, és zeneileg is sokkal jobban ösztöndeztünk." Ezekon kívül újdonságnak számítottak az albumon az olyan indiai csengésű dalok is, mint például a "Cage Around The Sun" vagy a "Black Baloon". "Az érdeklődésem az indiai zene iránt csak fokozódott a múltkorai Európa-turnén, mikor vásároltam egy a '70-es évekből származó elektronikus szitárt. Imádom ezt a hangszert!"

Élő koncertjeik ugyancsak sokat tettek hozzá egyéni kifejezőmódjukhoz, köszönhetően fény- és látványtechnikusuknak, Tim Croninnak. "Tim egy régi barátom. Sokáig a dobosunk volt, ma már a fénytechnikánkért felel." Ezek a fényshow-k és effektek erősen emlékeztettek a '60/'70-es évek hippy előadásaira. "Fontos számunkra, hogy a fellépéseinken megfelelő atmoszférát teremtsünk, és hogy a pszichedelikus effektekkel megtámogassuk a zenénket. Nagyon rá vagyok állva a '60-as évek garázs punkjára, én vagyok a világon a legnagyobb Ramones rajongó, s mindezt sokkal jobban találom, mint bármi mást." Így már bárki megérthette, miért is vállalkoztak arra, hogy összehozzák a '70-es évek rockját a punkkal, a pszichedeliával, közel kerülve a Mudhoney, a Big Chief, a St. Vitus és a Soundgarden törekvéseihöz. "Nem hinném, hogy a Soundgarden vagy a St. Vitus a példaképünk lenne, elvégre ugyanaz a korosztály vagyunk, egyazon hatásokkal és példaképekkel." Mellesleg Wyndorf tartva magát elveihöz, ekkortájt már nem is hallgott metal muzsikákat: "Metalt? Hogyisne! Nem bírom a thrash-t és a death-t. Nem vagyok már tizenhárom vagy tizennégy éves, és a mamám sem akarom ijesztgetni." Akkor inkább már a rajongókat, a felkészületlen zenehallgatókat, s ennek érdekében Európában turnéztak a Paw-val, '94-ben pedig Amerikát járták a Raging Slabbel.

egy együttes, hanem az ő szólóprojektje. "Ezt semmi esetre sem mondanám. Én hozom ugyan az alapötleteket, de a többiek is beleszól a maguk dolgait, ahogy a legjobbnak találják. Ha ez egy szólóprojekt lenne, akkor David Wyndorfnak hívnám és nem Monster Magnetnek. Egyébként legszívesebben csak ülök a kis szobámban, és dalokat szerzek. A zene az életem, többet nyújt, mint bármi más. A komponálás számomra egyfajta terápia; segít feldolgozni a problémáimat."

Amikor a Monster Magnet 1996-ban befejezte világkörűli turnéját, az ajzószerektől megtisztult Dave (akinek unokaöccse, Peter Wyndorf szintén énekel egy New York-i bandában, a The Jibe-ban) egy alapos pihenő után nekilátott a soronkövetkező nagy műnek, melyet "Powertrip"-re keresztelt. Ez a kontinensünkön '98. június 2-án, az Óceán túlsó partján június 16-án kihozott, több mint egymillió példányban elkelt koncept album az "amerikai álom" korrupcióját járta körül, központi témájával pedig a több iránti éhséget válsztotta: több pénz, több szex, több erő. A dalírás periódusának idejére Las Vegasba utazott (ahol az álmok meghalnak), a felvételek viszont Los Angelesben folytak (ahol mindenki valaki más akar lenni). A "Powertrip" Wyndorf legszemélyesebb utazása volt, mindannyiunk legsötétebb impulzusaiiban.

"Elhatároztam, hogy bemerészkedek a bestia gyomrába. Lefoglaltam egy jegyet Las Vegasba, a csődbe jutott amerikai álom szívébe, és bevettem magam egy hotelszobába, tíz mérfölddel a városon kívül. A szobám erkélyéről nézhettem Vegast, olyan volt, akár egy nagy nukleáris napnyugta a messzeségben, és azt mondtam, 'Írok minden nap egy számot, mielőtt bemegek a városba'. Minden egyes nap felkeltem és összeraktam egy dalt, majd be mentem a városba megnézni a meztelen csajokat és mindazokat, akik elvesztették az összes pénzüket. Huszonegy napon át csináltam ezt, és a huszonegyedik nap végén huszonegy nótám volt készen." Miután kiengedte a démonjait Vegasban, a fő dalszerző hazarepült New Jersey-be, és társaival végső formába öntötte irományait. "Minden a spontaneitásról szólt. Egy testes albumot akartam, és nem agyonproducelni, agyonpolírozni az anyagot. Azt akartam, hogy úgy szóljon, mint egy élő felvétel, ami kicsit keményebb annál, amit eddig készítettem." A producer ő maga volt, Matt Hyde (Porno For Pyros) segítségével, s Dave öt különböző keverést fogyasztott el, mire megtalálta Randy Staubot (Metallica).

A "Powertrip" megjelentetését követően felpörögtek az események a társaság körül, szinte nyomon követni is képtelenség a történéseket. Mindenekelőtt csatlakozott hozzájuk Phil Caivano gitáros (ex-Shrapnel, Blitzspeer). "Phil azután jött, hogy felvettük a "Powertrip"-et, meg a hozzá tartozó első videoklipet a "Space Lords"-hoz, ezért legelőször a "See You In Hell" klipjében mutatkozott be hivatalosan, illetve abban a számban játszott elsőként, amit egy heavy metal filmzenealbumhoz, a "Silver Future"-höz rögzítettünk. Illetve már ő pengetett a "Nativity In Black II" című Black Sabbath Emlékalbumon, az "Into The Void" feldolgozásában is." Az ilyen, és ehhez hasonló felkérésekben amúgy sem szenvedtek hiányt, hiszen Wyndorf a God Lives Underwater-ös Jeff Turzo-val átgondolta a Depeche Mode

Folytatás a következő oldalon.

Monster Magnet

Folytatás az előző oldalról.

"Black Celebration"-jét a "For The Masses" Emlékalbumra, sőt egy rakás filmzenealbumról is visszaköszöntek: a "Childsplay IV (The Bride Of Chucky)"-ról a "See You In Hell"-lel, a "Varsity Blues"-ről az MC5 klasszikusának, a "Kick Out The Jams"-nek átiratával, a "The Matrix"-ről a "Look To Your Orb For The Warning"-gal, a "The Crow III - Salvation"-ról a - nem lemezes - "Big God"-dal (ezt még a "Powertrip" felvételeikről rögzítették, s rajta volt az említett album japán verzióján). Ezenkívül ott feszítettek a "Heavy Metal F.A.K.K. II"-n a vadonatúj "Silver Future"-rel.

Mivel ezek a vállalkozások sok idejüket nem vették el, folyamatosan utazgattak koncertteremről-koncertteremre, hol a Clutch-csal, hol Rob Zombie-val, és sohasem unatkoztak. 1998. november 8-án példának okáért a rendőrök letartóztatták huszonhat éves lányrajongójukat, Marianne Cox-ot, aki Magneték koncertje alatt felmászott a színpadra és topless táncot mutatott be... Még ennél is több élménnyel gazdagodtak az 1999-es amerikai portyájukon ("Rock Is Dead Tour") a Marilyn Mansonnal és a Hole-lal. Innen rögtön átjelentkeztek a Metallica turnéjára, melynek során nálunk is tiszteletüket tették, s ha még ez sem lenne elég, az Iron Maiden amerikai koncertsorozatán is ők nyitottak, és nem hagyták ki a 2000-es nyári Ozzfest utazó cirkuszát sem. Aztán október 23-án adtak egy titkos koncertet New Jersey-ben Nick Fury's Phantom Eye álnéven, egy vendég billentyűssel.

Ezen kívül egyes tagoknak még arra is maradt energiája, hogy projektjezzek egy kicsit. Ed Mundell eddig két lemezt is készített Atomic Bitchwax nevezetű alkalmi társulásával (második hanghordozójuk, a "II" 2000 nyarán került a boltokba), Kleiman és Cronin másik bandája The Ribeye Brothers névre hallgatott, bemutatkozó albumuk pedig "If I Had A Horse"-ra. Ez alatt a Monster gitáros Phil Caivano a New Jersey-i punk 'n' roll csapat, az Electric Frankenstein "Don't Touch Me, I'm Electric!" korongját producelte.

Az aktuális Monster Magnet albumot, a "God Says No"-t egy vancouveri stúdió mélyén rakták össze a "Powertrip"-en is közreműködő Matt Hyde és Randy Staub producerekkel ("A lemezt Vietnámban akartam megírni, de az anyab.szók nem akartak beengedni!" - maradt tehát New Jersey...), a keverést pedig Alan Moulder végezte Londonban. 2000. október 16-án jelentették meg az ehhez tartozó legelső kislemezt, a "Dracula 2000" filmzenealbumra is beválasztott "Heads Explode"-ot (ezen helyet kapott még a Stooges "1970"-jének feldolgozása is, valamint a "Leapin' Lizard" daluk). Maga a nagylemez Európában október 30-án került kereskedelmi forgalomba, az Államokban viszont csak 2001. február 13-án. "Úgy érzem, hogy ezúttal pszichedelikusabb, elszállósabb számokat komponáltam, olyanokat, amik folytatják ezt a rockos dologot, ugyanakkor sokkal örültebbek is. A megszólalás is teljesen más, mert Phil Caivano sok korábban általam játszott gitárrészt vett át, illetve van néhány erős billentyű és több az éneklős téma is. Minden összejött." A "God Says No" felvételei alatt egyébként ős rock and rollistáink négy extra irományt is szalagra vettek, melyek az elkövetkezendő kislemezek B oldalain lesznek majd hozzáférhetőek. Ilyen a már fellemlégetett Stooges "1970"-jének átirata, valamint az akusztikus "Leapin' Lizard". Ezenfelül átgondolták a Union Carbide Production "I Want More"-ját is, meg ott van még a "Slut Machine" címre hallgató alkotásuk a '60-as évek közepének garázs punk hatásával. S a teljesség kedvéért ejtsünk szót arról is, miszerint a "God Says No" album két különböző verzióban kering Európában: az európai változaton egy bónusz szám ("Silver Future") lelhető fel, míg az angol kiadás ezenkívül tartalmazza extra bónuszként az "I Want More"-t is. Van, akik megengedhetik maguknak az efféle luxust...

Az egészségre káros, nihilista és tabukat áthágó punk 'n' roll brigád, a Junkies újra szabadjára engedte fantáziáját. Komoly és alapos előkészületek után végre formába öntötték legújabb művüket, az „Sx7”-et, mely sorrendben már az ötödik albumuk. Így rohanna az idő? Barbaró Attila gitáros/énekes ugyanaz maradt, legalábbis a szavaiból ez derült ki.

- Töredelmesen bevalom, hogy mivel az új albumotok körüli történeteket sikerült a legnagyobb titokban tartanotok, még informátoraink sem tudtak meg semmit az „Sx7”-tel kapcsolatban. Most, közeledve a megjelenéshez, mit érdemes tudni a nagy műről?

Barbaró Attila: - Március 26-án jelenik meg „Sx7” címmel, tizennégy új dallal (dedikálás szintén ezen a napon, Bp.-en a Violin hang- lemezboltban). Ezek között szerepel egy francia szám feldolgozása is - amit már régebben játszottuk a koncertjeinken -, erre írtam magyar szöveget, és ezt én énekelem. Ezenkívül van egy Riki (Church - basszusgitár - B.Á.) által énekelt angol nyelvű nóta is az anyagon, ami összességében keményebb a „Tabu”-nál. Lassú tétel nincs rajta, a szövegvilága pedig körülbelül ugyanaz, mint ami eddig is...

- Megszokható volt a Junkiestől. Előfordulhat, hogy tévedek, de nekem úgy tűnik, mintha a „Tabu” nem lett volna annyira sikeres, mint elődje. Van ebben valami igazság?

Attila: - Eladások terén tény, hogy valamennyivel a „Nihil” mögött kullog, de a meglepetést követő második évben még a „Nihil”-ből is „csak” öt-hatezer körüli példányszám fogyott, annyi, amennyinél most a „Tabu” tart. Akik a „Tabu” kijövételekor ismertek meg minket, azoknak az a kedvenc Junkies lemezünk, azonban a bennünket régebből ismerőknek szintén megoszlik a véleménye: vannak, akik a „Káros az egészségre”-t szeretik, mások a „Nihil”-t, megint mások a „Tabu”-t. Így visszanézve, a „Tabu” talán kicsit lazábbra sikeredett az elődjénél. Ilyen szempontból az „Sx7” a „Nihil”-re emlékeztet, hiszen akadnak rajta atomgyors szerzemények is, illetve...

- Hangzás terén is keményebb. Ha már szóba hoztad, itthon milyen eladásokat tudtok produkálni?

Attila: - Konkrét adatokat mondok: a „Nihil”-ből nyolcezer felett fogyott, míg a „Tabu” ötezer körülírt, továbbá a „Káros az egészségre” is öt-hatezer...

- Között valahol féltúton. A „Tabu” ellen szól az is, hogy bár Közép-Európa egyik legprofesszionálisabb stúdiójában, az Akváriumban vették fel, ennek ellenére mégsem volt topon megszólalás terén...

Attila: - Az csak egy dolog, hogy ott van az a stúdió, ahhoz kell egy megfelelő ember is, aki ki tud hozni belőle valamit. Tudni kell, hogy mi voltunk ott az első - élesben menő - produkció, és igazából még a technikusok sem voltak a helyzet magaslatán. Az „Sx7”-et ugyanitt vettük fel, s úgy érzem, hogy ez alkalommal sokkal jobb lett az album hangzása, mellesleg most egy német sráccal, Bernard Hahnnal dolgoztunk (lásd és halld még a Heaven Street Seven, a Pablo Hunny vagy a Kispál és a Borz anyagait! - B.Á.), aki közben Németországban munkálkodott, és ezért volt is egy kis szünetünk, mert haza kellett mennie...

- Megcsinálnia otthon is egy lemezt. Mely tételeket lehetne kiemelni a friss alkotásotokról?

Junkies

Jők, de nem használhatóak

Attila: - Megszületett például a valaha írt legrövidebb és leggyorsabb számunk, a negyvenöt másodperces „Hang a fejemben”. Amúgy meglehetősen egységes lett az összes dal. Az első videóklip a „Félbe tépve”-c. szerzeményünkre készül majd el, amit – mivel egész ősszel játszottunk a fellépéseinkre – már ismerhet a közönség. A másik klipet arra a bizonyos francia feldolgozásra, a „Rám mámor vár”-ra tervezzük. Amikor kicsik voltunk - a '80-as évek elején - egy Plastic Bertrand nevű faszí játszott a igazi gumipunk darabot, s nagyon nagy kedvencem volt, így jött az ötlet, hogy némileg bedurvítsuk. Aztán, mivel Riki tők jó szövegeket ír angolul – neki inkább az az anyanyelve, és ezeket nem nagyon tudjuk felhasználni -, ezért azt gondoltuk, hogy egyszer hadd élhesse ki magát szövegíróként és énekesként egyaránt, tehát adtunk neki is...

- Egy esélyt. Ezúttal hogyan folyt a dalszerzés?

Attila: - Az ötleteket mindenki gyűjtötte a két album közötti időszakban, utána decemberben nekiálltunk összerakni a számokat. Viszont most úgy dolgoztunk, hogy volt egy kis nyolcsávós házi stúdió, s mindenki annak a segítségével öntötte formába az ötleteit, hogy eleve úgy mutathassuk meg a többieknek. Így már eleve tudták, hogy miről van szó. A végső formáját pedig valamennyi nóta úgy nyerte el, hogy együtt, közösen pakoltuk össze azokat, vagyis még változtak, elvégre mindenki beletette...

- A saját ötleteit. Zeneileg eszközöltetek radikális változtatásokat? Bár ez nem igazán jellemző rátok...

Attila: - Alapjában véve marad ez a punk 'n' rollos irány, - mint már utaltam rá - inkább a hangzás terén vannak változások, mert ugye azért az ember fejlődik, tapasztalatokat szerez az évek során, főleg, hogy ha van közben alkalma stúdióban is dolgozni. Állandóan jobbat szeretnének kihozni az anyagainkból, s remélem, hogy olyanra sikerült ez az album, hogy nincs túl nagy különbség közte...

- Egy külföldi hanghordozó között. Voltak elképzeléseitek a hangzást illetően, vagy egy az egyben rábízátok ezt a dolgot Bernard Hahnra?

Attila: - Az előző lemezről azt hiányoltuk, hogy a dob nem volt ütős. Na most az „Sx7”-nél ez azért is sikerült eleve jobban, mert Bernie is egy dobos, és külön hozott például pergőt, cineket, szóval nagyon odafigyelt a dobhangzásra. Mellesleg az új dobosunk, Bálint is sokkal inkább olyan stílusban játszik, ami a mi zenénkhez illik. Miki, az elődje valamivel lágyabban játszott, nem volt valódi rockdobos. Továbbá a „Tabu”-nál még normális erősítőm sem volt, ott a stúdióban kellett kitalálni a gitárhangzást, de ehhez azonban hetek vagy hónapok szükségeltettek volna. Most már ez is adott volt. Végre a saját - bevált - cuccomon tudtam felvenni a részeimet, amin...

- Már két éve játszol. A doboscsere miatt került sor?

Attila: - Azért váltunk meg Németh Mikitől, mert úgy éreztük, hogy emberileg nem illeszkedett be a csapatba, és a játéka sem volt olyan, amilyen nekünk megfelelt volna. Ő is nagyon jó dobos volt, csak lágyabban ütötte meg a bőrt, nekünk meg olyan valaki kellett, aki tényleg odaszó, s ezért döntöttünk úgy, hogy keresünk egy megfelelőbb zeneszt. Körbenéztünk, hogy mik a lehetőségek, felhívtuk Tobola Csabát, aki a Kőbányai Zeneiskolában tanít, megkérdeztük, hogy nem tud-e valakit, elmondtuk, hogy mik az elvárásaink, s ő javasolta Bonyhádi Bálintot. Összejöttünk vele, kipróbáltuk, és úgy határoztunk, hogy megpróbáljuk vele. Ez idáig úgy néz ki, hogy nagyon jól döntöttünk, mert már emberileg is sokkal jobban...

- Beilleszkedett, mint Miki. Nem szorosan idetartozó kérdés, de melyik a legkedvesebb Junkies albumod az öt közül?

Attila: - Nekem most az új, de ezzel mindig így vagyok. Majd tíz év múl-

va kérdezd meg, hogy akkor mit mondok! Mikor a „Tabu” készen lett, akkor az volt a kedvencem, aztán leülepedtek a dolgok. Egyébként nem nagyon szoktam hallgatni a...

- Saját korongjaidat. Akkor milyen zenék fordulnak meg a lejátszódban mostanában?

Attila: - Wildhearts, Backyard Babies, Ramones, Monster Magnet, ilyesmi. De voltunk kint Rikivel a Marilyn Manson koncerten is Bécsben. Nagyon jók voltak, teljesen profik, de a spontán feelinget hiányoltam belőlük. Felejthetetlen buli volt, de nem biztos, hogy ez lesz életem legnagyobb koncertélménye. Mindenesetre...

- Megérte kimenni. Az image-etek amúgy mennyire lehet hatással a sikereitek-re?

Attila: - Nem tudom. Elég radikális az image-ünk, ez most az új lemezen sem lesz más képp, bár talán valamelyest visszavettünk belőle a „Tabu”-hoz képest. Hát ez már hozzánk tartozik... Van, aki például emiatt nem hallgatja meg a zenénket sem, mert egyszerűen nem tetszik neki, ahogy kinézünk, más meg azért hallgatja meg, mert tetszünk neki. Ez teljesen nézőpont kérdése, igazából az a lényeg, hogy...

- A zene milyen. Az „MTI jelentése szerint” énekesetek, Szekeres 'Majom' András kint járt Finnországban. Milyen célból?

Attila: - A faterja odakint dolgozik, egyébként az anyukája meg orosz, Szentpétervárra való, és most a barátnőjével - kilátogatott a szüleihez egy hétre. Először Finnországba mentek, utána pedig... Szentpétervárra. András mellesleg felbukkan egy teljesen más stílusú saját írományával, az „Erdő (Milk)”-kel a Hiperkarma bemutatkozó albumán is.

Te személy szerint mit szólna ehhez a szárnypróbálgatásához?

Attila: - Nekem tetszik az a nóta, ismerem a többi számait is, mert ezeket folyamatosan írogatja, s valamikor a jövőben ki is akar adni egy saját szólóalbumot. Mivel ez tényleg egy más stílus, a Junkiesba nem nagyon férne bele, azonban írt egy dalt, a „Jó vagyok, de nem használható”-t a Junkies számára is, ez teljesen beleillik a képbe, egyáltalán...

- Nem lóg ki a sorból. És ugye a turné sem hiányozhat a Junkies életéből?

Attila: - Április 11-én indul a turnénk, először egy szlovák körrel kezdünk, ott négy állomás lesz a Zero-G-vel és a Disco Express-szel Felvidék Tour fedőnév alatt. Utána pedig folytatjuk itt Magyarországon, a lemezbemutató koncertünk május 11-én lesz a Petőfi Csarnokban a Bomberrel. A heti két buli az a minimum, folyamatosan játszunk, úgy, mint általában, nyáron pedig megint lesz Sörkert a PeCsában.

B.falvi Ákos +

Paya

Carmen

"Mindig is egy ösztönzenekar voltunk..."

Kevesen láttak esélyt a Carmen feltámadására, újbóli erőre kapására, de a természet törvényeit meghazudtolva mégis bekövetkezett az, amiben azért titkon reménykedtünk. Véget ért a kiadó nélkülség és a tagcserék időszaka, itt van a "Vitamin-C", a Carmen egészséges, harmadik albuma, s minderről az élete pozitív szakaszát élő énekes, az alapító tag, Szizsó számolt be.

- Közelítsünk távolabbról a "Vitamin-C" felé! Az utóbbi időben gyakran léptetek fel a Pokolgéppel, ahol korábbi dobosotok Szilágyi Ede és alapítótársad Pintér Csaba (basszusgitar) zenélnék. Milyen érzés egy másik zenekarban látni őket?

Szizsó: - Számomra nem bírt túl nagy jelentőséggel, de Pinyőnek, furcsa érzés volt, hogy egy színpadon játszunk. A szavai meg a viselkedése alapján úgy érzem, hogy neki a Carmen még mindig jobban szívügye, mint a Pokolgép. Lehet, hogy ezt ők megcáfolnák, de ne felejtjük el, hogy vele együtt alapítottam a Carment. Anakidején ő inkább emberi dolgok miatt ment el, nem jött ki Endy-vel, illetve azt mondta, hogy nem lát perspektívát a továbblépésben. Emberileg tehát egyáltalán nincs gond köztünk. Olyannyira nincs, hogy Pinyő is, Ede is játszott a lemezbemutató koncertünkön, illetve gitározott Weisz Laci is, aki szintén szerepelt az eredeti Carmen felállásban.

- Én még mindig ott tartok, hogy néhány éve megtagadtátok a metal zenét...

Szizsó: - Soha nem tagadtuk meg, csak azt mondtam, hogy nincs jövője, ez a zene soha nem lesz olyan népszerű, mint ezelőtt tíz évvel. Hiába állítják, hogy jön vissza, már soha nem lesz olyan, mint tíz vagy húsz évvel ezelőtt. Már más a felállás. Annyira széttagolódtak a zenei műfajok, annyi zenekar van, hogy világviszonylatban sincsenek akkora durranások, mint a Guns N' Roses vagy a Metallica idejében. Persze lehet, hogy tévedek, hiszen nem vagyok már benne annyira, nem köt le úgy,

mint korábban. Ma már nekem is ott van a gyerekelem, a családom, a boltom, szóval az együttes tényleg az utolsó dolog. Viszont szeretem csinálni, mert ha nem szeretném, akkor már rég abbahagytam volna, nem görcsölök végig négy évet. Visszatérve a kérdésre, a heavy metal szót nem szeretem. Nekem a heavy metal mindig a Pokolgépet és az Ossiant meg a Helloween-t jelentette, s úgy érzem, hogy mi soha nem játszottunk heavy metalt.

- Első éveiben a Carmen bluesos hard rock zenét játszott. Hogyan jutottatok el a mai zenétekig?

Szizsó: - Egyszerűen változol a korról, valamilyen szín-

ten az ember formálódik, mindig más zenéket hallgat, más van rá hatással, valahol mindig egy kicsit mást szeretnél csinálni, de aztán végül is kifelé ez nem mindig érezhető. Lehet, hogy egy külső hallgatónak nem jelent akkora változást a "Vitamin-C", lehet, hogy csak mi érezzük azt, hogy teljesen más nótákat írtunk.

- Mit értesz változás alatt?

Szizsó: - A szövegek terén nagyon sokat formálódottunk, az újak sokkal érettebbek. Zeneileg ugyanez a helyzet. Nem tudom, merre tartunk, nincsenek konkrét terveink, elvégre mindig is egy ösztönzenekar voltunk, azt játszottuk, ami jött belőlünk.

- Valahol furcsa az a lépésetek, hogy az új hanghordozó lágyabb, rádióbarátabb szerzeményeit egy külön maxin is meg akarjátok jelentetni...

Szizsó: - Azért akarunk maxit, hogy játsszák már azokat a szájbab.szott számokat a rádiókban, mert akkor meg minek csinálja az ember? Egyébként megint nagyon lelkes vagyok, tőkre örülök, hogy újra járunk tévékbe és rádiókba, továbbá most érzem magam a pályafutásom csúcán. Nem akarok nagy szavakat használni, de úgy érzem, hogy most énekelek életemben a legjobban, kicsit másképp látom az életet. Lefogytam tizenkét kilót, gyúrok egy éve, futok, korcsolyázok, ott a gyerekelem, imádom a családomat, tehát most k.r.vára jól érzem magam a bőrömben. Rádásul emberileg a Carmen is rendkívül jó, imádok együtt zenélni a többiekkel, pláne, hogy közben Neményi Csaba is beszállt hozzánk.

- Ezek után már csak arra lenné kíváncsi, hogy van-e jövője a Carmennek?

Szizsó: - A f.s.z tudja. Végül is pozitívak a visszajelzések, mert a legyártott lemezek elég jól elfogyogattak. Aki megvette és meghallgatta a "Vitamin-C"-t, az rosszat nem mondott rá. Sok mindent lehet erre az albumra

Rémember, Eleven

A régen esedékes első album előtt álló Rémemberek nyakukba vették az országot, hogy ne essenek ki a gyakorlatból, meg a köztudatból. Népszerűsíteni kívánták egy kicsit régebbi számaikat, s hanyagolták a lemezes dalokat, mondván fogják még elégszer játszani, a megjelenést követő turnén. "Szeret habozni az, ki roppant műbe fog" - már Szophoklész is ráérezett.

A kazincbarcikai **Eleven**nel az elmúlt két hétben talán már a kelletnél is többször találkoztam, s mivel még a múltkor koncertjük is frissen élt emlékezetemben, túl sok újdonsággal nem tudtak szolgálni. Hozták eleven, energikus formájukat, élvezték a hazai pálya által nyújtott előnyöket, s megmozgatták némileg a nem túl nagyszámú (negyven-ötven fő) közönséget. Programjuk közel megegyezett a múltkorival, a főlényben lévő saját szerzemények mellett elhangzottak a jól ismert feldolgozások (Red Hot Chili Peppers, Beatles), s zenéjük is megmaradt ugyanannak a kiforró félben lévő funky-s rocknak, amit már megismerhettünk. De legálább hangzás terén nem érhetette szó a ház elejét.

Rémemberek meglehetősen régen jártak már ebben a régióban, így akár ki is éhezhetett volna rájuk a "nézősereg", ha nem szelédnek szét az Eleven műsora után. Merthogy ez történt: az amúgy sem népes létszám hamarosan tíz-tizenöt főre fogyatkozott... Valószínűleg a teljes (általom még teljesebben érthetetlen) érdektelenség vezetett ehhez a végkifejlethez, nem pedig arról volt szó, hogy a rémes négyes elriasztotta volna sajátos hangulatú muzsikájával a koncertlátogatókat. Így tehát csak egy maroknyi, de annál kitartóbb társaság élvezhette az emlékezetes műsort, amin a legkevésbé sem érződött az együttes elkedvetlenedése. Csuklóból nyomták az évek folyamán már jócskán begyakorolt tételeiket, melyek között jónéhány ismerős darab is visszaköszönt. Mint már mondtam volt, aktuális első albumukról csak két nótát tűztek műsorra: a videoklipet "Jó apámnak"-ot illetve a már régebbi motorosnak számító "Needless"-t. Az összes többi "szakál-

mondani, csak azt nem, hogy szar.

- Most, hogy mondom, nekem is feltűnt, hogy az énektémáid sokkal erőteljesebbek és igényesebbek.

Sziszó: - Mindig is tudtam így énekelni, sőt szeretnék még "igyebbül". Ez nem azt jelenti, hogy mekkora király vagyok, hanem egyszerűen minden egyes albumon szeretnék még jobban, még igényesebb dolgokat produkálni. A "Vitamin-C"-ben az is benne van, hogy megmutattuk: tudunk mást is csinálni.

- Mennyire volt nehéz kiadót találotok ezzel a bejáratott névvel?

Sziszó: - Egyáltalán nem volt nehéz. A Nephilim Records főnöke, Misi rögtön azt mondta, hogy kiadja, de hát ő sok mindent kiad, ez alapján nem lehet lemérni a dolgot. Egy multinacionális kiadóhoz, pedig eleve nem akartunk újra leszerződni, elég volt abból egyszer.

- Olyan rossz tapasztalatokat szereztek az első két anyagotokkal kapcsolatban?

Sziszó: - Persze, azért tartunk itt. Ha annakidején a PolyGram kicsit pörgeti a zenekart, akkor nyilván nem jutunk el oda, hogy mindenki elmegy, meg tele lesz a tőke az egész. Akkor nem csinálták sztárt belőlünk... bár nem is tudom, hogy mennyire lehetett volna egy rockbandából. Ha megnézzük a stílusokat, a rockzenén belül csak egy-két működőképes csapat van - működésnek azt nevezzem, amikor például a Tankcsapdára háromszor elmennek a PeCsába és be kell zárni a kapukat. Ha elmegyünk egy klubba és ott vannak ötvenen vagy nyolcvan, az löf.sz.

- Tény, hogy sokat változott a szemlélet az elmúlt néhány évben. Nincsenek esetleg más irányú terveid is?

Sziszó: - Szeretnék lazább dalokat is játszani. Lehet, hogy össze kellene hoznom egy másik bandát is, ez soha nem késő. Például a Spin Doctors zenéje nekem k.r.vára tetszik. Laza, abszolút jókedvű muzsika, ilyen érezd jól magad típusú. Vagy az INXS is mindig tetszett. Ilyesmit is szívesen csinálnék. Ebből kifolyólag még bármi lehet a következő Carmen albumból is. Ha úgy vesszük a "Vitamin-C" is egy ötven százalékos mű: ötven százalékig keményebb, ötven százalékig lazább. Azonban nagyon kemény zenét, olyat, mint a Pantera vagy a Machine Head, már nem szeretnék játszani. Nem esne már jól, nincs már bennem az a fajta dolog. Most más esne jól.

Bánfalvi Ákos

Ias" adalék volt, feldolgozások Jimi Hendrix nagymestertől és a Red Hot Chili Peppers funk intenzitásától, valamint a korábbi antilágereik. Szinte egytől-egytől valamennyi csodálatot váltott ki mindannyiunktól, feltétel nélkül adtuk át magunkat az erősen pszichedelizáló, kellőképpen elvont irományoknak, a stílusos improvizációknak. Nem egykönnyen emészthető zene a Rémemberé, elengedhetetlen hozzá az agy, mégis megtalálják az utat a befogadóhoz, köszönhetően sikeres receptjüknek. Ebből nem hiányoznak sem az alternatív törekvések, sem a hip-hopos, rockos, vagy éppen funkos megoldások. Továbbra sem tudok jobbat, mint a Jane's Addiction és Jimi Hendrix hibridjének nevezni ezt a világot. Ráadásul élőben a "rémes dalok" még jobban eladhatóak a látványos mozgáskultúrával körítve (a basszeres Áron agyament grimaszait és beállításait nyugodtan taníthatná, kamatoztathatná az "Erika Szi - Robi Fú Densz Szkulban!"). Egyéniség mind a négy tag: Fibula az elvont, flegma kis manó, szemébe húzott sapkájával, Jero a magába fordult, elszállt gitárvirtuóz, Geiger pedig az izgó-mozgó, extravagáns dob mágus. Ha még azt is hozzávesszük, hogy - lemezükkel ellentétben - fellépéseiken a társulat nem alkalmaz sampleket és más elektronikai vívmányokat, rá kell ébrednünk arra is, miszerint emiatt sokkal nyersebbek, direktebbek, s ez sosem hátrány. Sok ilyen rém kedves koncertet!

Bánfalvi

Egy rém kedves koncert

Egressy
Művelődési Ház
Kazincbarcika,
2001. január 2.

IRON MAIDEN
EST
IRON MAIDEN
BOZSIK PATRIK, CSERFALVI ZOLTÁN PRESENTS
BOZSIK PATRIK, CSERFALVI "TÓFI" ZOLTÁN, BEVIZ MINÁLY, BOROS BÉLA, URBÁN GÁBOR
SZTÁRVENDÉGEK:
KALAPÁCS JÓZSI, RUDÁN JOE, MARÓTHY ZOLTÁN
ÉS MEG SOKAN MÁSON
TÁMOGATÓINK:
Jegyek a helyszínen kaphatók
Kapunyitás: 19 óra, Koncertkezdés: 20 óra
IRON MAIDEN ereklyék kiállítása
TÁMOGATÓINK:
HAMK FOLKLOREKTER
E-klub 2001. ÁPRILIS 1.
www.extra.hu/ironmaiden

V. DENEVÉR STÚDIÓ
TEHETSÉGGYŰJTŐ FESZTIVÁL
2001. JÚNIUS 1-2-3.
AMÉRIKA HANGSTÚDIÓ
TÁMOGATÁSÁVAL
DÍJAK TÖBB MINT 1.000.000,-FT ÉRTÉKBEN !!!
Jelentkezési határidő: 2001. május 10.
Tájékoztató, jelentkezési lap: Cserfalvi Zoltán 20/9556-439, 56/344-307
Cím: Denevér Hangstúdió Bt., 5000 Szolnok Ady Endre út 27.
e-mail: deneverstudio@matavnet.hu WEB: http://www.deneverstudio.hu
A koncertek 19 órakor kezdődnek!
VASÚTAS MŰVELŐDÉSI KÖZPONT, Millenáris Vasúti Klub (Szolnok, Nádori út 1-3.)
TANKCSAPDA PANKSAPKA!
KISS FOREVER DANDY IRON MAIDEN
Bokolcsepp Nottingham
Támogatóink:
METAL HAMMER ROCK GYÉMÁNTOK POLITON SHOCK!
ZENESZMAGAZIN ROCKKINFORUM

Eredetileg félhítre volt meghirdetve a buli, de - nem kizárt, hogy szándékosan - csúszott a program, ezért lényegében mindenki bejuthatott a csarnokba, mire a nyitobanda elfoglalta a helyet a színpadon. Innentől kezdve viszont percnyi pontossággal zajlottak az események...

Fél nyolc előtt öt perccel kezdte műsorát az ezúttal egy szintissel is kiegészült Freedom Call. Ez a csapat eddig két albummal és egy EP-vel büszkélkedhet, ám nem kezdő muzikusok alkotják a csapatot, hisz' az egyik alapító tag, Daniel Zimmermann neve, pl. a Gamma Ray és az Iron Savior kapcsán is ismerős lehet sokak számára. Valószínűleg nem véletlenül lettek a negyvenhárom éves "Renegade World Crusade 2001" elnevezésű Európa-túrné vendégei, hisz muzsikájuk műfaját tekintve tökéletesen illeszkedik a Hammerfall világához. Ezen az estén hat szám (pl. Freedom Call, Shine On stb.) erejéig melegítették az amúgy igen lelkes magyar közönséget, és láthatóan jól érezték magukat a színpadon. A hangzás a kezdeti kisebb aránytalanságoktól eltekintve jó volt, minden hangszer tisztán és erőteljesen szólt, Chris Bay (gitáros-énekes) éneke is meggyőző volt, emellett a kórusok - a másik gitáros, Sascha Gerstner valamint a szinte végig egyhelyben álló basszista, Ilker Ersin jóvoltából - is a helyükön voltak...

Huszonöt perc játék után vonult le a színpadról a Freedom Call, és a meglepően rövid - mindössze negyedórás - átszerelés alatt megnézttem milyen ereklyékhez juthattak hozzá a rajongók a helyszínen. A

pó, már-már áriázós éneket. Nyugodt szívvel állíthatom, hogy "lemezminőségben" énekelt, ám a magasságokat nem vitte túlzásba, mindent a megfelelő helyen és mennyiségben adott elő. Hamarosan túléstünk a tagok bemutatásán, és előkerült egy lángoló kard is, ami látványnak nem volt utolsó. Mindent egybevéve a frontember helyzete magaslatán állt, tökéletesen kommunikált a közönséggel és irányította a bulit. A nem virtuózok, inkább az ízes játékra törekvő Edward Pursino egy idő után akusztikus gitárra váltott, ezzel - és David nagyszerű énekével - egy csapásra meghitt hangulatot varázolt a csarnokba, majd - ismét "villanygitárt" akasztva a nyakába - a brutálisan berobbantó "The Burning of Rome (Cry for Pompeii)"-vel szinte meglepetésszerűen véget is ért azt est legjobb produkciója.

Az ismételt rövid átszerelés után nagy vehemenciával, majdnem minden mozdulatot, kidolgozva, az új album nyitó dalát elővezetve kezdte vérbeli metal műsorát a Hammerfall. A háttérben égő fáklyákkal megtűzdelve egy középkori vár elemei álltak, ennek szerves része volt a dobogó, amelyen a négy(!)lábdobos dobszerekó terpeszkedett. Villództak a fények, dübörögtek a gitárok, gyomorszájba vágott a dob, dörmögött basszus, süvöltött az ének, a kb. ezeröt száz főnyi közönség pedig egy csapásra őrzöngésbe csapott át. Egyenlő arányban eloszta csendültek fel dalok mindegyik albumukról, bár érdekes módon, a helyszínen többekben az a benyomás alakult ki, mintha nem kapott volna megfelelő hangsúlyt a friss, "Renegade" c. korong.

A svéd csapat minden tagja kivette részét a show-ból, föl-le szaladgáltak a színpadon, a gitárosok rendszeresen felmászták a dob mellé, s az egykori Malmsteen dobos, Anders Johansson hihetetlen precizitással és látványosan dobolt. Már maga az is élményszámba ment, ahogy alkarjával "tompította" a cínket. A dobszóló - égő cínkekkel - sem maradhatott el, ám nagyon szimpatikusan rövidre fogta e kötelező gyakorlatot, és beírte néhány furmányos felütéses figura bemutatásával. Ezúttal a kevesebb valóban többet ért (mint a legtöbb félórás exhibicionizmus). A nagy mozgolódás miatt, pl. a "nagyon metal" Oscar Dronjak gitárosnál be-becsúsztak kisebb pontat-

Hammerfall

Petőfi
Csarnok

2001.
Február 4.,

HAMMERFALL, VIRGIN STEELE, FREEDOM CALL

szokásos pólók, posztterek és CD-k mellett kaphatók voltak rendhagyó dolgok is, ilyen volt pl. a "Fall énekesének, Joachim Cans egykori csapatának, a Mrs. Hippie-nek tavaly megjelent "Lotus" c. CD-je (recenzióját lásd a 84. számunkban). Ám az igazi meglepetés egy "Imagine A Place" c. korong volt, amelyen - ahogy az infóanyagból kivettem - helyenként improvizatív, fúziós zene hallható, amit Magnus Rosen a Hammerfall basszusgitárosa, valamint egy Biggi Vinkeloe nevű szaxofonos hűgylly "követett el". További érdekessége a dolognak, hogy ezen a lemezen három tételben Anders Johansson dobos is szerepet vállalt...

Negyedkilencor kezdődött a Virgin Steele meglehetősen hosszúra sikeredett intrája, amely már csak azért is furcsa volt, mert - mint ahogy később kiderült - mindössze negyvenöt perc játékidő állt a rendelkezésükre. A David DeFeis billentyűs-énekes vezette társaság teljesen elkényeztetni hallgatóságát, és rendszeresen dupla CD-nyi anyaggal jelenkezik. Ez a nem is oly rég megjelent, "The House Of Atreus Act - 2" c. (huszonöt számos!) albumra is igaz, így még a legvadabb "Steele"-rajongók számára is meglehetősen ismeretlenek voltak a friss dalok. Ilyen volt, pl. mindjárt a nyitó "Flames Of Thy Power (From Blood They Rise)", ám az élő előadás olyan lehengerlő volt, hogy ismeretlenség ide vagy oda, rendesen beindult a nép. Szerencsére a hangzás ezúttal is rendben volt, így valóban élvezet volt hallgatni a négyes fogat precíz játékát. A lemezen szereplő három muzikus, David DeFeis, Edward "Van Dorian" Pursino gitáros és Frank "The Kraken" Gilchrist dobos mellett - aki alkalomadtán pusztá kézzel játszott - egy nyúlánk basszusgitáros is részese volt a show-nak, aki igen nagy vehemenciával ügyködött hangszerén, és egyáltalán nem úgy tűnt, mint akit csak egy turnéra szerződtettek...

A reszelős gitárokkal operáló "Flames..." után ismét egy új szerzemény következett "The Wine Of Violence" címmel, és ebben is öröm volt hallani Mr. DeFeis helyenként hihetetlen magasságokba csu-

lanságok, flikk-flakkok, bár ezek alapvetően nem befolyásolták a hangulatot. A nagyrédmű minden dalt végigénekelte, nyelvi akadályok nem léteztek! Ezt kihasználva az "alap-szakasz" vége felé Joachim Cans jól meg is dolgoztatta magyar rajongóit, és egy hangerő mérésére szolgáló kézi készülékkel mérte a hangorkán erősségét. Nagy küzdelemben magunk mögé is utasítottuk, mind a bécsi, mind a götzeborgi közönséget!

Persze ráadás nélkül nem úszhatták meg, így további három dal erejéig hirdették még a fiúk a metal igét, bár ekkor már a mások által sokszor elsütögetett mozdulatsor (Judas Priest-es "csipegetés") és zenei megoldás - a la az összes germán metal banda - kissé megülte az idősebbek gyomrát, ám ahogy a mellékelt ábra mutatta a csecsemőknek minden vicc új..., a nagytöbbség végig kitartott kedvencei mellett.

A koncerten elhangzott Hammerfall dalok:

Templars Of Steel
The Metal Age
Stronger Than All
A Legend Reborn
Steel Meets Steel
At The End Of The Rainbow
Let The Hammer Fall
The Dragon Lies Bleeding
Raise The Hammer (Instrumental)
Glory To The Brave
The Way Of The Warrior
Legacy Of Kings

Ráadás:
Renegade
Heeding The Call
Hammerfall

Deni Fotó: Dávid Zsolt

Miskolcon működik egy zenekar, amely ugyan sosem került az országosan igazán ismert és elismert csapatok közé, lassan két évtizedes pályafutása, a tagok kitar-tása, zeneszeretete révén mindenképpen figyelmet és tiszteletet érdemelnek. Egy pillan-atig se feledjük, egy nagyon is aktív társaságról van szó, és ezt igazolandó - Szentesi János énekessel történt beszélgetésünk után pár nappal - fergeteges farsangi koncertet adott a zenekar február 17-én a Miskolci Ze-nészkлубban.

„...luxus, ha valaki zenél...”

Szentesi János: Rotor néven '84-ben indultunk, ám a kezdeti időszakot rengeteg tagsere jellemezte, ezért meg se próbálom elmondani, hogy kik fordultak meg ekkoriban a zenekarban. Igazából a Rotor együttest '87-től számítanám, amikor megjelent a "Robbanásvészély!" című válogatáslemez, amelyen négy zenekar - mellettünk még a Sámán, a Missio és a Fókusz - szerepelt két-két számmal. Ez igazi mérföldkőnek volt tekinthető a banda életében, hiszen ennek révén országos ismertségre tettünk szert, emellett pedig a koncertjeink nem sokkal ezt megelőzően rendszeressé váltak. Nagyon jó kapcsolatlunk alakult ki a miskolci Vasas Művelődési Házzal - ahol akkoriban próbáltunk -, amelynek szabadtéri színpadán szinte mindenkivel felléptünk, aki abban az időben számított, pl. a Pokolgéppel, a P. Mobillal, a Senatorral, mind emellett pedig részt vettünk néhány, az ország különböző pontján megrendezett fesztiválon is.

Az előbb említett lemez kapcsán már videóklipet is forgattunk a "Metálháború" c. dalhoz. Sajnos nem sokkal ezután újabb tagscserékre került sor. Ennek az volt az oka, hogy a zenekar nem tudta kihasználni a lemez nagyon kedvező fogadtatásából adódó lehetőségeket, részben azért, mert a kiadó - a Sztár Kiszövetkezet - nem tett ennek érdekében további lépéseket, részben pedig anyagi források hiányában. Annak ellenére, hogy a klipet nagyon sok műsorban - pl. Rock Kalapács - leadták, és eleinte úgy látszott, minden rendben van, lassan mégis eltűnt a kezdeti lendület. Először az egyik szölogitáros ment el, majd a dobosunk, az azóta sajnálatos módon elhunyt Gáspár László is távozott, a billentyűsünk pedig disszidált.

A következő fellendülési időszakunk '91-re tehető, amikor magánkiadásban megjelent a "Tépj szét minden láncot!" c. albumunk. Abban az időben indítottuk a Metálkocsmát is, azaz a miskolci Vörösmarty Műházban működő klubunkat. Ám ezúttal is felmerültek nehézségek, a legnagyobb gondot mind között a pénzügyi jelentette. Személyes nézeteltérések is felmerültek a tagok között, a basszusgitárosunk Söndi, azaz Sándor Zoltán pedig családi problémák miatt vált ki a csapatból. Ismét egy stagnálási időszak következett, ezt tetézte, hogy a Bodnár Leventét, az akkori dobosunkat elvitték katonának. Lényegében ezt követően alakult ki a jelenlegi felállítás, és került be a zenekarba Fekete Szilárd dobos, Ferenczi Laci a szölogitárt basszusra cserélte, és végül az egykori Atomic frontember, Szilágyi Tamás gitáros is

csatlakozott hozzánk.

Rockinform - Laci miért váltott hangszert?

Sz.J. - Rövid idő alatt legalább öt bőgős fordult meg a csapatban, akik között akadt olyan is, akivel még koncertet seadtunk. Végül ismét a képbe került Söndi, akinek minden segítséget megadtunk, többek között cuccot is szereztünk neki, de egy rövid idő után egyszer csak nem járt le a próbákra. Ekkor Laci begorombult, és azt mondta, hogy "Na, akkor holnaptól én fogok basszusgitározni!". Vett egy basszusgitárt, építettünk egy bőgőlapot - amit mind a mai napig használ -, és azóta ő kezeli nálunk a négyhúrost.

R.I. - Ennyi viszontagság, részsiker és kudarc után hogyan lehet életben tartani egy zenekart?

Sz.J. - Erre nincs recept, ami viszont biztos, hogy kell hozzá egy ember, aki ezt az egészet viszi. Manapság itt-hon lassan luxus, ha valaki zenél, egyrészt, mert nincs rá ideje senkinek, hisz' mindannyian állandó rohanásban vagyunk, hogy egyáltalán meg tudjunk élni. Másrészt, ahhoz, hogy profin tudjál játszani, profi cuccok szükségesek, amelyek több százezer forintba kerülnek. Mégis vannak olyan emberek, akik azért muzsikálnak, mert nagyon szeretik a zenét, örülnek neki, és minden körülmények között szeretik csinálni. Én nyugodtan ki merem jelenteni, hogy ilyen vagyok. Sok olyannal találkoztam, aki azt mondta, hogy "Majd én megmutatom nektek! Két éven belül sztár leszek...", hát ezek 99,9%-a ma már sehol nincs, feladták.

Egy zenekar életben maradásához elengedhetetlen még az is, hogy a tagok emberileg jól kijöjenek egymással.

R.I. - Hosszú pályafutásotok során sosem kerültetek kiadóközelbe...

Sz.J. - Mindig is tudtam, mi a titka annak, hogy egy zenekar lemezszerződéshez jusson. Ehhez vagy jó kapcsolatokra, vagy pénzre van szükség, nos, mi egyiknek sem voltunk bővében. Ez mind a mai napig így van sajnos, és jelenleg is a tarsolyunkban van egy teljes lemezanyag felvétele, amit elküldtünk több kiadónak, de sehonnán nem érkezett pozitív visszajelzés. Az egyiknek túl kemény, a másiknak ez slágerzene..., nem is tudom, mit mondjak erre. Úgy pedig nem érdemes kiadni, hogy kompromisszumokra kényszerülve mi vállaljuk az összes költséget, ám a befektetés megtérülésére semmi esélyünk, mert más nyúlja le a bevételt. Egyébként ez a "Hard & Light" c. anyag a zenekaron belül sohasem látott vitákat eredményezett, ami annak is

volt köszönhető, hogy a stílusunk megváltozott az utóbbi időben. Ez nem véletlen, hisz' Szilágyi Tomi lépett elő fő dalszerzővé, és szakítottunk az ún. "trappolós", helyenként germán metálos megoldásokkal, ehelyett nagy hangsúlyt fektetünk a dallamokra. Ez az anyag úgy működhetett volna - a kiadónál -, ha teljesen másképp hangszereztük meg őket, diszkó alappal, nem élő dobbal, de akkor ez már nem Rotor lett volna. Egyébként először nem is ez alatt, hanem Shake név alatt akartuk megjelentetni. Ezt végül elvetettük...

Úgy döntöttünk, hogy kétféle keveréssel készítjük el a dalokat. A tizennégy szám között van négy nagyon dalamos, és nem is igazán rockos tétel, ezeknél nagyon "puhára", a rockosaknál viszont állat keményre akartuk venni a figurát. Ezek két külön lemezen kaptak volna helyet, ám ezt nem sikerült megvalósítanunk. A kétféle hangszerezésű felvételekkel még elkészültünk, de a két-féle keverés helyett csak egy történt meg, és így minden szám sláger ízü lett.

R.I. - Hogy néz most ki a koncertprogramotok?

Sz.J. - Élőben csak a durvább, rockos számokat játszunk, ám az új felvételek szereplők mellett számos régebbi - pl. a "Tépj szét minden láncot!", a "Túl mindenben" és az "Utolsó motorozás" - is helyet kap. Amellett, hogy a közönség rendszeresen kérte ezeket, számomra ezek a dalok fontosak, mind a mai napig büszkén felvállalom őket. Feldolgozásokat is nyomunk, most került a repertoárba egy régi kedvencem, a Queen-től a "We Will Rock You", valamint a Purple-től a "Smoke On The Water". Alkalmanként előadunk már a legfrissebb szerzeményeinkből is egyet-egyet, eddig három készült el teljesen, ám további három ún. előkészületi stádiumban van.

R.I. - Koncertek?

Sz.J. - A klubozással kicsit bajban vagyunk, mivel a legtöbb ilyen hely tisztavirág életű, és mire lenyomozzuk az elérhetőségeket, már meg is szűnnek. Ennek ellenére szívesen elmegyünk bárhová, ahol olyanok a körülmények, hogy az elvárásainknak megfelelő minőségben tudunk megszólalni. Legközelebb az egri Sorompó nevű helyen játszunk, ahol tavaly novemberben hihetetlenül jó hangulatú koncertünk volt. Nagy hangsúlyt fektetünk még a motoros találkozóakra, májusban a hollósetőji, június végén a sóstófalvi, július végén-augusztus elején a siroki, majd ezt követően a salgótarjáni találkozón lépünk fel.

Elérhetőség: Szentesi János, tel.: 46/321-060, (A "Tépj szét minden láncot" c. album korlátozott példányszám-ban bakeliten még hozzáférhető.)

meghallgattuk

Amber Smith: Nincs szükség ránk

Szerzői Kiadás

Gyanútlan brit rock-rajongók körében komoly felzúdulást kelthet az Amber Smith teljes nagylemeznyi anyaga. A fiatal budapesti zenekar meglepő otthonossággal mozog a Radiohead, Geneva, Travis határolta területen, akik ismerősek arrafelé, tudják, ez szomorkás dalokat és magasba kapaszkodó, csupa érzelem énekhangot jelent.

Ami stimmel is, én mégis a mives, gyakorta kifejezetten masszív gitárjátékot emelném ki most. Ilyen vagány gitárokat elvéve hallani csak idehaza, akár zúznak, akár bontogatnak, mindig izléssel teszik, és minőségi megszólalásban.

Ponikló Imre dalszerző három kedvenc témája: a párkapcsolatok viszontagságai, a könnyűzene sanyarú helyzete és a kebab. Szívét, lelkét kiteszi, amikor például a tánczenék egyeduralmát támadó címado számában azt kérdezi: "a túl sok sírás, a túl sok gitár, mondd, kinek kell már?", vigyázzban állva vágjuk rá: nekünk!

A cédé 700 Ft+ postaköltség áron a következő címen szerezhető be: Ponikló Imre, 1131 Bp., Béke u. 124, II/186, vagy: ambersmith@nme.com

Honlap: www.geocities.com/ambersmith-budapest

43'05"

-norbitam-

Jack Daniel's: Promo

"Jack Daniel's, szól a drink 'n' roll" - még fülemben hallok a csapat régi indulójának refrénjét. Sok víz lefolyt már azóta a Dunán, a Jack Daniel's is jó pár évre kilépett a taposómalomból, de legalább nem múlt időben beszélhetünk róluk. Megint összefogtak, az eredeti tagok közül csatasorba állt Szabó Balázs énekes/gitáros és Kiss László basszeros, hozzájuk pedig a régi Dance-ből ismert, egykori party animal glamszter, Csillik Zsolt (gitár), illetve Váry 'Mellszörkirály' Marci dobos (Kiss Forever Band, Zero-G) csapódtak.

Jack Daniel's-ék egyszerre két promóciós CD-vel is "beköszöntek" szerkesztőségünkbe (együttvéve hét nótát), melyek alapján rá kell jönnünk: a régi glames, bulizós feelingből már szinte semmi sem maradt. Ami a régi, az Balázs hangja, meg a zenekarnév, a zene új, Csillik Zsolt tollából. Nyugodt, kiegyensúlyozott dallamos hard rock muzsika, sok fogós, lírai témával. A "Mennék hozzád" a társulat ügyeletes slágere, egy könnyed katonadal (ha leforgatnák az "Angyalbőrben" sorozat folytatását, jó eséllyel pályázhata a főcímezene posztjára), míg az "Eso" egy füledt hangulatú, Chris Isaak vilá-

gához igen közelálló tétel. Az elnyúlhatatlan másnaposság témakörét boncolgatja a sajátos hangvételű "Hétfe reggel", amihez fogható az "Álom" banjo-s, álmos darabja is. Kellemes valamennyi, csak éppen az átütő erő hiányzik a legtöbbjükből, az a változatosság, amire felkapnánk a fejünket. Külön-külön még érdekesek is a számok, csak hát így egyben kissé eltompítják a hallgatót ezek az igényesen megírt és hangszerelt, andalító, rádióbarát darabok. De hát engedtessek már meg, hogy egy hobbi csapat olyan zenét játszhasson, amelyet szeretne! Rajtam nem múlik.

B. Ákos

P.Box: Újra nyitva

Demo

Az újjévezred egyik szenzációja, hogy Cserhádi István ismét üzembe helyezte a P.Box nevű formációt - lásd az interjút -, az ilyen nagy várakozás megelőzte esemény azonban az elvárások szintjén sem akármilyen számos demo egyelőre csak sejteti a

csapatban lévő potenciált, amelynek részletes kifejtése még várat magára. Legjellemzőbb tünet - Hódítás, Van-e még? -, hogy a gitáros a metál elemeit is beemeli, amire szerintem az ő esetükben nem igazán van szükség, főleg nem az idősebb generáció meghódítására, amelyik még emlékszik a régi szép időkre. A megszólalás egyébként valóban magában hordozza a régmúlt hangulatát, és ami a lényeg, ez nem csak Cserhádi érdeme, hanem egyben a fiatal segítők is. Jellegzetesek a billentyűs betétek, mellettük külön kiemelendő az erőteljes basszus. Az Itthagyt világ a szélesebb néprétegek számára készült, egy hangyányit Balázs Fecő lírája érződik benne. Legnehezebb dolga az énekesnek van, mert Varga Miklós és Vikidál után tőle várják el a lehetetlent, és mivel az említettekétől eltérő adottságokkal bír, saját arculatot kell kialakítani, de ez még várat magára. Egyetlen dolgot kerüljön, ez pedig az erőltetett rekedtség, mert az ő hangja nem erre készült. Összességében minden remény megvan arra, hogy megfelelő feltételek esetén a P.Box jelenlegi felállása a nagy előd méltó örökebe lépjen.

18'30"

Captain Cook

Mother Funker: Loving

Hanka Produkció

Ha Papp Gyula zenekarát csupán a névben jelzett funky skatulyába zárjuk, óriási tévedünk. Igaz, a számok jelentős része ide sorolható, de legalább ilyen hévvel csörtetnek mellette a swing és a jazz sokréti megnyilvánulásai. A hivatalosan futtatott nagy nevek mellett - a médiában csak ők jelennek meg, mint etalon - ezentúl a Mother Funker-rel is számolni kell. Bese Csaba bögös - a csapat egyik meghatározó zeneszerzője -, Bordás Zoltán és Jánky Zsolt dobosok, Kiss Zoltán gitáros a véreben érzi a szédületes ütemeket, amelyekben a 4/4 csak töltelékként jelenik meg. Néhai Barta Tamás 'Vallomása' új életre kel a fiatal énekesnő, a szövegeikért felelős Sárdy Barbara előadásában, aki hihetetlen leleményességgel csavarja a szavakat: 'Igába rántja bikája. Lúdtalp-Libabőr. Gizda a gazdára, na és magára'. Frazírozása kifogástalan, a szövegek hangyalejtése viszont kissé pongyola. Előadásmódja érzelki, hangszere és stílusa valahol Révész Sándort idézi meg. Három saját szerzeményével Mogorósi László is képviselteti magát, ezekben ő gitározik azon a sajátos módon, amihez hasonlót nem igen találunk a hazaiak között, egyedül a 'Radio és Sex' rap jellegével nem vagyok kibékülve, de ez csak egy villanás. Ennél lényegesebb Papp Gyula Hammond és zongorajátéka, valamint az egész anyag megszólalásáért felelős Sáfár Öcsi, aki korrekt színvonalú hangzást csalt ki a ketyerekből a klasszikus If és a kezdeti Chicagó hangulatában.

55'40"

Szaki

Credo: Képek III

Szerzői kiadás

A Credo olyan szombathelyi zenekar, amely az érvényesülés nehéz útját járja, mivel stílusuk manapság nem divatos. Az együttes tagjai: Magi Krisztián billentyűs hangszerek, Vörös Tibor gitár, Vargyas László basszusgitár, gitár, ének. Bevallott példaképük a Pink Floyd és Zappa. A "Képek" harmadik albumuk. (A címmel egy kis baj van, mivel két változatban írták rá a kazettára: Credo III.: Képek; Credo: Képek III.)

Mostani albumuk kiválóan rávilágít a hazai hanglemezkiadás bajaira. Adva van egy album, amelynek színvonala messze a hazai átlag fölött van, ám egyetlen kiadónak sem kell. Különböző támogatók megnyerésével szerzői kiadásban jelenik meg kazettán. Mellesleg szép kiállásban, a dalok szövegét is mellékelve.

A számok a már említett példaképek stílusában fogantak. A címado "Képek" a Floyd mellett a korai Eloy hatásáról is árulkodik, különösen a szám közepét elfoglaló kíséret nélküli orgonaszóló. Ezt kár volt effektusokkal szétszaggatni. Ilyen terjedelmű orgonaszólóra évek óta nem volt példa idehaza.

Szintén Floydos, a "Gyermekek", és az "Emlék", bár ez utóbbi már keleties hangzással lett egyéniesítve. A "Nirvána" és a "Te vagy a fény" Zappa mester nyomdokain jár, olyanynyra, hogyha élne még a mester, a "Nirvánáért" bizony plágiumpert is indíthatna. Az eddig mondottakból kiderült a Credo egyik gyengéje: kevés az egyéni ötlet. A másik gyengéjük a szétfolyó megformálás. Kicsit összefogottabb szerkezettel, koncentráltabb kidolgozással színvonaluk nagyot emelkedhetne.

Teljesen eredeti és kivételesen jó az "Üvöltés" c. számuk. A szöveg és a zene, a szerkezet és az előadás semmi kívánnivalót nem hagy. (A történetet nem meséljük el, legyen meglepetés a hallgatónak. Érdemes elgondolnod rajta.) Azt nem mondhatjuk, hogy ezt kell folytatni, mert egyszerű és kiváló ötletről és megvalósításról van szó. Egyszerűen más számoknál is így kell eljárni.

60'31"

N. Pap Gábor

Link: Hiperlink

Szerzői kiadás

Link nevet választott magának a négytagú, fiatal (?) csapat, viszont a zenéjük ennek pont az ellenkezője. Meghatározni nem tudom, de szeretném. Nagyon. Van ez így. Először is dalszövegeik szarkasztikusak, sokszor mókás szöfordulatokkal, ebből a szempontból a "Képek a valagamon" elviszi a pálmát. Tényleg (nem is) kicsit lett beteg ez a dal...

A felsorakoztatott tizenhárom tétel azon-

ban - jó értelemben véve - még elmeháborodottabb. A "Prolongálva még" egy dalkos, wave-es elborulás, a "Képek a valagamon" egyfajta sajátos átmenet a Pál Utcai Fiúk és a The Cure között, a "Szűrt fények" egy zongorás líra, úgy az andalítóbb PUF irományok stílusában, s a "Para" megközelítése is hasonló, csak elődjénél valamivel elvontabb. Aztán legnagyobb meglepetésünkre klasszikus, bartókos hatású (!) zongorabetétek színesítik a sejtelmes női háttérrel kísért - ezt leszámítva - instrumentális, címadó "Hiperlink"-et, majd újra visszatér a Link hangja az avantgarde darkként definiálható "Állomás"-ban - itt már a Quimby nyomai is megjelennek. Ám van még miből válogatni, hiszen nem esett eddig szó sem a wave-esebb csengésű, musicalekbe illő "Doom"-ról, sem a '80-as évek eleji funky-s diszkó ritmusokra hagyatkozó "Disco"-ról, amik a maguk nemében szintén egyedülállóak. Nem is beszélve a pörgősebb, rock 'n' rollosabb "Kétszínű képek"-ről. Hát ez a Link aztán nem semmi! Biztos, hogy minden kerékük a helyén van?

Bővebb információ a Neten: www.extra.hu/linkzene A kulcsszó: Éljenek a pepita egerek!

B.falvi

Zero-G: Taste For Speed

Hangya Produkció

Egy új "őlsztár" (értsd: all star) csapat került a látómezőnkbe ezzel a kétszámú, multimédiás részzel is megtöltött maxi CD-vel. A Zero-G bemutatkozó hanganyagát már meg-

előzte a híre, köszönhetően annak a korántsem elhanyagolható ténynek, hogy a kvartetten basszusgitar húrjait Hangya (tiszteltbeli Agár Kutya, amúgy ex-Sing Sing) tépdesi, a gitár húrjait Gabrieli Ricsi (ex-Maszk, Southern Special) bravúroskodik, a bőrkötet Váry Zoli (ex-Sing Sing, Kiss Forever Band) csépli, a hangszálait pedig Sugar Fix-ből ismert démoni énekesnő, Linda Daemon köszörüli.

Mindezek tudatában már nem is kis elvárásokat támaszthatunk a Zero-G muzsikájával kapcsolatban, ám Hangyáék derekasan állják a sarat. Mindannak ellenére, hogy korábbi zenekaraik egyes védjegyeit sikerült átörökíteniük a "Zéródzsibe", egy sokkalta modernebb műfajban vetették meg lábukat, amit leginkább grooves-os, modern rockzeneként definiálhatnánk. A hagyományos élő hangszerek mellett szerephez jutnak a samplerlek és más hatásfokozó kütyük, egy elektronikusabb hangzást kölcsönözve a daloknak (ezen a téren közelítenek a Mex felé), amelyekből ugyanakkor a kellő dóz,

nyersesség sem hiányzik azon felül, hogy azért a dallamos, slágeresebb melódiáknak is megvan a maga helye. Akár a "Zero Gravity", akár a "Taste For Speed" esetében gyakran hangzik el a Guano Apes neve, amit már csak azért sem tartok helyesnek, mert a két banda közötti hasonlóság fennforgása kimerül az énekesnő csatásorba állításában. Akkor inkább már a Skunk Anansie-re szavaznék, de csak mértékkel.

A multimédiás részben a "Taste For Speed" videoklippjének kétféle változata tekinthető meg, illetve egy interjú a társulat tagjaival. Cím: 1213 Budapest, Páfrányos u. 25. E-mail: hangyaprodukcio@matavnet.hu A borítékra nyugodtan vessétek rá: Agár akarod, agár nem!

Bánfalvi

Tóth Bagi Band: Kell, hogy hazudj

Szerzői kiadás

Tóth Bagi Csaba első magyar nyelvű, saját stílusú albuma. Erre vártam, és talán nem csak én. Feltételezhető példaképei persze ezúttal is jelen vannak, de csak érintőleges jelleggel. A Forgásd fel a világot izgalmas

ütemváltásai a Mahavishnuhoz szóló üzenetek is lehetnének, a Kell, hogy hazudj gitárszólója egyetlen pillanatra Joe Satrianit hozza közénk, a harmóniák gazdagsága a jazz-rock világnagyságait süveglé meg, a Kakukk nem lazsál egyes pillanataiban Carlos

Santanát halljuk, és persze Gary Moore-t sem felejtette ki. Az instrumentális Anikó egy picit még Sting-et is megidézi, de, mint említettem, ezek már csak járulékos jelenségek, mint ahogy az is, hogy Tátrai Tibor a Mindörökké blues sztárvendége. Tóth Bagi Csaba kialakította, megformázta magát. Gitárjátéka úgy érzékes, amire csak nagyon kevesen képesek a világban, énekével kapcsolatosan lehetne itt több észrevétel, pl. hogy ez az egyetlen gyengébb pontja a lemeznek, az angolban lezsernek tűnő szóvégi kényeskedés magyarul nem ugyanazt a hatást váltja ki, mint angolul. Andrassy Gertrud kitűnően énekel, hangadottságánál fogva közelít Katona Klári hoz. Ahogy Csabát annak idején Gary Moore lekoppintásáról igyekeztem - sikerrel - lebeszélni, most ugyanez okból Gertrudot szeretném Kláritól eltávolítani. A felvételek megszólalása, a hangszerelés tökéletes, érthetetlen és egyben elkéserítő, hogy ezt a lemezt egyetlen jelentősebb kiadó kölcsönözze fel. Lehet, hogy mindegyikük megsüketült?

73'03"

Captain Cook

The Garde: EI

Szerzői kiadás

Attól tartok, a szegedi-makói csapat nem olyan első tíz évről álmódott az induláskor, mint amilyen összjött, hiszen inkább verte, mint sem áldotta őket a sors keze. (Az együttes vázlatos története az aktuális demó kapcsán az 1999. áprilisi számunk "Meghallgattuk" rovatában olvasható.) Nem mintha rászolgált volna a rosszra, egyszerűen kijutott nekik. Van ilyen.

Mára rendeződni látszanak a sorok a tragikusan elhunyt basszeros pótlásával, és a Nevergreen illetve a FreshFabrik egykori gitáros, Dula Sándor leigazolásával. Bizonyosság rá a téli meggyőző fesztivál-szereplés Szarvason, valamint egy ötszámú demó CD. Most az utóbbiról lenne szó.

Általánosságban közelítve meg a témát, (a) The Garde zenéje nem túl látványos, ám annál kedvezőbb változásokon esett át. A nyolcvanas évek brit muzsikájának hatásai (ismét a '99-es cikkünkre utaltam vissza) kétségkívül tetten érhetők ma is, de nem domináns jelleggel. Az "angol betegség" gyógykezelését követően megnyílt az út más zenéléselemek, például a funky befogadása, beintegrálása előtt. A másik megkerülhetetlen tényező Dula izes gitározása, amely a számok szétszólózása nélkül is feltűnő.

A nóták felépítése megmaradt refrén nélkülinek. Ami pedig a szövegeket illeti, azt gondolom, hogy Botos Tibor nem véletlenül vehette át értük a már említett szarvasi fesztiválon a legjobb szövegírónak járó különdíjat. A feltörekvő zenekarok mezonyében mostanában nem hallottam hasonló kvalitású munkát. Botos, talán a sajátos dallamvezetés hatására inkább epikus, mint sem lírikus alkatnak tűnik. Okos, mégsem okoskodó, nem akar költői szerepben tetszelegni. Minimum két nóta, a "Hotel Béke" és az "Úrhajós" úgy, ahogy van, bárkit levehet a lábáról. (A "Mint az Isten" remixén viszont lett

volna még meló, szerencsére ők sem gondolták komolyan erőltetni ezt a verziót.) "A gárda" teljes fegyverzetben, bevetésre vár. Kontakt: 30/248-2297.

olasz

meghallgattuk

CPg: 1980-1984

Szerzői kiadás

Gyári készítésű kazi, fénymásolt borító. Korszerű, mégis punkos megoldás! Ebből is látszik, hogy ez a kasszeta nem csupán egy a sok közül. Ez a kasszeta a múltunk egy darabkája, vagy ha úgy tetszik: maga a történelem. Továbbmegyek. Ez a kasszeta vádirat! Ez

a kasszeta bizonyíték a szocializmus álarca mögé rejtőzött, középkor-sötétségű "puha diktatúra" bűnösségére.

Nem, a félelem nem halt meg, csupán szellem-alakot váltott. A szabadságunk helyett most a létünket bizonytalanítja el. Egy másik szellem viszont, amelyiket egykor a CPg szelídített meg, szerencsésen kiszabadult a palackból. Azt mondják, a palack összetört, de lehet, hogy csak eldugták. Mindegy. A szellem most szabadlábban kószál, és ez a fontos.

A CPg pedig a reaktiválása után egy évvel végre felrántotta a stúdióban a kvázi ismeretlenül is hírhedtülté vált, kíméletlenül nyers, "primitív bunkó" dalait. Mindet, amire a nyolcvanas hatalmas annyira ráizgult,

hogy olyan példát statuált, amely még a Beatricét is megrettentette.

Bármennyire is korrekt munkát végeztek a fiúk, képzelenség elvonatkoztatni attól, hogy a tizenhét nóta egy másik hatalmi berendezkedés ellenében keletkezett, a magyar punk-korszak hajnalán. Ugyanakkor, megdöbbenő, hogy egyiken, másikon

mennyire nem fogott az idő! Az "Atom B" például egy az egyben aktuális ma is, a "Berlini fal" ledőlt ugyan, de a róla szóló nóta mondanivalója ugyanaz maradt. A punk-slágernek számító "Erdős Péter"-be pedig bele-sűrítették az összes gúnyt, az összes (jogos) dühöt, ami az elmúlt tizenhét évben gyülemllett fel az egykori Pol Pot megye punkjaiban. "Megmutatjuk, mi a Punk!" - hirdetik egy másik számban. Ha valaki a CPg aztán tudja!

Mondanom sem kell: tanulságos kötelező "olvasmány", nem csak történetész szakosoknak. Kontakt: cp01@hotmail.com, vagy 62/468-308.

NŐI VONALAK

Theatre Of Tragedy, Lacuna Coil, Beseech

E-klub

Február 12.

Szóval itt ez a három zenekar, három eltérő karakterű, de kellemeséget, bájt árasztó lánykával, így legjobb, ha sorra vesszük őket.

A kezdés annak a svéd Beseech-nek jutott, amelynek elmúlt évekbeli kanasszajárását hűen tükrözi az a tény, hogy második lemezével már a harmadik kiadóját fogyasztja. Ez a képtelenség úgy eshetett meg, hogy a debütáló lemezt kiadni készülő első cég (Corrosion Records, amelynek összesen két album gondozására volt tőkéje) még a hivatalos megjelenés előtt csődbe ment, így az első albumot a jóval híresebb Metal Blade segítette világra. Ám a kapcsolat velük sem volt felhőtlen, így került a második korong a Pavement portájára. Szóval ennyit a hányattatásokról, aminek előbb-utóbb csak vége szakad, amiben egy jobb sorsra való zenekar esetében mi is reménykedhetünk. A Beseech egyébként nem a tömegnek zenél, csendes melankóliájával inkább az otthontalan, magányos lelkek útítársa, amiben a Lake Of Tears akusztikus cizelláltsága és a Cemetery puritán egyszerűsége jelenik meg. A kábé felőrs programban kizárólag a "Black Emotions" című új lemezről játszottak dalokat. A zenekar színpadi képe kicsit tarkán festett, például a társulat egyik fele kis időgrással a Woodstock-i Joe Cocker buliról is beeshetett volna. A csapat női tagja, ez a Lotta Höglin nevű, kissé hátravont szerepben szintizett, és néhány strófat dúdolt el a refrénekekben. Visszafogottsága ellenére férfiszemnek csalogató és szép látványt nyújtott a ritmusokra szelíden bemozduló, kecses alak.

Az olasz Lacuna Coil énekesnője, Cristina Scabbia viszont igazi déli szépség, amolyan végzet asszonya típus. Róla azt kell tudni, hogy az ének mellett modelkedett (de lehet, hogy végleg pályát módosított), és a lemezeken egyre érettebb produkciót nyújt. Még azt is megkockáztatnám, hogy ő viszi a hátán a zenekart, és szinte egymaga adja el a produkciót. Ami persze így

Az este három olyan zenekart kínált a magyar hallgatóságnak, amelyekben a nők is megjelennek. Mivel ez egyébként nem olyan elterjedt dolog a metalműfajon belül, a zenék otthoni ismerete mellett kíváncsi voltam arra, a zenekarok egyenként milyen szerepeket szabnak a leányzókra, egyáltalán mennyire képesek kidomborítani a női-férfi ellentétességben rejlő izgalmas lehetőségeket. Ez a gótikus zenei stílus, ami azért ráfogható mindhármukra, és amely felvonultatott eszköztárában is vonzza az ellentéteket, kítőnő terep ennek megítéléséhez.

nem igaz, de aki egy picikét is odafigyelt, az láthatta, hogy nem egy kirakatbaba illegeti magát a színpadon, hanem hús-vér énekesnő oltja bele minden érzelmét, vágyát a dalokba. A zenére illik

a gótikus metal címke, de még a Gathering utórezgések ellenére is világos,

hogy űbereli a többséget. Ha nem más miatt, akkor Cristina már ecsetelt előadói erényei folytán. A teljesség igénye megköveteli annak megemlítését is, hogy az énekesi posztjon egy Andrea Ferro nevű, Peter Tagtren nyújtott arcvonásait magán viselő úriember is dolgozott a zenekarban, aki ezzel - ha mást nem is - a performance jellegű erősíteni tudta. A tógában nyomulni Ferro-t már a tavalyelőtti Dynamo-n is jelentéktelennek éreztem Cristina mellett, természetesen itt nem a külső, hanem a hang adottságokra gondolok. Az énekkontraszt felállításra hatásos dolog, de az csak egy, Cristina kimunkált vokáljátékához felnővő, az itt tapasztaltatnál karakteresebb hanggal működne. Már ha egyáltalán szükség van ilyenre. Természetszerűleg a Lacuna Coil már többet zenélt, viszont meglepett, hogy a bulit szinte teljes egészében az aktuális anyag bemutatására szentelték (amit a fene se bán, mert remek a muzsika), és az első korongról talán csak egy dalt húztak elő. Ha más nem, a látványnak a színpadhoz kellett vonzania még a laikus tekinteteket is, persze mindez a zenével együtt az igazi.

A végére maradt a tavalyi év legnagyobb váltását véghezvivő, és ezzel a rajongói szitkok keresztüzzébe kerülő zenekar, a norvég Theatre Of Tragedy. Bár a nézőszám alapján nehéz a csapat hazai renoméjának megítélése, kétszázal bizonyára többen asszisztáltak volna egy régivágású TOT fellépéshez. Aki nem lenne tisztában a történetekkel: ez a zenekar volt az egyik előőrse annak a szériának, amely folyamatosan termeli még manapság is az énekesnő-hörgös pali szisztémájú, "billentyűgázdagon" meghangszerelt gótikus metalokat. A norvég banda andalította is rendszeresen a fennkölt dallamokra, kimért ritmusokra és óangol szövegkörnyezetre beállt rajongókat, míg egyszer csak gondolt egyet, vérfrissítést hajtott végre tagságában és megszűnt búskomor

lenni.

Ami pedig az E-ben, kilenc magasságában megszólalt, az már az átszellemülésen átment TOT volt. Amire, még ha az ember tudatalattija állandóan bökdösi is a bizonyos dolgokhoz való elhivatottságát, akkor sem képes azt mondani, hogy rossz. Mert nem az, hiszen ez az elektronikus erjesztésű, mai technológiával kotyvasztott, csak egy csipetnyit hagyományörző dolog is jól áll az északi-aknak. És itt van mindennek a tetejében a pirosban ríktó háziasszony, Liv Kristine, aki már nem édes, meg

sem tündéri, hanem bőrköbe bújtatott bombázó. Most, hogy

nem fűrtökben lógnak szőke tincsei, különösen az. Hangilag - na, gyon ott van", és formáját még az állandó alkalmazkodási kényszer sem viselte meg, mivelhogy a show program-

jában egy friss nótát egy régi követett. Az éles visszhangokat kiváltó "Musique"-ról majdnem minden számot sorra vettek, a korábbi cuccok közül pedig az "Aegis"-re koncentráltak. Az est magyarja az a Rajmond Rohonyi volt, aki származását állandó "köszönőmjeivel" próbálta bizonygatni. Ő egyébként Liv mellett a másik énekes, aki a régi dalokban még egy mélyebb tónuson morogta a sorokat, viszont az újabbakban teljesen hanyagolja "eredeti" stílusát, lévén teleaggatták vasedény-effekkel.

A fenti zenekarok szerelmesei, sőt még az azon túliak is bőséges élménydózsist kaphattak eme sötét romantikus világ elsőszámú küldötteitől. Noha a TOT zenéje mostanában már a Marsról érkezik, dallamérzékenysé-
güket és kvalitásaikat ők sem veszítették el a nagy átlé-
nyegülés közben.

Trendzavarók és karrieristák

A '90-es évek új hangzású divatzenekarai

Bánfalvi kolléga már másodszor vágta nagyobb fába a fejszéjét (először: Marilyn és én), és ami még ennél is jobb hír, a szerszám éle nem csorbult ki. A "Trendzavarók és karrieristák" címet viselő, az elmúlt hetekben megjelent munka napjaink legismertebb, leginkább közkezen forgó csapatainak a karrierjét veszi sorra, és lexikális alaposággal számol be a zenéspályák bizonyos állomásairól, eredményeiről.

Mivel már jó ideje barátság köt a szerzőhöz, így idejekorán megismerhettem Ákos mindenre kiterjedő és csillapíthatatlan gyűjtőszendélyét, ami a tinédzsermagazinok témába vágó cikkeinek kiollósától vagy a külföldi magazinok beszerzésétől egészen az Internet birtokbavételéig terjed, és tulajdonképpen ennek a kitaró adat-halmazának a hozadéka az említett mű. Ami persze nem csupán információ-fosztlányok megmászhatatlan hegye, hiszen jelen van a szerző Rockinformban is megszerezhető hangvétele. A Rockinform már csak azért is bír kiemelt jelentőséggel a könyv taglalásakor, hiszen ennek az anyaga félig-meddig Ákosnak a lap "Karrier" rovatában már leközölt publikációiból tevődik össze. Éppen ezért az sem mellékes, hogy a szerző az esszé megírásakor saját kútforrásból merített, és csak a nélkülözhetetlen információért vagy képanyagért kellett a kiadóknál kilincselni vagy a már említett adatbázishoz nyúlni.

Összesen hetven zenekar kapott helyet a gyűjtőmunkában napjaink kedvencei közül, többek között olyan megasztárok, mint az Alice In Chains, a Creed, a Kid Rock, a Korn, de nem nélkülözi a kötet az olyan underground státuszú csapatok bemutatását sem, mint a Tiamat vagy a Samael. A zenekarok életpályáinak áttekintése végig hasonló szisztémát követ, tehát a lényeges időpontok mellett a tagcserekről és a fontosabb turnékról is szó esik, sőt érdekesebb nyilatkozatok teszik olvasmányosabbá ezeket. Az írások végén pedig megtalálható minden egyes zenekar általában pontosan közölt diszkográfiája, és ezen a téren tényleg csak olyan dolgokba lehet belekötönni, mint a kislemezek hiányos nyilvántartása (a Paradise Lost-nál is csupán egyetlen EP van feltüntetve, holott még létezik néhány). Amivel viszont ma sem tudok mit kezdeni, az a főcím és alcím viszonya, és a szerző válogatási tematikája. A '90-es évek új hangzású (divat)zenekarai nem biztos, hogy karrieristák is egyben. Legalábbis kétféleképpen, hogy a kétségtelenül saját hangzással rendelkező Tiamat vagy Waltari egy lapon említhető a Limp Bizkitel. Másrészt meg ott van a gátlástalanul mindent lenyúló női nu-metal alakulat, a Kittie, őket nagy merészség új hangzásúnak beállítani.

Persze ez már csak amolyan szőrszálhasogatás, mert a "Trendzavarók és karrieristák" azon túl, hogy becsülettel és lelkesedéssel íródott, egy olyan ember tollából is származik, aki évek óta dolgozik az ügyön, és rálátása van a jelenség horizontjára (amelyre, amint azt némely rocklexikon esetlensége is tanúsítja, szükség van). A lexikontól olvasmányosabb, de annak adathűségét is magán viselő, szépen kivitelezett válogatás hiánypótló a hazai könyvkiadásban.

SimKorrekt

Basszusgitárok:

STATUS (igrlányok) 5-húros	230.000,-
STATUS (Music Man) 5-húros	260.000,-
WARWICK Music Man	289.000,-
EPHPHONE Les Paul Bass	138.000,-
EPHPHONE el. ac. cut. Bass	137.000,-
SAMICK el. ac. cut. Bass	117.000,-

Gitárok:

GGI Fender Strat.	280.000,-
EPHPHONE DOT Jazz	138.000,-
EPHPHONE SG Bigsby trem.	119.000,-
EPHPHONE Les Paul	169.000,-
EPHPHONE BB King Jazz	238.000,-
LAG Hotline	107.000,-
FRAMUS Les Paul	197.000,-
ESP M-200 LTD	157.000,-
ESP Les Paul LTD	118.000,-
IBANEZ Gio	76.000,-
IBANEZ RG 470	179.000,-
IBANEZ Jazz Joe Pass	117.000,-
EPHPHONE 2-nyakú SG	169.000,-
EPHPHONE Dobro	97.000,-

Classic gitár:

PABLO MARTÍNEZ	25-68.000,-ig
RAFAEL ORTEGA (spanyol)	48-230.000,-ig
IBANEZ SALVADOR el. ac. cut.	87.000,-
ADMIRA el. ac. cut. (spanyol)	123-187.000,-ig

Western gitár:

OVATION Applause el. ac. cut.	148.000,-
OVATION Summit	88.000,-
OVATION Celebrity el. ac. cut.	168.000,-
OVATION Adams el. ac. cut.	230.000,-
FRAMUS FM 20 (japán)	89.000,-
IBANEZ el. ac. cut.	86.000,-
IBANEZ Talman el. ac. cut.	80.000,-
ARIA Western	38.900,-
SATURN (japán)	68.000,-
STAGG Western	28.000,-
ARIA el. ac. cut.	87.000,-
ALVAREZ YAIRI 12-húros el. ac. cut.	230.000,-
EPHPHONE Western	48.000,-tól

Erősitők:

SOVTEK 60W Tube	116.000,-
KMD (angol) 100W Tube	158.000,-
KMD (angol) 130W tranz.	176.000,-
LINE6 80W combo	147.000,-
WARWICK Preamp + 400W végfok	297.000,-
WARWICK 12 Bass combo	116.700,-
H&K Tube 100 Top	180.000,-
YORKVILLE 100 combo	117.000,-
JOHNSON JTM 50 combo + eff.	187.000,-
RIVERA 55W Top Tube	267.000,-
RIVERA 100W Top Tube	324.000,-
RIVERA 30W combo Tube	280.000,-
DEAN MARKLEY Bass 200 combo	117.000,-
ROCKTRON 2 x 50W combo + chorus	38.000,-
DANELEKTRO 30W Bass combo	49.000,-
MARSHALL combo DummyJTM60 / 8080 / 8040 / JTM310	55.000,-tól

Boxok:

MARSHALL	1 x 12" box Dummy
MARSHALL DBS	4 x 10" box Dummy
MARSHALL DBS	2 x 15" box Dummy
MARSHALL	3 x 10" box Dummy
MARSHALL	2 x 10" box Dummy
MARSHALL	2 x 12" box Dummy

Egyéb:

ADA control pedál	17.000,-
AKA VIMS gitár-URH	76.000,-
JAIL 900W végfok	128.000,-
JAIL 600W végfok	103.000,-
JAIL 4 x 25W sztereo végfok	87.000,-
SKB dobkonténer - set 4 db-os	97.000,-
SKB billentyűkonténer	47.760.000,-ig
SKB 10HX Rack doboz	48.000,-
SKB mixer konténer	49.000,-
SKB mikrofon konténer	32.000,-
NADY gitár - URH	48.000,-
NADY motoros - URH/FM-rádió	70.000,-
IBANEZ Rock & Play	29.000,-
GOTOH Floyd Rose tremoló	39.800,-
GODIN gitármayak	22-34.000,-ig
KRAMER gitármayak	28.700,-
MARATHON gitármayak	18-23.000,-ig
ROLAND Soundcanvas	38.000,-
HARMONIKAK	2.800,-tól
MEINL cintányítók	4.900,-tól
DANELEKTRO pedál különlegességek	17.000,-tól
SHADOW 1-es, 2-es, 3-as piezo akusztikus hangszerekhez	6.900,-tól
FENDER típusú Bridge + Finomhangoló egyben + satu	17.000,-
KOMPLETT DOBSETTEK	140.000,-tól

Effekteket, keverőket:

ROCKTRON Intelliflex LTD	128.000,-
ROCKTRON Repliflex	97.000,-
ROCKTRON Pro Hush	57.000,-
ROCKTRON ProGap II	89.000,-
ROCKTRON PC Preamp + Hush	58.000,-
ROCKTRON szájgitar (Talk Box)	56.000,-
ART SGX 2000 Express	158.000,-
DIGITECH MIDI-pedál	40.000,-
SOUNDETECH keverő 16/4	197.000,-
RAM (USA) 16/4	164.000,-
RAM (USA) 12/4	138.000,-

Sound Work Kft.
1087 Bp., Luther u. 1/c
Tel.: 210-2184
Fax: 303-98-92
E-mail:
soundwork@matavnet.hu
www.medgyesi.hu

ÚJRA NYÍLUNK!

2 PRÓBATEREM

és rövidesen működő modern

STÚDIÓ

Professzionális felszereltség
Akusztikailag tervezett ter-
mekben

Tel.: 06-209-642-670

Cím: 1062 Budapest, Szív u. 69.

180 m² zenei komplexum!

fibenare®
The guitar

Kézzel készített
mestergitárok
egyedi igények
alapján

Mobil: 06-70-310-3339

E-Mail: fibenare@hotmail.com

Márkaképviselő: Tajti Monitor Kft.
1075 Budapest, Károly krt. 13-15.

GitárODÚ
Megnyílt!
Nyitva:
hétfőtől péntekig
13.00-19.00
HANGSZERBOLT
Budán!
Tel./fax: 250-1924
E-mail: gitarodu@westel900.net
Bp., III., Árpád fejedelem útja 50.

Colosseum
03. Rockdisco
10. Metallica-Est
17. Neck Sprain
24. Nevergreen
Moon Of Soul
Autumn Twilight
2001. március
Nyíregyháza
Bethlen G. U. 24.

East circle
Kelet-magyarországi Zenészkör
ahol minden zenekarnak helye van,
ami többről szól, mint egy
klakk
www.absolute.hu/east-circle
Workshop

A remény szelencéje

Újra P.BOX

Vannak zenészek, akik eltűnnek, majd időről időre felbukkannak, ilyenkor csapatot szerveznek maguk köré, koncerteznek, lemezt készítenek. Hogy ki milyen mértékben kerül ismét a felszínre, az részben promóció kérdése.

Cserháti István billentyűs, a magyar Jon Lord jó ideig a P. Mobil tagja, majd a P. Box alapítójaként élt a köztudatban, majd évekre visszavonult az aktív zenéléstől. Újjáalakult zenekarával február 2-án mutatkozott be a 4-es Metró - decemberig Long Time - nevű budapesti klubban a P. Mobil vendégeként.

Régóta benne volt a levegőben, hogy újraindul a P. Boks, de a beteljesülés váratott magára. Volt-e valamilyen nyomós oka, hogy végül mégis összejöttek a dolgok, és kiket sikerült magad mellé állítani?

A régiék közül egyedül én maradtam, mint a szintén billentyűs Manfred Mann az Earth Band-ben. Az eredeti zenészek közül van, akivel szívesen játszanék, így Zsocivel és Sáfár öcsivel, mert a feloszlást követő időszakban nem kompromittálták magukat, bár azokat is megérttem, akik ezt megtették. Amikor 1987-ben véget ért a történet, én is mehettem volna nyugatra vendéglátózni, de nem az a fajta zenész vagyok, aki erre kapható. Nem mintha lenézném ezt a műfajt, de szeretek kész produkciókat összeállítani, és mivel zenében nem kötök kompromisszumot, átmenetileg inkább abbahagytam, és nyitottam egy 25 négyzetméteres pizzériát. Miközben felszolgáltam a fogásokat, a vendégek autogramot is kértek a rendelés mellé. Jól ment a bolt, mert akkoriban ez volt az egyetlen ilyen étkezde egész Debrecenben.

Addig-addig dolgoztunk, hogy végül megpályáztuk egy McDonald's étterem üzemeltetési lehetőségét, amit sikerült is elnyernünk. Időközben ugyan több hangszeremet is eladtam, de amikor egyik barátom meglepett egy négysávós mini stúdió-magnóval, a házam alagsorában kialakítottam egy kis zenekuckót. Nem gondoltam semmi komolyabbra, de végül csak megnevezte Debrecenben, hogy ott lakom, és egymás után jöttek a zenészek tanácsokért, segítségért. Szinte észrevétlenül csúsztam vissza a zenébe, hiszen találkoztam tehetséges fiatalokkal Szfinx együttest menedzseltem is.

Úgy emlékszem, mintha 1992 táján egyszer már kéznagyításnyira lett volna a Pandora's Box újbóli beindítása.

Összejött a régi tagság, beszélgettünk, hogy esetleg össze lehetne hozni egy nagy bulit az akkor újjáalakult többi zenekar mintájára, csak hogy mindenki tőlem várta a kezdeményezést és szervezést. Sajnos egyéb irányú leköötöttségeim miatt nem tudtam vállalni ezt a feladatot, így az ötlet csak ötlet maradt, nincs azonban kizárva, hogy az új évezredben Pandora szelencéjéből ismét kiszabadul a remény, a rossz szellemek pedig visszakerül-

nek a helyükre.

A közbülső évek alatt - gondolom - csak-csak gyakoroltál, vagy inkább terítőt raktál a hangszerre, és szobabútorként használtad?

Már, amikor a Szfinx ügyeit intéztem, és a koncertjeiken előadtak néhány régi P. Box nótát ezekbe természetesen besegítettem, de ettől függetlenül is gyakoroltam, hiszen a stúdióban rendszeresen rögzítettem az ötleteimet, amelyeket egy későbbi időpontban fogok kidolgozni. Az új zenekar tehetséges szerzőkből áll, a gitáros a Bencsik Samu lelkületű Sándor József 'Günter' és a jó torkú énekes, Koroknai Árpai, a Szfinxből érkeztek, bögös Bérés István ex-Hammerhead Shark, Darling, míg a dobos, Bodó Tamás az Aberra együttesrel működött. Valamennyien profiknak tekinthetők, és jöllehet 10-15 évvel fiatalabbak nálam, megtaláltuk egymással az összhangot, hiszen nagyon szerettek az eredeti P. Boxot. Úgy érzem, hogy továbbra is van mondanivalóm, és azért szállok harcba, hogy a napjainkra elkurvult zenei világot úgy próbáljuk egy kicsit normálisabb mederbe terelni, hogy a zene gondolatokat is közvetítsen, mint a régi szép időkben.

Emlékszem egy korábbi elképzelésedre, a Rákóczi szabadságharc rockopera jellegű feldolgozásáról.

Ez a Honfoglalás rock szvit folytatása lenne, egy nagyobb lélegzetű mű, amelynek a dalai javarészt elkészültek, de ahogy az üvegesnek is mindig be vannak törve az ablakai, nálunk is a saját dolgaim csúsznak. Ezeket a dalokat még meg kell hangszerelni, fel kell játszani, és úgy kell alakítani, hogy szereposztással ellátott, rendez színpadi mű legyen belőle. A szövegalképzéseim megvannak, de a librettó még hátra van, ehhez kell szakembert találnom, hiszen itt történet, cselekmény játszódik - a Nyitány pl. egy szimfonikus tétel - nem úgy, mint egy átlagos album egymást követő dalai esetében. Hogy végül mikor valósul meg, arról halvány fogalmam sincs. Noha van egy hangmérnököm, aki sok terhet levesz a vállamról a stúdióban, ott van még a gyorsétterem - már három boltot működtet, 150 alkalmazottal - ennek

P.BOX
HANGSTÚDIÓ

4029 Debrecen, Kölcsey u. 24.
Tel.: 06-52-411-015
06-30-9459-941

MASTERINGET KÜLÖN IS VÁLLALUNK
HANGFELVÉTELEK KÉSZÍTÉSE (KONCERTRE
KITELEPÜLÉSSSEL IS)
3.200 Ft+ÁFA/óra

Stúdió tulajdonos: Cserháti István Hangmérnök: Méhes János

a K. Bazovsky
Galériában.2001.
január 30.Emlé-
keztető
emlékek

A Grencsó Kollektíva Plusz hangversenye

Nem állíthatom, hogy átlagos lemezbemutató koncertet adott volna a Grencsó Kollektíva Plusz január 30-án, mert nem, ám azt sem állította senki, hogy ők egy átlagos zenekar lennének.

Az esemény helyszíne egy lepukkant ház második emelete a "nyolckerületben", a Nemzeti Múzeum mögötti környéken. Még jó, hogy pontos volt a cím a meghívón, mert egyébként semmi jel nem árulkodott arról, hogy ott valamiféle galéria működjön. A beavatottak viszont jól ismerhetik, hiszen a programok kezdése előtt fél órával már ki lehetett volna tenni a "megtelt" táblát. A falakon képek lógtak, az egyik szoba sarkában hangszerek heverték, és aki csak tehette, borospohárral a kezében mászkált. Szóval: jó helyre csöppentem!

Ádám Zoltán tibeti témájú festményei egy távoli, egzotikus világ látomásos-misztikus hangulatát árasztották. Elkövetkezett a kiállítás-megnyitó beszéd. Méltatás, ahogy kell, majd CD-ROM bemutató jött, a művész régebbi (nem tibeti) képeivel. A CD-ROM maga technikailag korrektnek tűnt. A képek tetszetek (a szakmai értékelést hagyom a műkritikusokra), az aláfestő zene pedig akaratlanul is a koncertre hangolt.

A zenekarvezető, Grencsó István pályakezdése óta a Szabados-iskola, a tipikusan magyar free dzsessz elkötelezett híve. Ugyanakkor, ő az egyik legnyitottabb hazai muzsikás is, aki szívesen kalandozik más zenei irányokba. Gondoljunk csak (például) a ragtime-lemezeire, a Gépfolk-lórban való közreműködésére, a régi magyar slágerekből készített feldolgozás-lemezeire ("Rejtély", lásd a 2000. májusi számunkat) és nem utolsósorban szoros kapcsolatára a Kampec Doloressel. Ezúttal az utóbbi bír jelentőséggel, hiszen a hosszú évek óta stabil Kollektíva után szó, a "Plusz" a Kampec két alap-emberét, Hajnóczy Csabát és Kenderesi Gabit takarja.

Sajnos, a lemez megjelenésének napjára időzített koncertre nem tudott minden muzsikás eljönni. Azt hiszem, a két DJ közreműködésének technikai akadályai lehettek, a hegedűs-énekes Kenderesi Gabi viszont betegség miatt volt kénytelen távol maradni. Gabit különösen sajnáltam, mert így csak a lemezzel derülhet ki a válasz arra a kérdésre, ami Hajnóczy Csaba esetében is felmerül, és a társulás kulcsa, értelme lehet: mit tett hozzá Grencsó triójának muzikájához? (A lemez értékelését lásd a szokásos rovatomokban.)

Minden úgy indult, mintha egy "szimpla" Kollektíva-koncert kezdődne: Grencsó lassú, mégis hallatlan belső energiáktól

feszülő szaxofon-szólójával. Valamivel később a bőgős Benkő Robi és a dobos Jézsenszky György szinte egyszerre kapcsolódott be a játékba. Ez, kérem, akárki akármint mond, free dzsessz volt, a javából! A következő számban viszont már Hajnóczy Csaba is letette névjegyét a "megeffektezett" gitárjával, alapjaiban változtatva a produkció stílusán.

Folyamatos, végeláthatatlan vita dúl a dzsessz köreiből, arról, hogy mi a dzsessz egyáltalán. A free irányzat például odatartozik-e még? Akármilyen lesz a végeredmény, annyi bizonyos, hogy Hajnóczy Csaba ezen az estén átformálta a Grencsó Kollektívát. Valóban hozzáadta a "pluszt": a saját világát, amelyből az utóbbi idők Kampec-koncertjein kaphatunk ízelítőt. Valósággal megszelídítette Grencsóékat és a muzsikájukat Magyarországon szinte elképzelhetetlen irányba terelte. Ehhez nagyszerű partnernek bizonyult a Fonónál számos önálló lemezt készített Voces Equales énekegyüttes. (A három fiúból kettő az A. T. nevű dzsessz-formáció tagja, már amikor hangszereket vesznek a kezükbe.) Jan Garbarek dolgozott korábban énekegyüttessel, ám ő a gregoriánt integrálta velük a dzsesszbe. Grencsó esetében nincs szó még csak hasonlóról sem. A két vokális darab egyike - mintha külön erre az alkalomra készült volna - határozottan keletiesnek tűnt.

Az előadás egészéről azt gondolom, hogy ennyire sokszínű, ennyire meghatározhatatlan, nyitott zenét ennyire magas színvonalon talán csak franciák tudnának csinálni, de úgy, ahogyan Grencsóék, ők sem, mert a jellegzetesen hazai ízek nem hiányoztak belőle. A K. Bazovsky Galéria közönsége elsőként lehetett a fültanúja valami új, magyar csodának. A lemezbemutató Kenderesi Gabi kiesése miatt eleve nem lehetett száz százalékos, hiszen értelem szerűen kimaradtak azok a részek, ahol ő kulcsszerepet kapott. Hogy a játékidő rövidsége miatt senki se tehessen szemrehányást, elhangzott a "Járom az utam" free-be oltott feldolgozása az utolsó Grencsó-lemezzel, valamint az a szám, amivel - két évvel a "Rejtély" előtt - a régi magyar slágerek feldolgozásának sora megkezdődött: a "Villa Negra". Más műsort hallottunk tehát, mint amilyen az eredeti szereposztás szerint kikerekedett volna. Hiányérzet mégsem maradt bennem, és azt hiszem, másban sem a jelenlévők közül.

Még egy korty bor a pohárból, még egy pillantás a képekre. Kellemes este volt.

olasz

A hazai pálya előnyei ezúttal a szerzőre és nem a fellépő zenekarokra vonatkoztak, bár utóbbiak sem utaztak csak pár kilométert a szomszédos Kazincbarcikáról. Származás ide, utazás oda, mindenesetre tény és való, hogy szokatlan kezdeményezés volt ez a rendezvény a helyi Művelődési Központban (egy valódi, történelembe illő, szocreál épületben), és bár a helyszín inkább alkalmas lakodalmak lebonyolítására, mint rock koncertekéire, azért a Memory gondoskodott arról, hogy ne törölődjön ki egyhamar emlékezetünkől ez az éjszaka.

A színpad és környéke maga elborzasztó látványt nyújtott, a hatalmas teremben össze-vissza, egymás hegyén hátán a székek, szinte kongott az ürességtől az ötvenhatvan érdeklődővel, a világításról, valamint a technikai felszerelésről pedig jobb nem is beszélni. "Ha valaki meg tudja menteni ezt az estét, az megérdemli az elismerésem" - gondoltam magamban a hatalmas csillárok egyike alatt állva. De hamar le is ültem, mert a bemelegítő - igen hálátlan - szerepét elvállaló legelső csapat annyira kétségessé tette előttem, hogy jó helyen vagyok-e, és legfőképpen jó időben. Ott voltam, láttam és hallottam, ahogy a totál fiatal, színpadi rutinban teljes hiányt szenvedő fiatal miskolci srácok nyomták a rockot. A nevékre pontosan nem emlékszem, talán Pitkarambol voltak, ütköztették is a nézeteket rendesen, mert lagymatag feldolgozásaik között a Green Day éppúgy szerepelt, mint Sting vagy a Nirvana, saját számban viszont hiányt szenvedtek. Gerjedt a mikrofon, semmi nem akart összejönni, az emberek meg csak ütek, vagy kimentek. Melyik járhatott jobban?

Javult a helyzet a megmozdulást szervező kazincbarcikai Eleven deszkákra lépésekor. Ugyan az énekből nem sokat lehetett érteni, a hangulat sokkal melegebb lett, amint a zenészek elfoglalták posztjaikat. Megtette hatását a külön busszal leutaztatott kisebb rajongótábor is, sikoltozó, az énekes ingéért összeugró lánykupa az emelvény előtt, átszellemült táncosok - esküszöm, mint ha valami amerikai hajbando nyomult volna odafent. Pedig csak az Eleven volt, fazonilag négy teljesen különböző személyiség: egy Andreas Kisser-szerű (Sepultura) gitáros, egy Flea típusú basszeros, egy Jerry Gaskill-es (King's X) arcú dobos, no meg a felsőtestét előszeretettel mutogató frontember, egy valódi rock 'n' roll arc. Nevükhöz híven elevenességben, energikuságban nem szenved-

Memory - Nagy Gergely

ELEVEN

Eleven - Hegedűs Sándor

MEMORY

2001. január 19., Sajószentpéter, MSK

tek hiányt, hozták a formájukat. Szerzeményeik alapján egy dallamos funk metal banda benyomását keltették, húzósbabb pillanataikat leszámítva akár a Hooligans kistestvérei is lehetnének, ugyanakkor van egy jó adag Black-Out-os hatás is a zenéjükben, a külföldi kedvenceik között pedig valószínűleg szerepel a Van Halen, az Extreme illetőleg a Red Hot Chili Peppers egyaránt. Erre utaltak feldolgozásaik (Madonna-tól a "Like A Virgin", a Chilitől a "Suck My Kiss", meg a Beatles elmaradhatatlan "Come Together"-je - az Osibisa "Sunshine Day"-jét kizártnak tartom) is. A saját irományok alakulnak, de még nem forrottak ki teljesen. Több emlékezetes rész szükségeltetne, fogósabb énektémák (habár az "Egyszer volt" már pedzegeti), továbbá a durvább, zúzósbabb nóták mintha hatásosabbak lennének. Azért van még min alakítgatni, formálni.

Az ugyancsak kazinbarcikai Memory nem sokat törődött a körítéssel, ők a látvány helyett a zenére helyezték a hangsúlyt, s milyen jól is tették! Nem a legjobb formájukat hozták, de még így is mérföldekkel maguk mögé utasítottak mindenkit. Magukba fordulva tolmácsolták csodával határos alkotásaikat, amikből ezúttal kevesebb volt, feldolgozásból annál több, hadd szórakozzon kicsit a közönség is. Sort kerítették a The Cream "Sunshine Of Your Love"-jára, Jackson "Billy Jean"-jére, volt az "Easy" Lionel Ritchie-től, a "Crosstown Traffic" Hendrix-től, az "Under Pressure" a Queentől, meg még egy rakás örökzöld: "Back In The USSR", "Ő még csak 14", "Egy elfelejtett szó", a Pulp Fiction főcíme, satöbbi. El lehet képzelni? Persze az átiratok új életre keltek a képzett zenészek keze alatt, mellest az is bebizonyosodott, hogy jazzben ugyanúgy otthon vannak, mint bluesban, rockban vagy swingben, s ha a saját dalaikba engedik ezeken kívül még beszűrődni a pszichedelikus valamint a progresszív elemeket is, abból valami egyedülálló ke-rekedik ki. Egy komor, rendkívül atmoszférius, hangulatos és igényes muzsika, ami egyszerre késztet figyelemre, gondolkodásra és fantáziálásra. A szabadság érzetét nyújtja át, s pillanatokra intellektuálisnak érezzük magunkat, holott a valóságban csak nagy parasztok vagyunk. Emlékezzünk!

Bánfalvi Ákos (Fotó: Gallyas Iván)

A használt dobok üzlete!!!

CORD-ON STÚDIÓ

Nagyon olcsón kínálunk:
dobszereléseket, cintányérokat,
egyes részeket stb. ...

Készpénzért vásárolunk!!!

Nézz be hozzánk, vagy telefonálj: 31-29-549

Cord-On Stúdió

1067 Budapest, Szondi u. 15. Nyitva: 10.30-17.00-ig

E-mail: cordonstudio@hds.hu

2001 TOURADISSZEIA C.A.F.B MÁK

MÁRCIUS

03. Budapest - Free Port

10. Ózd - Kaiser

23. Simontornya - Ördögárok

24. Szekszárd - Pálya Csárda

APRILIS

06. Kiskunhalas - Vízparti Klub

06. Budapest - Wigwam

07. Hódmezővásárhely - Metró

20. Békéscsaba - 68-as Klub

21. Kecskemét - Pikang

MÁJUS

11. Sárvár - AZK

12. Jászberény - Galéria

25. Szolnok - Torkolat

26. Budapest - Voodoo

JÚNIUS

22. Komárom - Új Hullám Feszt.

Vendégek: (1) Nem mind 1 (2) Accident (3) Pedro's Amigos (4) Yack

TAF-ATT

2001

2001

2001 touradisseia info: 96-20-166-039

www.cafb.net www.mak.mentha.hu

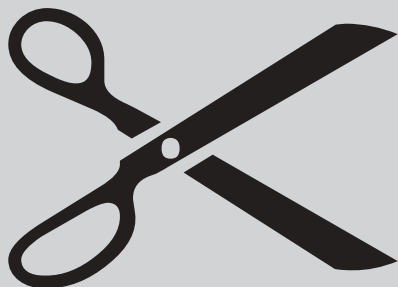
cafb@ms.pgsm.hu mak@mentha.hu

Shock!

musicland

HASZNÁLT CD BOLT AZ INTERNETEN

www.musicland.hu

Rec.Exp. Filmen

VIRTUAL DRUM turné

Februárvégi kezdettel egy hagyományosnak nem nevezhető turné indul el, melynek keretében a V-Drum termékcsalád kerül bemutatásra. A jelenlegi állapotok szerint tíz várost érintő bemutatósorozaton Dudás Viktor prezentálja ezt a különleges felszerelést, vele beszélgettünk a részletekről.

- Hogyan kezdődött zenéspályafutásod?

- Még kisiskolás koromban hatalmasodott el rajtam a dobolás egy zenés multság alkalmával, mikor is életemben először láttam élőben dobfelszerelést. Korábban is nagyon vonzott a hangszer, de az első közvetlen találkozás annyira magával ragadott, hogy szerettem két fa pálcát és a dobos mellé állva - az engedélyével - elkezdtem ütni az állót. Azonnal egyértelművé vált számomra: dobolás nélkül nem élet az élet. A dobos java-solta édesapámnak vigyen tanárhoz, mert, mint mondani szokták, bujkál bennem valami. A zeneiskola elvégzése után azonban nem a konziba jelentkeztem, hanem a Táncművészeti Főiskolára, mert táncolni is nagyon szerettem, a dobolásról meg úgy vélekedtem, hogy gyakorlás és erőfeszítés nélkül is megy. Sajnos a táncművész pályám egészségügyi okok miatt abba maradt így a dobolás ismét előtérbe került. Végigjártam én is az "kezdőzenekarosok" szokásos lépcsőfokait. Az első komolyabb zenekarom a Karabély volt, miközben játszottam az Állatorvos Tudományi Egyetem dixieland zenekarában is. Már ekkor törekedtem arra, hogy minél több stílusban tegyem próbára magam. Szerepeltem egy kiváló blues zenekarban Benkő Zsolt és Galambos Ernő mögött Megyeri Laci barátommal, majd ezután egy Public Theatre nevű formáció következett, majd a Bootie Time, hogy csak az ismertebbeket említsem. Rövid ideig játszottam Friderikával, Sipos F. Tamással és Pierrot-val is.

- Hogyan kerültél az Intermusica-hoz, kifejezetten a V-Drum turnéra szerződtek, vagy hosszabb lesz az együttműködés?

- Baráti kapcsolataimnak köszönhettem, hogy az Intermusica-hoz kerültem. Talán köztudott dolog rólam, hogy akusztikus dobjaim Sonor márkájúak. A forgalmazójuk - akiknek szintén sokat köszönhetek - és az Intermusica közös boltot nyitott TourMix néven melyben fontos szerepet kaptam, és az akusztikus dobok mellett azonnal igyekeztem tökéletesen kismerni magam az elektromos dobok között is, ami úgy érzem igen jól sikerült. Így amikor a Roland megalkotta a forradalmian új V-Drum-ot szinte kézenfekvővé vált, hogy én leszek a hazai demo-emberük. A közös együttműködésünk csak a V-Drum kapcsán már három évre tekint vissza, és nagyon remélem, hogy a végét még nem látni.

- Elektromos dobokat nem túl sokan használnak Magyarországon - főleg komp-letten -, inkább csak kiegészítő részegységként funkcionálnak a cuccokban. Te, hogy látod az alkalmazhatóságukat?

- Nagyon sok előítélettel találkozom a hazai dobosok között az elektromos dobokkal szemben. Mindig azt hangoztatom, hogy az elektromos dobok nem elsősorban az akusztikus dobok helyett, hanem azok mellett kell, hogy létezzenek. Ma már senki sem csodálkozik azon, hogy elektromos gitáron játszunk, és kapásból felismerjük Moore, Satriani vagy Vai gitárhangját, Zawinul, Hancock vagy Corea elektromos-zongora hangszíneit. Ennek a korszaknak a hajnalra köszöntött a dobosokra a Roland V-Drum segítségével. A hangszer olyan egyedülálló lehetőségeket kínál minden felhasználóknak, amelyekről akusztikus dobbal csak álmodozni lehetne, és az álmaink megvalósítása érdekében igen komolyan

kellene a pénztárcánkba nyúlunk. A TD-10 Virtual Drum egyedülálló képessége abban rejlik, hogy a benne található hatszáz akusztikus és elektronikus hangszínt olyan stúdió-feltételek mellett változtathatjuk meg - alakíthatjuk át saját elképzelésünkre, melyre eddig még nem volt példa. Úgy állíthat szövege egyszerre 50 dobszerköt, hogy minden szerköt akár darabonként más-más méretű és anyagú testekből áll és más-más bőrről van szerelve. Mindezt olyan stúdiókban helyezheted el, amelyeknek még az oldalfal borítását is megválaszthatod, vagy tetszés szerint az egészet "kiviheted a szabadba". Az ütőfelületeket különböző mikrofonnal erősítheted ki, a hozzájuk tartozó abszolút parametrikus EQ és compressor segítségével, és ezen felül élhetsz a térmikrofonozás adta lehetőségekkel is. A hangok megszóllatásához használt ütőfelületek olyan érzékenyek, hogy akár kézzel vagy dobseprűvel is játszhatunk rajtuk, amelyre eddig még nem volt példa elektromos dob esetében. Erdemes odafigyelni a V-Drum-ra, mert például ha ma bekapcsolod a rádiót csak elvettve hallasz akusztikus dob hangot. A legtöbb zenében - még ha élő dobos játszott is fel a számot - a komputer segítségével igyekeznek különleges hangzásokat előállítani. Nem szabad azt sem elfelejteni, hogy a gitár is az "elektromosodása" óta lett több zenei stílusnak az alaphangszere. Ma, amikor Satriani, Jeff Beck vagy Steve Vai is techno alapokra gitározik nem szabad figyelmen kívül hagynunk egy ilyen hangszer adta lehetőségeket.

- Igényel a hangszer kezelése különleges képességeket?

- Minden Roland cucc nagyon könnyen kezelhető, de a "fikcsik" elsajátításához kell némi idő és tapasztalat. A gitáros példánál maradva, ha veszel egy gitárt és egy erősítőt, időbe telik mire a tuti soundot sikerül, úgy ahogy leszedni. A dobosok köztudottan nem könyítanak sokat az elektronikához, ezért is idegenkednek a V-Drum-tól, de szerintem éppen ez a vonzó benne. Egy kicsit hangmérnöknek is érezhetem magam, mikor a hangszíneket csinálom.

- Milyen szatélrodók használják, már ezt a hangszer?

- Omar Hakim például Madonna Ray Of Light turnéját már a V-Drum-on játszotta végig, és legújabb szólólemezeit is a hangszer bővületében készítette el. Nagyon tanulságos a lemez. John "JR" Robinson - minden idők legtöbbet foglalkoztatott stúdió dobosa -, valamint Lenny Kravitz dobosa, Cindy Blackman is használja a V-Drumot és még sokan mások.

- Vannak már fix dátumok, helyszínek?

- A turné jelenleg tíz várost érint az alábbiak szerint: február 21. Kaposvár, 22. Pécs, 28. Szeged, március 1. Győr, 5. Gyöngyös, 19. Veszprém, 21. Debrecen, 22. Békéscsaba, 29. Pellérd, április 19. Szombathely. Ezek a már biztos időpontok, de várható néhány új dátum is, ezért érdemes az Intermusica központi számán is érdeklődni.

- Miből áll a bemutató? Az érdeklődők kipróbálhatják a cuccot?

- Igen, minden bemutató ingyenes és nem csak a dobosnak ajánlhatom a kínálóko lehetőséget. A V-Drum mellett két másik hangszer is, az SPD-20 Percussion Pad-ot és a kimon-dottan a kézzel dobolónak kifejlesztett HPD-15-öt "mutatom be", a reményeink szerint a számtalan érdeklődőnek.

Paradise Lost rejtvény

Azon olvasóink között, akik helyesen válaszolnak az alábbi kérdésekre, az **EMI** által felajánlott 2 db Paradise Lost pótlót sorsolunk ki. A válaszokat nyílt postai levelezőlapra (!) kérjük postacímünkre (Rockinform, 3523 Miskolc 23. Pf.:58.) 2001. április 02-ig beküldeni.

1. Mi az új lemezük címe és mi látható a borítón?
2. Honnan származik a zenekar (ország, város)?
3. Hogy hívják az együttes dobosát?

Eredményhirdetés az 2001. májusi számban!

Paya

EREDMÉNYHIRDETÉS

A Rockinform 2001. februári számában megjelent **Theatre Of Tragedy** rejtvény megfejtése a következő volt:

1. Új lemezük címe: Musique.
2. A Musique a negyedik stúdióalbumuk.
3. Az együttes énekesnője: Liv Christine.

A **StArt Produkció** és **Mr. Syti** által felajánlott koncertjegyeket és dedikált poszttereket a következő helyes megfejtők nyerték: Harmvas Bálint - Budapest, Ortó Tamás - Sajószöged, Tímár Gábor - Pilisszentiván.

A nyerteseknek gratulálunk, a nyereményeket a StArt Iroda postázta!

VIDEO I es en

Yes:

Gong Express **DVD**

Keys To Ascension

1996. márciusában három koncertet adott a kaliforniai San Luis Obispo-ban a Yes, mégpedig legendás Anderson, Howe, White, Squire, Wakeman felállásban. Az szenzációs eseményről először egy dupla CD, majd most annak DVD változata tudósított. Azóta tudjuk, hogy csak átmeneti fellobbanásról volt szó, mivel a billentyűs fenomen, úgy otthagya társait, mint eh a Szaharát. Talán ennek is tudható be, hogy a színes képmelléklet egyedül Wakemanról feledkezik meg, ami azért ordas pimaszság. Ha ennyire nem csípték egymást, akkor minek közösködtek, ha megtették, akkor nem illik úgy tenni, mintha ötödik társuk ott sem lett volna. Ennyit a személyeskedésről, ami viszont a filmet illeti, az szenzáció.

Stúdiótechnikával a színpadi jelenetekre időről időre rámontírozták egy-egy muzsikuskínagyított képét, csodálatos természeti jeleneteket. Ezek központi témája a víz, amely hol egy csörgedező csermely, hol egy nyugodt víztükrök képében tűnik fel. Tudom, hogy nem természetrajz órán vagyunk, de ehhez a zenéhez a tiszta kék ég, a gomolygó fellegek, a közöttük áttörő napsugarak, a havas tájakon száguldó szél, az élénkzöld növények, fák mind egységes egészet képeznek ezzel a szférikus muzsikával. Egyszerűen hihetetlen, hogy az egykoron 20-22 éves srácok hogyan tudtak ilyen örök érvényű dalokat komponálni, amelyek láttán-hallatán az ember harminc év múltán is beleborzong. Különösebb mozgás nincs a színpadon, talán csak Steve Howe nyugtalanodik.

Lényegében a Yes klasszikusok vonulnak fel, köztük a Siberian Khartu, Time And A Word, I've See All Good People, America (Simon And Garfunkel változat), You And I, Going For The One és persze saját all time favoritom, az Awaken. A helyenként igen elvonttá váló melankólia bizony leülteti a hangulat, de aztán mindig sikerül parazsat szórni a lankadó néző talpa alá. Az egész valami hihetetlen profizmust áraszt magából, amit játszi könnyedséggel ráznak ki a kisujjukból. Anderson hangja ugyan vesztett eszement magasságából, de ahogy Gillan és Robert Plant, ő is olyan megoldásokat választott, ami tökéletesen felelteti velünk a régi szép időket. Howe ezúttal is sűrűn változtatja gitárjait, Wakeman is el-elereszti az ujjait, de úgy tűnik, hogy ez a hanyag elegancia nem párosul különösebb lelkesedéssel. Ezek azonban csak epizódok, amit kizárólag a figyelmes szemlélő vesz észre, ha a zenére koncentrálna, mindez elhanyagolható, mindössze mihezértartás végett jeleztem a zenekar barátainak.

140 perc

Captain Cook

II. Felvidék Tour 2001. április 11-14.
Szlovákiai légy'ott

**JUNKIES, ZERO-G, BOMBER,
DISCO EXPRESS, GITANES**

Idén ismét felkerekedünk, és végigjárjuk Szlovákia magyarlakta városait, ahová Téged is szívesen magunkkal viszünk. Elhelyezés 4 ágyas szállodai szobákban. Szállítás Komáromból (A határ túloldaláról és oda-vissza. Külön kérés esetén Budapestről és vissza.)

Részvételi díj: 8.500 Ft Befizetési határidő: március 31. (belföldi postautalványon)

Cím: Hangyássy László, Hangya Produkció 1213 Budapest, Páfrányos u. 25.

Info: 06-209-431-702 E-mail: hangyaprodukcio@matavnet.hu

Black Sabbath:

Gong Express **DVD**

The Best Of Music Laden - Live

Legnagyobb sajnálatomra, ez a kiadvány ki maradt a Black Sabbath könyvből, pedig bizonyára értékes adalék lett volna a társaság rajongói számára. De talán még nem késő, másfél hónappal a könyv megjelenése után néhány gondolat erejéig ecsetelni a látnivalókat. Még akkor is, ha csupán négy felvételt szemlélhetünk, történelmi fontosságú jelenetek követik egymást, hiszen a teuton brémai rádió (!) - ennek az ellentmondásnak a gyökerét nem kutatom - két alkalommal is élőben (!) adta magát elő a négyesfogat. A Black Sabbath, a Paranoid, az Iron Man és a Blue Suede Shoes igen megdobogtatja az ember szívét, hiszen a magyar tv-ben is le adott, 1970-es párizsi koncertet kivéve talán ez a legrégibb élő dokumentum. Az ifjúság

bizony múlandó, ennek bizonyítására érdemes összevetni ezt a kiváló minőségű filmet a Last Supper videón látható öregedő arcokkal. A DVD korábbi CD maxi verziója kismiska ehhez a látványhoz képest, hiszen a megszólalás önmagában nem igen különbözik a lemezekről ismert változattól. Ozzy betyárul néz ki bokáig érő gatyájában, hétköznapi ingében. A kutya meg nem mondaná róla, hogy érte fog megbolondulni az eljövendő harminc év rocker társadalma. Nem hiszem, hogy különösebb biztatást igényelnek mindazok, akik életművük gyűjtőiként minden szösszenetüket magukénak vallják. Ők tudni fogják, mit ér nekik ez az epizód.

20 perc

Szaki

**EXPEDÍCIÓ
CHICAGOBAN**

A könyv ára 5900 Ft/db, amely tartalmazza az ingyenes házhozszállítás költségét. Ennek feltétele a könyv árának 2001 április 1-jéig történő beérkezése a kiadóhoz. Önnek csak ennyit kell tennie, mi pedig ingyen házhoz szállítjuk a könyvet egy közösen megbeszélte időpontban.

Utánvétellel történő megrendelés esetén 5900 Ft/db + postaköltség.

A könyv megrendelhető a kiadónál:

Írásban: Kódex Nyomda Kft., 7627 Pécs, Rigóder út 25. Telefaxon: 72/213-999

E-mailen: kodex@mail.mataav.hu

Az első 200 megrendelőnk számozott és a szerző által dedikált példányokat vehet át!

HANGSZER ADÁS-VÉTEL

USA WINTAGE '57 Stratocaster eladó! 06-30/99-57-140

Eladó **Epiphone LP 100 fekete szőlőgitár** megkímélt állapotban, továbbá Boss OC-2 pedál. Irányár: 75 ill. 12 ezer Ft. Érd.: 46/414-554

Eladó **nagyteljesítményű hangszórók**, teljesen felújítva olcsón. Típusok: 12"- 4db Fine, 1db Porkoláb; 16"- 2db Gauss, 7db Porkoláb; 2db Peavey. Árak: 10.000 és 15.000 Ft között. Érd.: 403-19-49

Eladó **Korg Px2 multieffekt processzor**. Sok effekt, rengeteg hangzás, dob gép, hangológép, teljes programozhatóság stb. Irányár: 35.000 Ft. Érdeklődőknek részletes leírást tudok küldeni. Csere is érdekel. Tel.: 59/323-526, Fehér Attila.

Eladó egy **Crate GX-80-as gitárkombó** (beépített zengető, equalizer) tiszta ill. tozított csatornával. Érd.: 30/254-64-44, Varga László.

Eladó **Ibanez SR-500**, Peavey Mark III-as fej + láda, Torque TB-30 combo, Big sound stratocaster, Zoom 505-s multieffekt. Tel.: 70/311-04-47

Eladó **Fender Gow Combo**, sürgősen, a bolti ár alatt. Tel.: 20/947-47-60

Eladó egy **Delta 12 csatornás, 6 buszos, 4 hangszínes**, parametrikus középpel és két effektúttal rendelkező ukrán keverő, 50 ezer Ft-ért. Tel.: 20/398-79-10

Warwick Thumbass mintára, egyedileg készített basszusgitár, EMG pick-upokkal, gyári szerelvényekkel eladó. Irányár: 170.000 Ft. Érd.: 20/957-23-36 (Sopron).

Eladó **Roland DJ-70 sampling workstation** (4 MB RAM, stereo line in/out), vagy elcserélhető. Tel.: 30/258-12-47 (Veszprém).

Squier Fender Stratocaster felújított, natúrnyakas, 83-as, japán, nagyfejtű, fekete test, fekete koprtatóval, megkímélt, és egy Boss OC2 octave pedál eladó. Irányár: 120 ill. 11 ezer Ft. Érd.: 46/414-554

Reuther B50 gitárcombo eladó. Ára: 28.000 Ft. Érd.: 20/334-76-77 (Bp.).

Ludwig Rockers (USA) dobtestek (22", 12", 13", 16", 18") kitűnő állapotban, és Amati dobbszerelés eladó. Tel.: 30/255-29-07

Használt dobuccot és tartozékokat keresek. Beütő és China cinek is érdekelnek. Pl.: Sabian B8, B8 Pro, Pro...- ilyesmi kategória. Bármilyen jöhet! Tel.: 20/374-74-40 (egész nap).

Eladó egy amerikai gyártmányú 50 W-os, 8 Ohm-os **felújított King Tone Classic** sugárzó (Seymour Duncan combo-kat szerelik vele). Irányár: 15.000 Ft. Tel.: 20/919-06-12

Hohner Strat alakú, rózsaszínű (nem baba rózsaszín) elektromos gitár, eredeti keménytokkal, tremolós finomhangolóval, satuval, alig használtan, kb. 60.000 Ft-ért eladó. Sürgős!!! Érd.: 30/992-62-52

Eladó **Crate GX 80-as gitárkombó** (beépített zengető, equalizer) tiszta ill. tozított csatornával. Érd.: 30/254-64-44, Varga László.

Eladó **Yamaha keverőerősítő** (USA modell) 2x2000 W-os, 16 csat., 2 aux MOS-FET + box, 180.000 Ft-ért. Továbbá 2db Cerwin Vega 500 W-os profi koncertláda (USA), hibátlan állapotban, 48.000 Ft-ért. A kettő együtt: 600.000 Ft (irányár). Tel.: 30/248-25-07

Gitárcombo (Powerstate PGT50) és gitárefekt (Korg AX1G) első tulajdonostól, megkímélten eladó. Ár: 50 ill. 40 ezer Ft. Érd.: 42/249-030, István.

Marshall 1960 B 300 W-os, 4 x 12" gitárhanggal, Gibson Les Paul 490, 498-as szőlőgitár pick-up, Pearl Sensitone Brass pergő, 14" x 6,5", Tama Iron Cobra szimpla lágép eladó. Érd.: 30/902-04-85

Zenész kerestetik

Több mint 100 koncert után ismét **billentyűst keresünk**. Dallamos, régi-vágású rockzene, saját cucc, kevés gázi. Tel.: 335-1079, 20/374-2022.

Budapesti blues-rock zenekar **cuccal rendelkező billentyűst** keres. Próbahely van. Tel.: 30/275-70-24

Amatőr vokál/szólógitáros keres Székesfehérvár vagy környéki együttest. Stílus: Aerosmith-től Korn-ig bármi (Nirvana, Metallica, Clawfinger...). Tel.: 20/354-45-53

Fiatl basszusgitáros funkyt, bluest vagy jazzt játszó, működő zenekarban elhelyezkedne. Tel.: 229-21-33, András.

Tatabányai amatőr blues, rock, progresszív rock zenekarhoz **fuvalista énekest**, vagy billentyűs énekest keresünk. Stílus: '70-es évek. Érd.: 34/324-477

Az ex-Second Life (hardcore) zkr. **cuccal rendelkező gitárost, b.gitárost** keres. Hívd 20 óra után Bocit, a 261-10-70-en!

Gitáros progresszív-rock zenekarba **fuvalista, szaxofonos jelentkezését várja** (Borsod és Heves megye). Irányvonal: Genesis, King Crimson, Jethro Tull, Gnädrológ, P.F.M. Érd.: 70/218-60-31 vagy 30/244-58-85

Pécsi dobos zenekart (rock) keres! Érd.: 30/348-74-60

Dobos keres blues-, rockzenekarhoz gitárost, bőgőst, Kartal 40 km-es vonzáskörzetéből. Saját cucc, énekhang fontos! Tel.: 30/263-77-79

Rock and Roll alapú kemény zenéhez **keresek zeneszerzői vénával megáldott billentyűst**, bőgőst. Jó lenne, ha vokálolni is tudná. Tel.: 320-47-84

Egyéb

Rock, metal, progresszív hanglemezt, CD-t, MC-t gyűjtök. Veszek, cserélek. Fölös példányaimat eladom. Érd.: Koncz Árpád, 3703 Kazincbarcika, Pf.: 338.

Dalszövegek eredeti nyelven eladók! Kérj bármit! Válaszborítékot küldjétek! Ugyanitt Smashing Pumpkins - Machina II dupla CD (interneten keresztül terjesztett utolsó album) 2500 Ft-ért eladó. Cím: Szmla Péter, 8400 Ajka, Nefelejcs u. 52/10. Tel.: 88/213-668, 20/9175-362.

Elcserélném, esetleg eladnám az alábbi CD-ket: ELP - Tarkus, Works II.; King Crimson - Absent Lovers (2CD); IF - Forgotten Roads; Tangerine Dream - Electronic Meditation. LP-ket: Pink Floyd - Relics, UK - Night After Night, Emerson, Lake & Powell. Érd.: Bacsó Zsolt, 3758 Jósavfő, Fenyves u. 11. Tel.: 48/350-128

Eladó bakelit lemezek a '80-as évek hard és

heavy stílusában, 250 db-os gyűjtemény, pl.: Alcatraz, Accept, Bon Jovi, Cult, Boston, Blackfoot, Cheap Trick, Dare, Deep Purple, Sammy Hagar, Lou Gramm stb.; illetve újszerű állapotú zenés hi-fi videók: Malmsteen, Rush, Judas, W.A.S.P., Thin Lizzy, Marillion. Továbbá CD-k: Eagles, Styx, Judas, Pattravers stb. Felbélyegzett válaszborítékos levélre állapot-, ármegjelöléses listát küldök. Cím: Kőrös Tamás, 6000 Kecskemét, Bocskai u.18. Tel.: 76/418-374

Eladó LP-k: John Lennon - Walls And Bridges (audiofil, 4.000 Ft), Simple Minds - Live (2LP, 5.000 Ft), Kiss - Double Platinum (4.000 Ft), Steppenwolf - Live (2LP, 4.000 Ft). Tel.: 383-44-63 (este).

2000. júniusi (alsóörsi) **Uriah Heep koncertről keresek videófelvételt!** Cím: 5143 Jánoshida, Kossuth krt. 76., tel.: 57/458-348

Intim fodrázat! Muff fűsülést és borotválást vállalok, karbantartással, 9 hónapos garanciával. (Közel 1500 frizura!!!) Huszonöt év alatt kedvezmény! Tel.: 20/364-36-73 v. 30/212-10-97.

Keresek NIN koncertfelvételeket (CD/video), albumon nem szereplő cuccokat, maxikat, Reznor mixeket... Csere alap van... Tel.: 72/216-136, Gyuri. E-mail: blaskovics@freemail.hu

Próbahely kiadó Csepelen, teljes felszerelést biztosítunk! Laney, Marshall, Kustom erősítők. Tama Imperialstar dobucc, Paiste, Sabian táányérok. Új zenekaroknak kedvezmény! Tel.: 20/957-44-00 v. 20/346-55-45

Eladó jó állapotú CD-k: Little River Band - First Under The Wire (2.200Ft); Török Ádám és a RABB - Üres a ház (1.500,-); Hit Connection - pop-rock válogatás (1.500,-); Chicago - VIII. (2.000,-); Pop-rock '86 Collection (dupla, 2.400,-); Triumvirat - Pompeii (2.200,-); High Tension - Masters Of Madness (kicsit karcos, hard rock-os metal, 1.200,-); Candy Dulfer - Sax - A - Go - Go (3.400,-). Eladó bakelitok: Abus - Jazz 'n' Roll (amerikai jazz-rock '86-ból, 2.000,-); Johnny Guitar Watson - Real Mother (3.000,-); Nemperor Line (amerikai jazzrock, 1.500,-); Litta ford - Dancin' On The Edge (west coast, nyugati, 1.800,-); LGT - Mindenki (1978, 400,-). Tel.: 46/353-269, egész nap.

Dobosok figyelem! Gumilapos gyakorló dobbszerelés kedvező áron. Hangtalan gyakorlás akár éjjelkor is! Tel.: 28/430-935, 20/92-55-977

A progresszív rock klasszikusai CD-n, LP-n, MC-n. Ritkaságokat is tartalmazó árlistámat felbélyegzett válaszboríték ellenében megküldöm. Kerékyártó István, 3530 Miskolc, Szent István u.35.

Dr. Rhythm intenzív doboktatás Budapesten a belvárosban, kezdőknek és haladóknak audióvizuális segédesszközökkel. Tel.: 30/922-47-86

A rockzene minden területéről keresek főként külföldi újságokból származó képeket, de érdekelnek magyar Bravóból, PopCornból származó képek is. Ezen kívül felvásárolnám külföldi rock-magazinjaidat is! Tel.: 48/420-054 vagy 20/9669-278, BánfalvidiÓta.

Az úgynevezett nagy progresszív korszakot tartalmazó **együttesek széles listájával** (floppy-n) látok el minden érdeklődőt, válaszboríték ellenében. Kizárólag '67-'76-ig (rock, jazz, blues, psycho) CD lemezek eladók olcsón! Cím: Dudar Viktor, 6000 Kecskemét, Dohnányi E. u. 46. E-mail: pazop@freemail.hu

MISKOLCI ZENÉSZ KLUB
KARTON RÉLA NYELVŐZŐSI HÁZ
MISKOLC, ANDRÁSSY 15. TEL.: 06-30-867430

NEM CSAK ZENESZNEK! MINDEN SZOMBAT!!!

2001. Március 10. Ámyak
17. Progresszív Kis Fesztivál
(Stonehenge, Symmetry, Da Capo)
31. S.K. Zord,

A koncertek után "Rock Disc" helysz.
(melyre a belépés ingyenes)

S.K. ZORD
HANGSZERESZ
MISKOLC, SZOMBAT

MEGJELENT

CLIENT

LAND OF CHARON

ART OF BUTCHERY

FLASHBACK

Land Of Charon

Art Of Butchery

A LÁZ (MC-CD)

FLASHBACK (MC-CD)

ELŐKÉSZÜLETBEN

Scar Bliss
GRASS GOSCHING

Rise
SINCE AGE OF DRON

Abhiman
BAGARENCE

Pokolgép
MOLNÁR FERENC
MOLNÁR ZSOLTA
KORAI ANDRÁS
FELVÉTELKÉSZÍTŐ: GÁBOR CSEI

TOUR 2001

EKTOMORF - REPLIKA

CADAVERES DE TORTUGAS

Április 6. Zalaegerszeg

- 7. Pécs
- 12. Budapest
- 13. Székesfehérvár
- 14. Győr
- 20. Békéscsaba
- 21. Debrecen
- 27. Miskolc

SEPTICMEN - ANKOU - SAHIB

- Március 2. Várpalota
- 3. Bánd (Ranch)
- 10. Mór (Spotlight)
- 17. Sárovar (Vár Klub)
- 24. Pétfürdő (Rund)
- 31. Budapest (Simon's)
- Április 6. Sümeg (Borány)
- 7. Pápa (Székelyház)
- 13. Várpalota (Tiszti Klub)
- 14. Eger (Sorompó)
- 19. Paks (Café Congo)
- 21. Salgotarján (S.V.T.)
- 28. Ajka (Nagy V.M.K.)

FLYNN
VISUAL
WWW.FLYNN-VISUAL.HU

TÁMOGATÓNK ÉS ZENEKARAINK
POLÓKÉSZÍTŐJE, FORGALMAZÓJA

VIKING METAL

BP. NYUGATI TÉR 8., 827. INTÉVÁN KFT.
TEL: 1/329-2203

NEPHILIM
RECORDS

TANKCSAPDA

AGYARORSZÁG
CD-MC

AZ ÚJ ALBUM,
13 DAL,
köztük az
"Ez az a ház"
"Akinek látsz"
"Mindig péntek"

www.sonymusic.hu

PESTIEST

Tour 2001

03. 02. Komárom
03. 03. Salgótarján
03. 09. Székesfehérvár
03. 10. Szekszárd
03. 15. Eger
03. 16. Eger
03. 17. Hajdúnánás
03. 23. Szentes
03. 24. Kunszentmiklós
03. 30. Ajka
03. 31. Tatabánya
04. 06. Miskolc
04. 07. Balassagyarmat
04. 13. Szeged
04. 14. Békéscsaba
04. 20. Sorpon
04. 21. Zalaegerszeg
04. 27. Kecskemét
04. 28. Paks
05. 04. Pécs
05. 05. Győr
06. 01. Szolnok
06. 02. Szigetszentmiklós
06. 16. Budapest, PECSA

Kapunyitás: 19.⁰⁰

vendég:

mantra

Jegyek elővételben és a
helyszínen. További info:

<http://tankcsapda.com>
e-mail: tank@movinet.hu
levélcím:
4003, Debrecen
PF. 55.

AGYARORSZÁG